

БАРБАРА ТЕЙЛЪР БРАДФОРД ОПАСНА ТАЙНА

Превод от английски: Красимира Икономова, 1997

chitanka.info

Луд, лош, опасно е човек да го познава.

Лейди Каролайн
Лам за любовника си,
поета лорд Байрон

ПЪРВА ЧАСТ
ВИВИАН
ПРЕДАНОСТ

ПЪРВА ГЛАВА

Влюбих се в Себастиан Лок от пръв поглед. Той беше трийсет и две годишен. Тогава не знаех, че е любовник на майка ми. Нито пък имах представа, че десет години по-късно ще се омъжа за него.

Днес вече не е между живите.

Умря при странни, дори подозрителни обстоятелства. Още не е известно дали е починал от естествена смърт, дали се е самоубил или е бил убит.

Бяхме разведени. Не бях го виждала почти цяла година до миналия понеделник, когато ме покани на обяд. Явно от полицията се надяват, че бих могла да хвърля някаква светлина върху загадъчната му смърт. Обаче и аз съм толкова объркана, както и всички останали. Между другото преди малко дойдоха и пожелаха да се срещнат с мен. Изумих се. Но после реших, че това е просто рутинно посещение. Огледах библиотеката си. Познатата стая изглеждаше както винаги. Две стени бяха покрити с книги, но за да не натежат, бях постигнала баланс чрез еkleктична смесица от старинни предмети, бях окачила картините с коне на баба ми и бях поставила тук нейните викториански лампи. Кой знае защо резултатът днес нещо не ме задоволяваше. Аз също не се чувствах много добре. Стегнах се и позвъних по вътрешния телефон на секретарката си Белинда да ги въведе в библиотеката.

В следващата секунда се ръкувах с детективите Джо Кенъли и Арън Майлс от криминалния отдел на Кънектикътската щатска полиция.

— Объркани сме, госпожо Трент — заяви детектив Кенъли. — Докато не получим резултатите от аутопсията, ще работим на тъмно. Сигурно вече ви е известно, че обстоятелствата около смъртта му са подозрителни, затова още не можем да твърдим, че е било извършено посегателство върху него. Все пак кой би проявил желание да убие Себастиан Лок? Сигурен съм, че толкова добър човек не е имал врагове. Вие как смятате?

И двамата се вторачиха напрегнато в мен.

Не отговорих веднага. Сетих се за няколко негови неприятели, които спокойно биха могли да го убият. Обаче нямах намерение да съобщавам имената им на полицията. Това бяха семейни въпроси и колкото и да е странно, макар да бяхме разведени от осем години, аз все още се смятах като част от фамилията Лок, а и членовете на семейството, поне онези, които бяха останали, се отнасяха към мен като такава.

Прокашлях се и най-после изрекох:

— Естествено, че по време на пътуванията си по света човек като Себастиан се е запознал с много и всякакви хора. Предполагам, че без да иска, би могъл да си спечели един-двама неприятели. Силните мъже често настройват срещу себе си и единствената причина е силата, която притежават — стиснах устни, свих рамене безпомощно и продължих: — Съжалявам, но не бих могла да ви посоча определено нито един, детектив Кенъли.

— Господин Лок имаше ли навика да идва в Кънектикът сам? — попита партньорът му.

Аз се намръщих озадачена.

— Той се разведе с Бетси Бетюн — последната му съпруга — отвърнах. — Но предполагам, че се е случвало да идва и сам във фермата. Понякога може да е водил приятел, колега или да е канил гости през уикенда.

— Мисълта ми беше дали е имал навика да идва, когато прислугата я няма? — уточни детектив Майлс.

— Струва ми се, че не би го направил... всъщност не мога да кажа определено. Вече съм забравила навичките му. Разведени сме от няколко години и напоследък рядко се виждахме.

— Но сте се срещнали преди една седмица, госпожо Трент, няколко дни преди смъртта му — припомни ми той.

— Вярно е. Обядвахме заедно, както явно вече знаете. Не се съмнявам, че сте го научили от бележника му за срещи.

Детективът Майлс кимна:

— Да, прочетохме името ви сред другите, с които е трябвало да се срещне през деня.

— Обядът продължи няколко часа в „Льо Рефюж“ на осемдесет и осма улица на Ийст Сайд, само на няколко пресечки от моя апартамент — обясних аз. Нямаше какво да крия.

— Как се държа господин Лок? — попита веднага детектив Кенъли. — В какво настроение беше? Изглеждаше ли унил? Или разтревожен? Или напрегнат? — той вдигна вежди въпросително.

Поклатих глава.

— Не. Беше все същият Себастиан Лок... спокоен, самоуверен, съсредоточен. Както си го знам... — не довърших. Сълзите напиха в очите ми. Себастиан беше мъртъв. Струваше ми се невъзможно. Все още не бях го проумяла, трудно ми беше да приема, че вече не е жив.

Поех дълбоко дъх, прокашлях се и продължих бавно:

— Винаги е бил такъв. Владееше се. По време на обяда се държеше съвсем нормално.

Докато изричах тези думи, осъзнах, че това не е истина. Поне не напълно. Миналият понеделник Себастиан въобще не приличаше на себе си. Говореше разпалено, беше възбуден и въобще не бе сдържан както обикновено. Присъщото му спокойствие се бе изпарило. Всъщност той ми изглеждаше щастлив — състояние съвсем необикновено за него. Но не го казах на детективите. Какъв беше смисълът? Убедена бях, че внезапно е получил инфаркт. Не беше способен на самоубийство. Нито пък приличаше на човек, който се бои да не го убият. Действително той имаше няколко политически врагове, поне според мен бе така, но се съмнявах, някой да стигне дотам, че да го убие.

— Да, Себастиан се държеше съвсем нормално, детектив Кенъли — повторих малко по-твърдо. — В поведението му нямаше нищо странно, сподели с мен плановете си до края на годината.

— И какви бяха те? — попита той.

— Готвеше се отново да замине за Африка, за да види как се разпределя помощта между бедните и болните, а оттам щеше да отиде в Индия. Каза ми, че иска да навести майка Тереза. Той винаги е бил голям поддръжник на клиниката ѝ и в миналото ѝ е оказвал значителна финансова помощ. Довери ми, че ще се върне в Щатите през декември, тъй като искал да прекара Коледа тук, в Кънектикът.

— Повече не го ли видяхте през седмицата? — детектив Майлс се наведе напред, съсредоточил цялото си внимание към мен, докато задаваше въпроса си.

— Не, не съм, детектив Майлс.

— И през уикенда тук, в Кънектикът? — попита.

— Имам срок, който трябваше да спазя, затова се затворих тук докато завърша разказа си. Всъщност прекарах времето в същата тази стая и почти не съм я напускала през уикенда.

— Разбирам — той наклони леко глава и бавно се изправи. Колегата му също стана.

— Всъщност кога точно е починал Себастиан? — попитах.

— Още не е определено времето на смъртта, но вероятно в събота вечерта — отговори ми Майлс.

— Благодарим за времето, което ни отделихте, госпожо Трент — каза Кенъли.

— Боя се, че не успях да ви помогна много — отвърнах.

— Поне от вас разбрахме какво е било настроението му, за какво е мислил, вие потвърдихте онова, което досега ни бяха казали, и то е, че е бил на себе си до смъртта си — изрече Кенъли.

— Сигурна съм, че е умрял от естествена смърт. Джак и Лусиана са съгласни с мен.

— Знаем това, госпожо Трент. С тях говорихме надълго и нашироко — призна детектив Майлс.

Това ми беше известно, но не отговорих нищо, докато изпращах двамата детективи до вратата на библиотеката.

— Кога ще получите резултатите от аутопсията? — попитах тихо.

— Няма да е толкова скоро — отвърна Кенъли, като забави крачки на прага и се обърна да ме погледне. — Тялото на господин Лок още не е изнесено от фермата. По-късно, вероятно утре ще бъде прехвърлено във Фармингтън в кабинета на главния патолог, който извършва аутопсии при смъртни случаи, станали при съмнителни обстоятелства. Там ще бъде извършена аутопсията, но не очакваме веднага да получим окончателния резултат — усмихна ми се слабо и както ми се стори, извинително.

— Ще държим връзка с вас, госпожо Трент — добави детектив Майлс.

Седнах зад старото си френско бюро, взех писалката, но само се взирах в страниците пред мен. Преди посещенията им се опитвах, да редактирам разказа, който бях завършила в неделя вечер, но нещо не

ми вървеше. Известието за смъртта на Себастиан тази сутрин и посещението на полицията преди десетина минути ме разстрои. Не бях в състояние да работя. След случилото се не бе изненадващо.

Откакто Джак ми телефонира и ми събщи ужасната вест за смъртта на Себастиан, не бях в състояние да мисля за нищо друго.

Седях втренчила се в една точка, какви ли не мисли ми минаваха през ума, оставих писалката и се облегнах на стола.

Себастиан беше част от живота ми почти откакто се помня и вероятно бе упражнил по-голямо влияние върху мен, отколкото който и да било друг. Дори въпреки шумните разправии, разгорещените препирни поради различия в мненията и бурните скандали, след които и двамата се чувствахме ужасно, винаги успявахме да изгладим отношенията си и независимо от всичко да останем близки. Въпреки че се познавахме цял живот, едва след развода започнахме да се разбираме истински и едва тогава отношенията ни се подобриха.

Бракът ни беше кратък и на моменти бурен. С времето си дадох сметка защо приключи толкова бързо. Просто четирийсет и две годишният опитен светски мъж не можа да се справи с двайсет и две годишното дете, което стана поредната му съпруга. Тоест с мен.

Спомних си как изглеждаше Себастиан в деня на сватбата ни и отново на гърлото ми заседна буца. Сълзите ми напиреха и примигнах няколко пъти, за да ги пропъдя. През последните часове доста си поплаках... Скърбях за Себастиан, умрял на петдесет и шест години, след като му предстоеше дълъг живот... плачех за себе си... за Джак и Лусиана... проливах сълзи за целия живот.

Независимо че трудно се живееше с него, той беше голям човек. Добър. Независимо какъв беше в личния си живот, плещите му бяха достатъчно силни, за да понесат голяма част от тежестите на света, а сърцето му беше изпълнено със съчувствие към страдащите и изпадналите в нужда.

Един френски журналист веднъж беше писал за него, сравнявайки го с фар в тъмните, бурни и размирни времена, в които живеехме. Вярвах, че това е самата истина.

„Себастиан, ти беше толкова млад, за да умреш“ — мислех си, сведох глава, затворих очи и си припомних разговора по телефона с Джак тази сутрин. Проверях фактите от разказа си, когато Белинда ми събщи, че Джак Лок ме търси.

— Здравсти, Джак — възкликнах. — Как си? По-важното е къде си?

— Тук. В Кънектикът. Във фермата, Вивиан.

— Страхотно. Кога се върна от Франция?

— Преди два дни. Обаче Вивиан...

— Заповядай на вечеря. Тъкмо завърших голям материал за лондонския „Сънди Таймс“ и ще ми се отрази добре да сготвя нещо и да си поприказваме...

Той ме прекъсна:

— Вивиан, има нещо, което трябва да ти съобщя.

Долових особена нотка в гласа му и косата ми настръхна. Стегнах се и стиснах здраво телефонната слушалка.

— Какво има? Случило ли се е нещо, Джак?

— Ами Себастиан... Вивиан... просто не знам как да започна, как да ти го съобщя по-деликатно, затова ще ти го кажа направо. Той е мъртъв. Себастиан е мъртъв.

— Боже мой! Не може да бъде! Какво се е случило? Кога е починал? — извиках, а след това се разхълцах. — Не може да бъде. Не е възможно да е умрял. Не и Себастиан — стомахът ми се сви, разтресох се от вълнение, а сърцето ми започна да бие лудо.

— Вярно е — повтори той. — В девет и половина тази сутрин ми позвъниха. Беше Хари Блейкли — човекът, който се грижи за дърветата във фермата. Нали го познаваш?

— Да.

— Хари ми се обади, за да ми каже, че е намерил тялото на Себастиан зад къщата. Близко до езерото. Отишъл във фермата както всеки понеделник. Смятал да отреже изсъхналите клони на няколко върби. Натъкнал се на тялото на Себастиан. Било проснато близо до скалите край езерото. На челото му имало рана. Хари твърди, че според него цяла нощ е лежал там. А може и по-дълго. След като се уверил, че е мъртъв, той отишъл в къщата, обадил се на щатската полиция в Норт Канаан. Съобщил им, че намерил тялото. Те му наредили да не го пипа. Да не докосва нищо около него. После ми позвъни вкъщи в Манхатън. Аз взех Лусиана, която тъкмо се върна от Лондон. Пристигнахме с хеликоптера на Себастиан. Хари беше разтревожен и от бъркотията в библиотеката. Стаята била в безпорядък. Имало обърната лампа, стол, разпилени листове из цялата

стая. Френските прозорци били леко отворени. Едно стъкло било счупено. Според него сякаш нарочно е било счупено. От крадеца.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че Себастиан е бил убит?

— Възможно е. Много е вероятно — отвърна Джак.

— Обстоятелствата са доста подозрителни. Не смяташ ли?

— Според това, което ми каза, наистина изглежда странно. Но пък Себастиан може да е получил удар. Може да е залитал из стаята, а после да е излязъл на въздух... — гласът ми заглъхна. Глупаво беше да гадая. Но само след секунда отново продължих в същия дух:

— Ти вярваш ли, че е паднал и си е ударил главата, Джак? Или пък предполагаш, че е избягал от къщата и някой го е ударил? Дали е бил крадец? Ако въобще е имало такъв.

— Нямам представа, Вивиан. Не знам дали някога ще разберем.

— Джак, но това е ужасно! Не мога да повярвам, че е мъртъв. Просто не мога — пак заплаках.

— Не плачи. Моля те, недей. Няма да го върнеш.

— Знам, но не мога да се спра. Обичам го откакто се помня, тоест от дете. И след развода продължих да го обичам.

— Знам — прошепна той.

Замълчахме.

— Как е Лусиана? — попитах най-после, опитвайки се да превъзможна студенината на Джак, в която долавях липса на обич.

— Добре е. Държи се. Ще се съвземе.

— Да дойда ли с колата до Корнуол? Мога да пристигна след половин час, най-много след четирийсет и пет минути.

— Не, няма нужда, но благодаря за предложението. Както и да е, тук е пълно с полицаи. Това е другата причина, поради която ти се обадох. За да те предупредя. Ще дойдат и при теб. Още днес. Името ти го има в бележника за срещи на Себастиан. Питаха ме коя си. Казах им, че си бивша съпруга. Една от бившите му съпруги. Неотдавна си се срещала с него. Мисля, че затова искат да разговарят с теб.

— Разбирам, Джак, но всъщност нищо не бих могла да им кажа. Себастиан беше в прекрасно настроение миналия понеделник. Не личеше да има някакви здравословни проблеми. Боже мой, точно преди една седмица обядвахме! Не мога да повярвам, просто не мога — изхълцах аз.

Извадих кърпичката си, издухах носа си и се опитах да се овладея.

— Това е от шока — прошепнах в слушалката след една-две секунди, — дойде ми съвсем ненадейно. Как може Себастиан да е мъртъв? Той бе по-голям от живота и изглеждаше неуязвим. Беше непобедим. Поне за мен. Никога не съм допускала, че може да му се случи нещо, мислила съм, че ще живее дълго. Поне до дълбока старост. Всъщност ако искаш да знаеш истината, винаги съм го смятала за безсмъртен.

— Беше най-обикновен смъртен — изрече той тихо и напрегнато. — Виж какво, трябва да вървя. Забелязах, че двама детективи идват насам. Много са мрачни — рязко завърши.

— Джак, моля ти се, обади ми се по-късно!

— Разбира се.

— Моля те.

— Естествено.

— Моля те, предай и на Лусиана колко ми е мъчно. Вероятно би трябвало сега да поговоря с нея.

— Тя излезе. Отиде да се разходи. По-късно ще се видим всички. Той затвори, без да ми каже даже „довиждане“.

Стоях като вкаменена със слушалката в ръка. Най-накрая я поставих на мястото ѝ.

След този телефонен разговор бях потресена, изпълнена със скръб и недоумение. Сега вече се почувствах като изцедена. В душата ми цареше пустота. Вътре в мен всичко беше кухо като в крехка черупка.

Никога по-рано не бях изпитвала нещо подобно. Не, не е вярно. И друг път го бях преживявала — когато майка ми почина, също така внезапно. А когато вторият ми съпруг Майкъл Трент най-изненадващо получи сърдечен удар, при това фатален, бях съсипана, объркана, безпомощна, точно както се чувствам и днес.

„Животът е ужасен, а не смъртта“ — прошепнах на себе си, а после се замислих защо онези, които обичах, винаги си отиваха така неочаквано.

Станах и излязох от библиотеката. Надникнах в малкия кабинет на Белинда, казах ѝ, че излизам на разходка, и извадих от килера един стар вълнен шал.

Застанах на прага на задната врата и няколко пъти поех дълбоко дъх. В този ден в началото на октомври времето беше великолепно — меко като през пролетта. Погледнах нагоре. Небето беше ясно и всичко се къпеше в ярката златиста слънчева светлина. Листата на дърветата вече започваха да променят цвета си от зелено към жълто, ръждиво и червено, някои бяха станали кафяви, а други златисти и бледорозови по краищата. Беше есен — това особено време на годината, когато туристи от цял свят идват в Кънектикът, за да се любуват на прекрасната природа, от която ти спира дъхът.

Тръгнах бързо по пътеката, покрита с каменни плочи, оттам по поляната към малката беседка до горичката. Обичах този отдалечен ъгъл в градината, обрасъл с храсталаци. Тук беше много спокойно.

Баба ми е построила тази беседка преди много, много години. Направила я, когато майка ми е била дете. Тя е израсла тук в тази каменна къща в стар колониален стил, която се издигаше на възвишенията над Ню Престън — живописно малко градче в северозападната планинска част на Кънектикът.

Изкачих трите дървени стъпала, влязох вътре, седнах на пейката и се загърнах с шала. Леко треперех, въпреки че не беше студено. Слънцето представляваше огромно ярко кълбо. Радвахме се на прекрасно циганско лято, такова, каквото тук не сме виждали отдавна. Преди малко потръпнах само защото почувствах присъствието на духове в тази лека постройка, всички до един се изредиха пред очите ми.

Баба Розали с хубаво розово лице и сребристобяла коса седеше гордо и със забележително достойнство на пейката зад кръглата маса.

Тя наливаше чай от старото кафяво порцеланово чайниче с нацърбено капаче, с което не се разделяше, защото твърдеше, че в него най-добре се запарва чаят. Баба ми разказваше истории за тази прекрасна стара къща — Риджхил, която от няколко поколения бе собственост на семейството. Построена през 799 година, тя се предаваше от майка на дъщеря и винаги бе притежавана от жена,

никога от мъж. Това бе условието в завещанието на Хенриета Бейли — моята прапрапрабаба. Тя е построила къщата със свои пари — една от най-силните владетелки от рода Бейли. Баба ми беше Бейли и нейна пряка потомка, Бейли бе дори и част от моето име.

Баба ми имаше великолепен глас. Тя непрекъснато ми напомняше; че един ден къщата ще бъде моя. Много внимателно ми обясни за Хенриета и завещанието ѝ, каза ми, че забележителната ми прароднина е искала жените от семейство Бейли винаги да бъдат осигурени. Затова къщата трябва да преминава от майка на дъщеря, дори и да има синове. Ако няма дъщери, тогава къщата остава на съпругата на най-големия син. Обичах да слушам историята на семейството ми. Помнех интересните разкази на баба...

Ето тук беше майка ми... обляна в ярка златиста светлина — красива жена с дълга гъста червено-златиста коса, със съвършена млечнобяла кожа и огромни зелени очи. Нейните изумрудени очи, така твърдеше баща ми.

Той ирландецът, също беше с нас. Лиам Дилейни бил „черен ирландец“, това бяха думи на баба ми. „Черен ирландец“ било нещо като чаровник, блестящ самец, мъж, когото жените обожават поне така ми казваше баба ми, когато пораснах.

Той беше висок и тъмнокос, с розови бузи, с искрящи кафяви очи и говореше на ирландски диалект с дълбок и плътен като бито масло глас. „Черният ирландец“, изключителният чаровник бе писател. Предполагам, че от него съм наследила склонността към писането, неговия усет да подрежда думите така, че да излиза нещо смислено. Той е притежавал тази дарба, не съм сигурна, дали моята е толкова голяма. Баба винаги е казвала, че ако не е, то е само защото не съм целунала Бларни Стоун в Каунти Корк, както твърдяха, че баща ми бил направил. Баба ми беше сигурна в това, защото никой друг човек, когото познавала, не притежавал такава убедителност като него.

Той ни изостави — така направи баща ми един ден преди много лета. Обеща, че ще се върне след три месеца. Но и до днес нямам представа дали е жив или мъртъв. Бях десетгодишна, когато замина на журналистическо разследване. Отпрати се към далечните светове. Преди двайсет и шест години. Вероятно вече е умрял.

След неговото заминаване майка ми много тъгуваше. Развеселяваше се само когато получеше писмо от него. Четеше ми

отделни пасажи. Предполагам, че пропускаше написаното лично за нея. Твърдяха, че баща ми няма равен на себе си в измислянето на прекрасни думи, особено що се отнася до ухажването на жени.

Първо беше в Австралия, после се прехвърли в Нова Зеландия, най-накрая тръгна за антиподите и отпътува за Таити. Фиджи беше още едно пристанище, откъдето ни се обади, докато обикаляше тихоокеанските острови в търсене на Бог знае какво. На други жени? На по-екзотични жени? Последното писмо дойде от Тонга. Никога повече не ни писа.

Когато бях малка, си мислех, че майка ми страда, че непрекъснато мечтае за баща ми. Не предполагах, че осемнайсет месеца след като Лиам Дилейни отплава към екзотичните острови на Микронезия, тя ще се влюби в Себастиан Лок.

Както седях на пейката, се приведох напред, присвих очи и се загледах в осветената от слънцето градина...

Себастиан Лок — дългокрак, слаб, елегантен, се бе насочил към мен.

Този следобед се запознах с него и си помислих, че е най-красивият мъж, когото някога бях виждала. Беше много по-хубав от баща ми, а това наистина говореше много. Себастиан беше висок и тъмнокос като татко, но докато очите на Лиам бяха кадифенокафяви и дълбоки, неговите бяха яносини, дори яркосини. Като късчета небе, спомням си, че така си мислех онзи ден. Погледът му сякаш проникваше в главата и сърцето ми. Аз действително смятах, че той знае точно какви мисли се въртят в главата ми, дори миналия понеделник, докато обядвахме, ми хрумна същото.

В този задушен юлски ден на 1970 година Себастиан носеше бял габардинен панталон и бледосиня риза. Ризата беше от муселин, съвсем лека. Оттогава харесвам мъже с муселинени ризи. Беше разкопчана на врата, ръкавите бяха навити, а лицето и ръцете му бяха загорели. Тялото му също имаше тен. Забелязваше се през муселина. Беше жизнен, силен, атлетичен.

Беше се облегал на беседката и ми се усмихваше. Зъбите му бяха съвсем равни и бели на фона на загорялото му лице, устните му бяха чувствени, а очите му бяха леко раздалечени.

В продължение на няколко секунди ме наблюдава с интерес, без да мигне. Едва тогава изрече:

— Здравей, млада госпожице, ти трябва да си известната Вивиан — тогава усетих как по лицето и врата ми плъзна червенина. Протегна ръка към мен. Когато я поех, той кимна леко, сякаш отново ме преценяваше. Задържа ръката ми много по-дълго, отколкото очаквах. Когато вдигнах очи към това открито лице с чисти черти, сърцето ми като че престана да бие.

Разбира се, влюбих се безнадеждно в него. Тогава бях само на дванайсет години, но точно в този ден се чувствах много по-голяма. Пораснала. В края на краищата за пръв път се изчервявах заради мъж.

Себастиан беше на трийсет и две, но изглеждаше много по-млад — съвсем като безгрижно момче. Беше от мъжете, които се харесват на жени — осъзнах това, макар да бях все още дете.

Изпаднах в трескава възбуда. Никога не успях да го накарам да признае, макар и да бях сигурна в това, че този ден той бе изпитал нещо към мен.

От друга страна, може да ме бе харесал просто защото бях дъщеря на красивата Антоанет Дилейни, с която по онова време имаше любовна връзка.

Когато изкачи бавно стъпалата на беседката и се настани до мен, проумях, че той ще играе голяма роля в живота ми, в бъдещето ми. Не ме питайте как толкова малко момиче като мен го е усетило. Но беше така. Говорихме си за коне и той разбра, че ме плашат до смърт. Попита ме дали искам да отида в Лоръл Крик Фарм в Корнуол, за да се науча да яздя.

— Имам син — Джак, който е на шест години, а също и дъщеря Лусиана на четири. Те вече яздят понитата си и се справят добре. Обещай, че ще дойдеш да поядиш с нас, Вивиан, кажи, че ще ни дойдеш на гости във фермата. Майка ти е добра ездачка, както вече знаеш. Тя иска ти да се научиш да яздиш хубаво като нея. Не бива да се плашиш от конете. Аз сам ще те уча да яздиш. С мен няма да те е страх — имаше право, с него се чувствах спокойна и той ме научи да яздя добре, като се отнасяше към мен с много повече търпение и разбиране, отколкото майка ми. За това го обикнах още повече.

Години по-късно осъзнах, че се е опитвал да ни свърже всички като едно семейство и че е искал майка ни за себе си. Завинаги. Но това бе невъзможно. Тя бе омъжена за Лиам Дилейни и той си остана

из островите в океана. Докато не получише развод, не би могла да се омъжи повторно.

Все пак Себастиан се опита да ни свърже здраво в един малък кръг и в известни отношения успя.

Докато го гледах този следобед, можех само да кимам безмълвно, а той говореше за коне и се опитваше да ме убеди да се науча да яздя. Изгубих ума и дума, тъй като бях хипнотизирана от него.

Той ме омагьоса.

Всъщност така си и останах.

Белинда прекъсна спомените и красивите ми мечти, разпръсна любимите ми духове и ги запрати в затъntenите краища на градината на баба Розали.

— Вивиан! Вивиан! — викаше тя, като бързаше по пътеката и ръкомахаше развълнувано. — Обаждат се от „Ню Йорк Таймс“. Чакат те на телефона.

Като чух това, скочих и се втурнах към нея. Срегнахме се по средата на поляната.

— От „Ню Йорк Таймс“ ли? — повторих и сърцето ми се сви.

— Да, чули са за... смъртта на Себастиан. Явно знаят, че полицията разследва случая и че обстоятелствата около смъртта му са подозрителни. И така нататък. Както и да е, репортерът иска да говори с теб.

Тръпки ме побиха само при мисълта за заглавията в утрешните вестници. Умрял е известен човек, разумен и състрадателен мъж... най-големият филантроп на света. Вероятно е убит. Потръпнах, като си представих заглавията. Пресата ще извади на показ и ще разнищи целия му живот. Никой и нищо нямаше да бъде пощадено.

— Репортерът иска да говори с теб, Вивиан — настоятелно повтори тя и ме хвана за ръката. — Чака те.

— Боже мой! — изохках. — Защо с мен?

ВТОРА ГЛАВА

— Защо с мен? — повторих по-късно вечерта, вперила очи в Джак. — Защо ме избра да бъда говорител на семейството?

Само преди няколко минути беше дошъл на вечеря и седяхме в малкия кабинет в дъното на къщата — стая, която той предпочиташе. В нея човек се чувстваше уютно. Стените, покрити с червен брокат, излъчваха топлина, на пода имаше стар персийски килим. Пъхнал ръце в джобовете си, Джак крачеше напред-назад пред мен с гръб към огъня.

Той също се взираше в мен, явно не знаеше какво да ми обясни и не ми отговори. После поклати глава замислено, понечи да заговори, после спря, намръщи се и сви устни.

— Ами, Вивиан — изрече най-накрая, — не мога да ти кажа защо — пак поклати глава. — Лъжец — заяви решително. — Истински лъжец съм. Страхливец. Затова казах на „Таймс“ да потърсят теб, понеже не желяех да разговарям с тях.

— Но сега ти си глава на семейството. Аз не съм никаква — възразих му.

— Ти си журналистка. Уважавана журналистка. По-добре от мен знаеш как да се справиш с проклетата преса.

— Лусиана можеше да говори с тях. Тя е дъщеря на Себастиан.

— Ти си негова бивша съпруга — изстреля той в отговор.

— Джак, моля те.

— Добре, добре. Виж какво, тя не е на себе си още откакто дойдохме тук. На мен не ми говори, та какво остава за „Ню Йорк Таймс“. Знаеш колко е крехка. И най-дребното я изважда от релси.

— Винаги е било така. Знаех, че няма да дойде на вечеря, макар че прие поканата. Когато бяхме деца, щом не желяеше да направи нещо или пък усещаше, че ще ѝ бъде трудно, Лусиана обикновено излизаше от игра, оплакваше се, че е уморена или не се чувства добре. Тя обаче не е толкова безпомощна. Знам го със сигурност. Тя е упорита, но не го показва пред никого. Успява да го прикрива добре,

изкусна лъжкия е. Веднъж баща ѝ ми довери, че е най-умната лъжкия, която познава.

— Искаш ли нещо за пиене? — прекъсна тирадата ми Джак.

— Разбира се! — отговорих веднага и се изправих. — Колко неучтиво от моя страна. Какво искаш? Скоч както обикновено? Или чаша вино?

— Скоч, ако обичаш, Вив.

Приближих се до старата маса от времето на крал Джордж, поставена близо до вратата, върху която бяха подредени бутилки с алкохол и кофичка с лед. Налях му скоч, а на себе си водка с лед и отнесох чашите към камината. Подадох му неговата и седнах.

Той благодари тихо, отпи голяма глътка от питието с кехлибарен цвят, стисна чашата с две ръце и се загледа в нея.

— Ужасен ден беше — наруших тишината. — Най-лошият от дълго време насам. Още не мога да възприема факта, че Себастиан е мъртъв. Сякаш очаквам да влезе всяка минута.

Джак не отвърна нищо и отново отпи от скоча.

Наблюдавах го и си мислех колко е несимпатичен и лишен от всякакви чувства. Малко се ядосах. Джак можеше да бъде студен като айсберг. В този момент го мразех както някога като дете. Сутринта бяха намерили баща му мъртъв, и то при много особени обстоятелства. А той се държеше така, сякаш нищо не се е случило. Освен това не показваше никакви признаци на скръб. Хрумна ми, че е съвсем неестествено, макар че с баща си никога не са били близки. През целия ден аз бях разстроена, плачех. Скърях за Себастиан и щях да жала за него дълго време.

Изведнъж без всякакво предисловие Джак каза:

— Взеха тялото.

Стресната от това съобщение, аз го зяпнах.

— Искаш да кажеш, че полицията го е отнесла.

— Да — отвърна той лаконично.

— Във Фармингтън ли го закараха? За да му направят аутопсия ли?

— Точно така.

— Не мога да те понасям, когато се държиш по този начин! — възкликнах и сама се изненадах от твърдия си тон.

— Как, сладурче?

— За Бога, не се занасяй, знаеш какво искам да кажа! Толкова си студен и говориш отвисоко. Престани с тези преструвки. Не можеш да ме излъжеш. Познавам те от малък.

Той сви рамене с безразличие, изпразни чашата си, отиде и си наля втора. Върна се към камината и продължи:

— Детектив Кенъли каза, че утре ще ни върнат тялото.

— Толкова бързо?

Той кимна.

— Очевидно главният патолог ще я направи рано сутринта. Ще извади тъканите и органите... ще вземе проби от кръв и урина и...

Потръпнах и извиках:

— Престани! Говориш за Себастиан! За баща си. Не изпитваш ли уважение към него? Никаква почит ли нямаш към мъртвите?

Той ме изгледа и не отвърна.

— Ако не го обичаш, то си е твоя работа. Но само помни, че аз го обичам. Няма да ти позволя да говориш за него така безсърдечно и студено.

Без да обърне внимание на забележката ми, той продължи:

— Можем да го погребем някой от следващите дни.

— В Корнуол — изрекох тихо и продължих по-меко: — Той веднъж ми спомена, че иска да го погребат в Корнуол.

— Какво ще кажеш, Вив, да правим ли служба? Ако решим, къде и кога ще е най-подходящо? — направи гримаса. — Нека да е възможно най-скоро. Искам да се върна във Франция.

Макар че пак ме ядоса, не му казах нищо. Когато се успокоих, отговорих кротко:

— В Ню Йорк. Смятам, че там ще е най-подходящо.

— Къде?

— В църквата „Сейнт Джон“. Ти какво мислиш?

— Както кажеш — Джак се отпусна на стола до камината и ме изгледа продължително и замислено.

— О, не! — изрекох веднага. — Недей, Джак! Само не ме моли да се заема с уреждането на всичко около погребението. Това си е ваша работа. Твоя и на Лусиана.

— Но ти ще помогнеш, нали?

Кимнах.

— Ако не прехвърлите на мен всичко, както много пъти сте го правили преди — предупредих го. — Няма да ви позволя да го направите отново. Сега, след като Себастиан е мъртъв, ти си глава на семейство Лок и колкото по-рано го проумееш, толкова по-добре. Най-напред трябва да се заемеш с фондацията „Лок“ и после да поемеш щафетата от него.

— Какво искаш да кажеш? — веднага попита той остро и вперил очи в мен. — Каква щафета?

— Благотворителната дейност, Джак. Трябва да продължиш делото му, да се грижиш за болните и бедните по света, както и за страдащите, както той правеше. Хиляди хора зависят от него.

— А, не! Няма начин, сладурче. Ако си мислиш, че ще започна да раздавам пари като някакъв пиян моряк, значи си се побъркала. Ти си толкова луда, колкото той беше глупав.

— Семейството ви има толкова много пари, че не знаете какво да ги правите! — извиках гневно.

— Нямам никакво намерение да следвам пътя на баща си и да обикалям по света, раздавайки дарения. Забрави тая работа, Вив, не ми споменавай повече за това.

— Ти все пак ще трябва да ръководиш фондацията „Лок“ — напомних му. — Като единствен син и негов наследник това е не само твое наследство, но и отговорност.

— Добре, ще я ръковода. Обаче отдалече. От Франция. Но аз не се смятам за спасител, който ще излекува света от всичките му болести. И болести. Запомни го. Баща ми беше луд.

— Себастиан свърши много добри дела и бъди така добър да не го забравяш.

Той бавно поклати глава.

— Странно. Наистина.

— Кое е странно?

— Че след толкова години и след всичко, което ти погоди, все още го обожаваш.

— Не разбирам какво искаш да кажеш. Винаги се е отнасял много добре към мен.

— Трябва да призная, че се държеше наистина по-добре с теб, отколкото с другите си съпруги. Той те харесваше.

— Харесвал ме! Той ме обичаше. Себастиан ме обичаше от първия ден, когато се запознахме. А тогава бях на дванайсет години...

— Мръсен дъртак.

— Млъкни! Освен това той продължи да ме обича и след като се разведохме.

— Никога не те е обичал — възрази Джак и ме изгледа със съжаление. — Нито пък мен. Нито майка ми. Нито Лусиана. Нито нейната майка. Нито твоята майка. Нито другите си две съпруги. Не и теб, сладурче.

— Престани да ме наричаш сладурче. Не мога да го понасям. Обичаше ме.

— Казах ти, че не беше способен да обича. Не е обичал никого, дори и животът му да е зависел от това. Не му беше присъщо. Себастиан Лок беше чудовище.

— Не е вярно! Освен това съм убедена, че ме обичаше, разбираш ли? Сигурна съм — изрекох разгорещено.

— Щом така казваш — промърмори той и отстъпи, което често правеше. Обърна се и се загледа в огъня с мрачно изражение на лицето.

Докато седях и го наблюдавах, си мислех колко е тъжно, че толкова греша по отношение на баща си, и за това, колко малко знае Джак за него. Хрумна ми, че тази вечер той много прилича на Себастиан. Джак бе наследил силната челюст и орловия нос на баща си, както и хубавата му тъмнокоса глава. Но очите му бяха бледосини, а не сините като синчец очи на баща му. А що се отнасяше до характерите и личностите им, между двамата нямаше нищо общо.

По време на вечерята Джак беше мрачен. Почти не говореше. Едва се докосна до храната, пи много.

По едно време се пресегнах, докоснах ръката му и отбелязах тихо:

— Извинявай, че така ти се развиках.

Той не отговори.

— Наистина съжалявам. Не се дръж така, Джак.

— Как?

— Толкова студено. Като упорито муле.

Той се загледа в мен и след малко се усмихна.

Когато се усмихне, лицето му светва и тогава е очарователен. Така е било винаги. И аз му се усмихнах, като му показах привързаността си към него.

— Просто мразя да говориш лошо за Себастиан.

— Двата гледаме на него от различни ъгли — промърмори той, отпивайки от най-хубавото ми червено вино „Мутон Ротшилд“, което Себастиан ми бе изпратил предната година. — Ти винаги си била луда по него — продължи. — Обожаваше го. Да се разберем, Вив, аз не го гледам през същите розови очила.

— Когато беше малък, ти също го обожаваше.

— Така ти се струва.

— Джак, не ме лъжи. Говориш с Вивиан, добрата стара Вив, най-добрата си приятелка.

Той отметна глава назад и се засмя.

— За Бога, няма ли да ме оставиш на мира? Ако става дума за настоятелност, ти си като куче с кокал в устата.

— Само когато обсъждаме Себастиан Лок — възразих му.

— Добре, едно е сигурно, лоялността ти е похвална, сладурче.

— Благодаря. И престани да ме наричаш сладурче с този твой ужасен тон. Знаеш, че не мога да го понасям. Правиш го нарочно.

Той се ухили, пресегна се и притисна ръката ми.

— Да сключим ли примирие?

— Примирие — съгласих се аз толкова бързо, както когато бяхме деца.

След това си поговорихме и за други неща. За Франция, за Прованс и по-точно за къщите ни там, къщи, които Себастиан ни бе подарил по различно време. Все пак не посмях да му напомня за това. Той се отнасяше непримиримо към мъртвия си баща така, както и когато беше жив. Джак никога не успя да оправдае баща си поради липса на доказателства за вината му, явно нямаше намерение да го стори и сега, когато вече бе твърде късно.

Върнахме се в кабинета за кафето и Джак отново започна да говори за обстоятелствата около смъртта на Себастиан.

Седнал във фотьойла, той започна:

— Полицайте ме накараха да проверя всичко сред неговите неща, в библиотеката, в цялата къща. Нищо ценно не е взето.

Доколкото бих могъл да кажа.

— Това означава ли, че вече са се отказали от версията за крадец?

— Не ми казаха нищо.

— Странно — облегнах се на фотьойла и се размислих върху няколкото факта, с които разполагахме. — Когато обядвахме със Себастиан, той спомена, че госпожа Крейн е в отпуск... — спрях и го погледнах.

— Какво искаш да кажеш, Вив?

— Струва ми се малко странно, че Себастиан е отишъл във фермата, когато няма кой да се грижи за него. След като нея я няма. Дори полицаите мислят така, Джак.

— В четвъртък ми каза, че имал да уреди някаква работа. По тона и държанието му останах с впечатлението, че чака с нетърпение да остане сам тук.

— Може и да не е бил сам.

Джак ме стрелна с очи и повдигна вежди.

— Това също е възможно. Може да е довел някого със себе си. Разбира се, че би могло.

— И всичко е свършило така, че най-накрая този някой му е нанесъл телесна повреда — изтъкнах.

— Съвсем вярно.

— Между другото защо с Лусиана внезапно се върнахте в Щатите? Имахте ли някаква специална причина?

— Не сме дошли да убием Себастиан — каза той и ми се усмихна странно жестоко.

— За Бога, не съм искала да кажа нещо подобно. Престани, моля ти се. Знаеш, че шегите ти ме вбесяват. Трябва да пораснеш и да се държиш като голям човек, Джак. Положението е много сериозно.

— Извинявай, Вив. С Лусиана дойдохме за годишното събрание на „Лок Индъстрис“ — обясни Джак тихо и спокойно. — Трябваше да се състои утре. Естествено, че е отложено.

— Надявам се! Както и да е, най-добре да се върна отново към тазсутрешната си мисъл, когато ми съобщиха, че Себастиан е мъртъв. Бях сигурна, че е получил сърдечен или мозъчен удар. Да ти кажа истината, дълбоко в себе си все още вярвам, че точно така е станало.

Той не отговори, аз го погледнах изпитателно и попитах:

— А ти?

Вдигна ръка към лицето си и замислено потърка устните и брадичката си.

— Не знам — отвърна. — Следобед бих се съгласил с теб, но сега се колебая. В нищо не съм сигурен.

— Наистина ли смяташ, че е бил нападен от някого? — настоях.

— Възможно е. Нищо чудно да се е върнал във фермата и да е заварил крадец.

— Преди крадецът да е успял да задигне каквото и да било? Така ли смяташ? Ти самият каза, че няма нищо откраднато.

— Ами картините и предметите на изкуството са си на местата. От друга страна, Себастиан може да е имал нещо друго за крадене, което да е изкушило крадеца.

— Какво например? — намръщих се и поклатих глава. — Не разбирам, Джак.

— Пари в брой. Знаеш, че винаги носеше много пари със себе си. Често съм го предупреждавал за това. Може да е имало и някакви документи.

— Документи? — повторих остро и се взрях в него. — Ако някой краде документи, това прилича на предумишлено убийство, не ти ли се струва? Слушай, едно е крадец да влезе случайно и да търси пари. Но да се промъкне и да открадне документи е съвсем друго нещо. Според мен това предполага, че предварително е знаел за тях.

Джак кимна.

— Тук си права.

— Какво те накара да помислиш, че са се опитали да откраднат документи? Нещо да липсва? Какви документи имаш предвид?

— Да ти кажа право не знам защо си помислих така. Може би защото Себастиан каза, че отива във фермата да работи. Какъвто и да е бил, никога не е лъгал. Ако каже, че отива да прегледа документи, значи е казал истината. Но нямаше документи, по които да си личи, че е работил върху тях...

— А тези, които бяха пръснати в библиотеката? — прекъснах го.

— Пръснатите по пода и бюрото писма бяха най-обикновени. Кореспонденция, сметки, лични бележки от хора. От начина, по който говореше в четвъртък, останах с впечатлението, че ще работи с важни документи. Може би затова си спомних сега за тях — сви рамене. —

Не съм ходил в Лоръл Крийк Фарм много отдавна, Вив, така че откъде бих могъл да знам дали нещо не е откраднато? Човекът, който може да установи дали нещо не липсва, поне що се отнася до предметите на изкуството, е госпожа Крейн. Но и тя не би могла да знае дали не липсва някой документ.

— Така е — въздъгнах дълбоко. — Ето че отново се връщаме там, откъдето започнахме.

— Даа... — Джак поклати глава и лицето му отново придоби озадачен израз. После изведнъж изрече забързано: — Слушай, Вив, не съм съгласен с теб. Не смятам, че е умрял от естествена смърт. Според мен е бил убит. Вероятно някой се е промъкнал в къщата. Себастиан го е изненадал. Крадецът е побягнал. Той се е спуснал да го гони, сбили са се. Така Себастиан е бил убит. По невнимание.

— Или пък е бил убит от някого, който е бил с него във фермата — отбелязах аз.

Джак замълча за миг. После бавно и по-замислено от обикновено отбеляза:

— Само правим предположения. По-добре да престанем. До никъде няма да стигнем — прониза ме с поглед и добави: — Трябва да го приемем, Вивиан, няма да знаем точно как е умрял, докато не са готови резултатите от аутопсията.

Кимнах. Бях съгласна с него поне що се отнася до последното изречение.

ТРЕТА ГЛАВА

След като Джак си тръгна, аз дълго обикалях из къщата, напълних миялната машина, подредих кабинета и трапезарията.

По едно време седнах и се опитах да редактирам материала си, но без успех. На другия ден щях да опитам отново и ако пак не успея да се съсредоточа, щях да го оставя така, както е. Трябваше да го изпратя в редакцията в Лондон най-късно до петък, така че независимо от всичко щеше да се наложи да използвам Федералната експресна поща.

Часовникът в антрето отброяваше дванайсет през нощта, когато се изкачвах по стълбите на Риджхил и влязох в стаята си, чувствайки се изморена и смазана.

Аз, както и всички мои предшественички, заемах голямата спалня, която се простираше почти по цялата дължина на къщата. Разположена в задната ѝ част, тя беше приятна стая с открити греди, много прозорци и впечатляваща каменна камина. Френски прозорци от двете страни на камината се отваряха към широката тераса, която се издаваше над градината. Това бе най-прекрасното място на света за закуска сутрин през пролетта и лятото, особено когато люляците са цъфнали.

Риджхил е построена на Тинкър Хил Роуд. Разположена сред горичка от вековни кленове, тя гледа към езерото Уарамауг. Когато моята прославена предшественичка Хенриета Бейли е построила тази къща, тя е измислила всичко много практично и в архитектурен план разположението на главната спалня е много подходящо. Гледката, която се разкрива от прозорците, е забележителна, панорамна и с дълбочина.

Отидох и заставах до един прозорец, дръпнах леко завесата и през върховете на дърветата се загледах към езерото. Водата на езерото беше гладка и неподвижна като черно стъкло, а над нея небето бе отрупано с малки блестящи звезди. Имаше пълнолуние, луната представляваше сребристо съвършено кълбо, обкръжено от черни

облаци. Сиянието ѝ се отразяваше върху тъмните води на езерото и посребряваше върховете на дърветата.

„Каква красива нощ!“ — помислих си, когато пузнах завесата и се обърнах. Свалих дрехите си, облякох нощницата си и се качих в голямото легло с балдахин. Изгасих нощната лампа, завих се и се отпуснах с надеждата да заспя бързо. Беше толкова изтощителен ден. Ден, в който преживях истински шок. Ден, в който изпитах огромна скръб.

Луната освети стаята. Тишината ми действаше като балсам. Лежах, унесена в мисли за Себастиан. Толкова неща бяхме споделяли в тази стая. Бяхме изпитали много удоволствия и дълбока мъка. Убедена съм, че заченах бебето си в тази стая, неговото дете, детето, което пометнах. Отново се замислих дали нямаше да останем заедно, ако бях родила това дете. Вероятно.

Сгушена в ръцете му, аз лежах в това легло, плачех на рамото му, а той ме успокояваше. Как е възможно Джак да твърди, той е бил чудовище? Себастиан винаги успокояваше мен, както и всички други. Джак много бърка по отношение на него, преценката му е погрешна, както и за много неща в личния му живот. Доста е объркан и обича да обвинява другите, особено баща си. Обичам Джак като брат, но гледам на него обективно.

Още от детството ми, винаги когато съм имала нужда от него, Себастиан е бил до мен. Много добре си спомням следобеда, когато майка ми беше намерена мъртва на стъпалата на мазето във фермата. Тъкмо бях пристигнала от Манхатън. Джес — прислужницата на майка ми, му телефонира в момента, в който влязох, и той незабавно пристигна в Риджхил, загрижен за мен.

Беше топъл юнски ден, необикновено горещ за това време на годината. Аз седях на балкона на същата тази стая сломена, ридаеща, когато той дойде при мен.

Това бе преди осемнайсет години.

Бях на осемнайсет, когато майка ми умря. Толкова време мина оттогава. Половината ми живот. Струваше ми се, че беше вчера, толкова ясно си го спомням.

Отново потънах в миналото и се върнах в онзи юнски следобед на 1976.

— Вивиан... скъпа... тук съм! Дойдох да те видя — извика Себастиан, докато пресичаше спалнята. Излезе на терасата.

Вдигнах глава, премигнах и вперих очи в него, но не можех да виждам от сълзите, а ярката слънчева светлина го осветяваше откъм гърба.

След миг се приближи и седна до мен на дългата пейка. Загрижено се вгледа в лицето ми. Самият той беше блед и напрегнат. Една вена пулсираше на слепоочието му, а изумително сините му очи гледаха тъжно.

Изтри сълзите ми, взе ме в прегръдките си, притисна ме и започна да ме утешава, както се успокоява разстроено дете.

— Такава ужасна трагедия — прошепна в косата ми. — И аз я обичах, Вивиан, затова знам какво изпитваш. Самият аз страдам — докато ми говореше, ме притисна още по-силно.

Улових го за ръката.

— Не е честно — изхълцах. — Беше толкова млада. Едва четирийсет и две годишна. Не мога да разбера как се е случило. Какво е станало? Как е паднала мама по стълбите към мазето, Себастиан? Мислиш ли, че ѝ се е завило свят и е изгубила равновесие? Въобще защо е тръгнала към мазето?

— Не знам. Никой не може да ти отговори. Просто случайност — отвърна той, после се отдръпна леко и се взря в лицето ми. — Знаеш, че се канеше да дойде да живее при мен, докато боядисват някои стаи в Риджхил, а аз снощи не бях в Кънектикът. Бях в града на вечеря на фондацията „Лок“. Станах при изгрев-слънце и пристигнах с колата във фермата, за да закусим заедно. След това ми се искаше да пояздим. Когато пристигнах, всички бяха на крак. Алфред намерил тялото ѝ и извикал полицията. После говорил с Джес и ѝ поръчал да се свърже с теб. Докато успея да говоря с нея, ти вече си била на път към Ню Престън.

Кимнах и преди да успея да кажа каквото и да било, от очите ми рукнаха сълзи. Себастиан продължи да ме утешава — беше много добър.

— Според Джес мама е умряла веднага — успях да изрека. — Ти как мислиш? Ще ми бъде много мъчно, ако знам, че е страдала.

— Сигурен съм, че Джес е права. Когато някой падне по стръмни стъпала, вероятно смъртта идва много бързо... почти моментално. Въобще не се съмнявам, че е издъхнала веднага. Не може да е страдала, бъди сигурна.

Внезапно изкрещях, като си представих как майка ми пада. Той ме притисна още по-силно и ме успокои колкото можа.

— Знам, знам — повтаряше тихо в косата ми.

— Ще ти липсва, Себастиан — прошепнах най-накрая. — Ти също я обичаше.

— Да.

Зарових глава в гърдите му и така се притиснах към него, сякаш беше единственото същество, което ми е останало на света. В известен смисъл беше така, освен това с него се чувствах в безопасност.

Той ме галеше по косата, после хвана ръката ми, като продължаваше да ми шепти нежни думи. Притиснах се към него още по-силно и ми се стори сякаш от него почерпих сила.

Така седяхме дълго на терасата, най-накрая ме обзе някакво спокойствие и почти не смеех да помръдна. Нещо много странно ставаше с мен. Сърцето ми биеше силно, гърлото ми пресъхна и като че се сви.

Кръвта се качи към лицето ми. Разбирах точно какво се случва, тъй като много добре се познавах. Истинското ми желание бе, не да целува косата ми, а устните ми. Исках да усетя устните му. Изпитвах нужда ръката му да погали гърдите, а не ръката ми. Исках да ме люби. Той ме възбуждаше сексуално и открих, че не исках да престава. Когато установих колко съм влажна между краката, лицето ми пламна от срам.

Не смеех да помръдна в ръцете му, нито да го погледна, тъй като той умееше да чете мислите ми.

Затова продължих да стоя в същото положение, чаках да премине това изключително чувство, да изчезне.

Бях объркана и смутена. Как мога да изживявам подобно нещо, и то в такъв ден? Майка ми лежеше мъртва в моргата във Фармингтън и вероятно в същия момент ѝ правеха аутопсия.

Потръпнах. Себастиан ѝ беше любовник повече от шест години. Сега го исках за себе си. Отново потръпнах, намразих себе си за тези

отвратителни мисли, възненавидях тялото си, което в този момент постъпваше тъй предателски.

Най-накрая, слава Богу, Себастиан разхлаби прегръдката си и ме пусна. Приблужи лицето си до моето и ме целуна леко по челото. Опита се да се усмихне, стори ми се, че ще заговори, но не отрони и дума. Най-накрая изрече загрижено:

— Вивиан, давам си сметка, че сигурно се чувстваш много самотна, но имаш мен. Не бива да се безпокоиш за нищо. Аз ще се грижа за теб. Ясно ми е, че не мога да заема мястото на майка ти, но съм твой приятел и винаги ще бъда до теб, когато имаш нужда.

— От онзи ден, когато дойде в беседката, откакто се запознахме, чувствам, че ме закриляш — отвърнах съвсем сериозно.

Той пак се опита да се усмихне, но безуспешно. След малко каза:

— Винаги трябва да се обръщаш към мен независимо какъв проблем имаш. Никога няма да те изоставя, обещавам — въздъхна леко и продължи, почти на себе си: — Ти беше такова прекрасно дете. Направо ме трогна.

Сега е мъртъв, не може вече да ме закриля и без него животът ми ще бъде празен. Зарових глава във възглавницата и дълго плаках.

Сигурно най-накрая съм заспала, защото когато по-късно се стреснах, светлината навлизаше през всички прозорци. Предната вечер забравих да пусна завесите. Чувах песента на птиците, а някъде в далечината се долавяше тракането на канадските гъски, които кръжаха над езерото.

Обърнах очи към часовника на нощното шкафче, видях, че е почти седем, и се пъхнах отново в леглото, за да изпитам още малко удоволствието на уют и топлина. Тогава реалността ме връхлетя и с внезапна болка си спомних събитията от предния ден.

Себастиан е мъртъв и вече никога няма да го видя.

Лежах неподвижно, дишах дълбоко, мислех си за него, спомнях си много неща за него, толкова дреболии. Разведени бяхме от осем години, през последните три почти не го бях виждала, а преди това в продължение на двайсет и една години представляваше такава важна и неразделна част от моя живот. Бях на двайсет и една, когато Себастиан за пръв път ме люби.

В този миг образът му изплува съвсем ясно в съзнанието ми. Представих си го как изглеждаше през тази 1979 година. Бях на двайсет и една, а той — на четирийсет и една. Беше двайсет години по-голям от мен, но въобще не му личеше.

Затворих очи и си представих как крачи из библиотеката долу. Беше вечерта на двайсет и първия ми рожден ден. Себастиан ми организира страхотно парти в Лоръл Крийк Фарм, което се проведе в две украсени с цветя палатки в градината. Храната беше много вкусна, виното — прекрасно, свиреше най-добрият оркестър, нает специално за случая от Манхатън. Беше невероятна вечер. Докато Лусиана я развали. Към края на тържеството тя започна да се държи много лошо с мен. Ужасните неща, които ми наговори, ме изненадаха, извадиха ме от равновесие и ме ужасиха. Смаяна и обидена, аз избягах. Прибрах се вкъщи в Риджхил...

Гумите изскърцаха, когато колата спря. Чух, че вратата се затръшва.

След миг Себастиан се втурна в библиотеката. Тялото му беше напрегнато, а лицето — бледо.

Отчаяна стоях до френските прозорци с лице към градината. Стисках мократа кърпичка, а в очите ми още имаше сълзи.

Никога не го бях виждала толкова ядосан. Той се бе втренчил в мен, на измъченото му лице очите му представляваха две парченца лед.

— Защо избяга като подплашена кобила? — запита настойчиво. После бързо прекоси стаята и застана, вперил очи в мен.

Мълчах.

— Защо? — запита отново.

— Не мога да ти кажа.

— Много добре знаеш, че можеш да ми кажеш! Доверяваш ми се още от малка — изрече, още си личеше, че е ядосан, но се владееше.

— Този път просто не мога.

— Защо?

Продължавах да го гледам глупаво. После поклатих глава решително.

— Не мога.

— Хайде де — възкликна вече по-меко и ласкаво. — Винаги сме били толкова добри приятели. Истински приятели. Вивиан, моля те, кажи ми какво се случи и те накара да избягаш?

След като не му отговорих, той веднага продължи:

— Заради Лусиана, нали? Тя те е разстроила.

Кимнах, но не казах нищо.

— Тя те е обидила... казала ти е нещо... неприятно. Нали?

— Откъде знаеш?

— Много добре познавам дъщеря си. Кажи ми какво ти наговори.

— Не мога, Себастиан. Не съм клюкарка.

Той ме загледа още по-напрегнато и кимна.

— Почтеността ти е вродена. Знаеш ли, Вивиан, ти си най-честното същество, което някога съм срещал, и макар да разбирам неохотата ти да ми разказваш клюки от училище, смятам, че би могла да ми се довериш. Все пак партито беше специално... за двама ни. Това, че го организирах за теб, означава много за мен и затова толкова се изненадах, когато избяга така разстроена. Смятам, че имам право и би трябвало да ми кажеш какво точно се случи.

Разбира се, че беше прав. Поех дълбоко дъх и започнах:

— Каза ми, че ти създавам само проблеми. Че само ти тежа. Че искаш да се отървеш от мен. Заяви, че ме мразиш, че не желаете да се грижиш за мен и да плащаш издръжката ми в Уелъсли. Каза ми, че се радвам на благоволенieto ти, че съм едно нищожество, просто дъщеря на една от... — спрях, тъй като не можех да го изрека.

— Продължавай — нареди ми той.

— Лусиана... Просто ми каза, че съм дете на една от... твоите курви — прошепнах.

Той сви гневно устни и аз очаквах, че ще избухне. Но не го направи. Само поклати глава смаяно и прошепна с мъка:

— Дъщеря ми е лъжкиня. Има моменти, Вивиан, когато смятам, че е най-изпечената лъжкиня, която някога съм срещал. Лъже много по-изкусно от Сайръс, а това трябва да ти говори нещо. Много често е дръзка и измисля глупави лъжи. Както тази вечер. Да, Лусиана е малка глупачка.

— Наистина ли съм ти в тежест? — прошепнах.

— Разбира се, че не! Би трябвало досега да си го разбрала. Не съм ли ти доказал, че се грижа за теб и искам да живееш добре? Какво ще кажеш за партито? Исках да го организирам за теб и това ми достави удоволствие.

Кимнах. Не можех да му кажа нито дума. Чувствах се унижена. Бях ядосана на себе си. Дадох си сметка колко особено му изглеждам и какво недоверие съм показала към него. Той никога не ме е изоставял, познавах го като съвестен човек, който държи на думата си. Естествено, че не ме мрази. Нито пък за него е имало някакво значение колко високи са таксите ми за училище или колко пари харча за дрехи и за да живея. Парите никога не са имали значение за него. Той притежава толкова много, че почти ги ненавижда. Или на мен така ми се струваше? Разбира се, че ми даваше много. Кръгла идиотка съм, че се оставих думите на Лусиана да ми повлияят. Тя ме пропъди, защото ме ревнуваше от близостта ми с баща й. Изведнъж си спомних колко ревнива бе като дете. Тази вечер тя ме манипулира и най-лошото е, че аз и го разреших.

Той хвана брадичката ми и я повдигна.

— Сълзи ли забелязвам, Вивиан? Какъв тъжен край на толкова красива вечер.

— Съжалявам, Себастиан — отвърнах задавено. — И на мен ми е много мъчно.

Избърса влажните ми бузи и прошепна:

— Недей, мила, няма за какво да съжаляваш.

— Не биваше да я слушам.

— Да, не е трябвало. Запомни едно — никога вече не обръщай внимание какво ти говори. Също и на думите на Джак. Той не е толкова лош колкото нея, не лъже, но понякога е лукав.

— Няма да слушам нито един от двамата — обещах му. Пристъпих напред, взрях се в яркосините му очи, които ме следяха толкова внимателно. Самата аз не се бях освободила от напрежението. — Моля те, кажи, че между нас всичко, е наред.

Той веднага се усмихна и очите му се присвиха.

— Нищо не би могло да се изпречи между нас, Вивиан. Винаги сме били твърде близки. Цял живот ще си останем приятели. Между нас съществува нещо много специално. Не е ли така?

Кимнах. Не бях в състояние да говоря. Бях поразена от него, от властната му личност, от сексуалността му, отново ме обзе възбуда. Желаех той да ми принадлежи истински. Опитах се да кажа нещо, но не успях.

Той ме погледна озадачено и попита:

— Изразът ти стана много особен. За какво мислиш?

Приблжих се, облегнах се на него и го целунах по бузата. Най-накрая успях да изрека:

— Мислех си колко си прекрасен и колко добре си се отнасял винаги с мен. Искам да ти благодаря за партито по случай рождения ми ден, което наистина бе много хубаво.

— За мен беше удоволствие — отвърна той. Наклонила глава на една страна, аз се взрях в лицето му.

— Вече съм на двайсет и една. Пораснала съм.

— Вярно — съгласи се той леко развеселен.

— Себастиан?

— Да?

— Вече съм жена.

В израза ми трябваше да е имало нещо особено или пък в гласа ми. Каквото и да е било, то го накара да ме изгледа в продължение на дълга минута. Личеше си, че е озадачен. Неочаквано пристъпи към мен, после внезапно спря.

Гледахме се дълго, пронизващо, тъй като се познавахме добре. Бяхме изпълнени с копнеж. Усетих, че дъхът ми спира. Неволно започнах да пристъпвам към него.

Струваше ми се, че той наблюдава всяка крачка, която правя, после безмълвно протегна ръце към мен. Грабна ме в прегръдките си така, че аз се изненадах. Държеше ме толкова здраво, че почти не можех да дишам.

Тогава всичко се промени. Аз се промених. Себастиан се промени. Животът ни се промени необратимо. Миналото беше забравено. Съществуваше само настоящето. Настоящото и бъдещето. Нашето общо бъдеще. Ние бяхме сътворени един за друг. Поне така вярвах. Винаги е било така. Това се подготвяше отдавна. Интуитивно съм го знаела. Себастиан леко поклати глава, наведе се и ме целуна. Когато леко плъзна език по устните ми, най-естественото беше да ги разтворя. Езиците ни се докоснаха. Краката ми се подкосиха и за да не

падна, се хванах по-здраво за него, а той продължаваше да ме целува много нежно. Изведнъж той спря, почти грубо ме отдалечи от себе си и се взря в очите ми.

Гледахме се един друг и аз разбрах, че той също ме желае. Показа ми го без думи. Въпреки всичко усетих някаква нерешителност у него.

Хванах го за ръката и го поведох по стълбите. Щом влязохме в спалнята, той пусна ръката ми, отдалечи се от мен и се повъртя в средата на стаята. Усетих, че се колебае. След малко изрече задавено:

— Дойдох да те върна на партито...

— Не! Не желая да се връщам. Искам да остана тук. С теб. Това съм желала винаги, Себастиан.

— Вивиан...

В един и същи миг двамата тръгнахме един срещу друг.

Прегърнахме се и се притиснахме. Най-накрая се пуснахме. Той свали смокинга си, хвърли го върху един стол, развърза вратовръзката си, докато крачеше към вратата. С една ръка я заключи, а с другата, започна да сваля сапфирените копчета от вечерната си риза, като продължаваше да ме гледа и бавно се приближаваше към мен.

Разтворих ръце. Той веднага ме прегърна. Дръпна ципа на роклята ми и вечерната дреха се свлече на пода до краката ми като купчина бяла дантела. Като ме привлече към леглото, без да каже и дума, той ме накара да се отпусна, а после легна до мен и пак ме прегърна. Устните му потърсиха моите. Започна да ме гали, ръцете му се движеха тъй опитно по тялото ми, че скоро се възбудих и изпаднах в екстаз. Когато след малко влезе в мен, аз ахнах, извиках и той спря, втренчи се в мен. Уверих го, че всичко е наред, накарах го да продължи и сплетох крака около него. Здравите ми силни ръце бяха върху широкия му гръб, усетих ритъма му, движех се заедно с него, заразена от страстта му, обхваната от силно желание. Така се движихме заедно, докато стигнахме върха. Аз отново извиках, а също и той.

Лежахме безмълвни. Себастиан беше леко задъхан, а тялото му беше влажно. Отидох до банята, взех хавлиена кърпа, върнах се при него и започнах да го бърша. Той ми се усмихна и ме привлече към себе си. В последвалата тишина не се усещаше неудобство.

Прокарах пръсти през гъстата му тъмна коса, плъзнах ръце по раменете и гърба му. Целунах го така, както винаги съм мечтала. Не

след дълго пак се любихме, и то стана съвсем спонтанно.

Удовлетворени и малко поуморени, най-после притихнахме. След известно време Себастиан се подпря на лакът и ме изгледа. Отстрани от лицето ми кичур коса и започна тихо:

— Ако знаех, че си девствена, не бих...

Притиснах пръст върху устните му.

— Не го казвай.

Той поклати глава.

— Никога не ми се е случвало, Виви, никога до днес... — изречението му остана недовършено, а той поклати глава малко безпомощно, така ми се стори.

— Пазех се за теб — казах.

Той вдигна въпросително вежди над пронизващите си сини очи.

— За теб — обясних му със самодоволна усмивка. — Пазех се за теб, Себастиан. Откакто се помня, искам да се любя с теб.

— Виви, никога не съм и предполагал.

Протегнах ръка и докоснах лицето му.

— Обичам те, Себастиан Лок. Винаги съм те обичала. И винаги ще те обичам... до края на земните си дни.

Той се наведе и нежно ме целуна по устните, после ме прегърна, притисна ме и аз се почувствах в безопасност.

Телефонът звънеше до ухото ми.

Излязох от полудрямката и спомените се пръснаха начаса. Вдигнах слушалката и измърморих:

— Ало?

— Аз съм — обади се Джак. — Идвам с вестниците.

— Боже мой, не ми казвай — изохках. — Не се и съмнявам, че заглавията са гадни. Трябва да има и некролог.

— Позна, мила.

— Журналистите ще те обсадят — промърморих. — Може би наистина е по-добре да дойдеш тук. Доведи и Лусиана, Джак.

— Няма я, Вив. Избягала е, върнала се е в Манхатън.

— Разбирам — казах и седнах. — Не се изненадвам.

— Ще сложа кафе. Ще се видим след около половин час.

— Идвам след двамайсет минути — отговори той и затвори.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Стана ми съвсем ясно, че Джак е изпаднал в едно от особените си настроения. Забелязах го още щом влезе в кухнята.

— Добро утро — поздравих го, взех подноса с кафе и го отнесох на масата. След като чух само някакво неопределено изсумтяване от негова страна, добавих остро: — Значи тази сутрин сме начумерени, а?

Употребата на тази дума веднага привлече вниманието му и той попита:

— Начумерен. Какво означава?

— Чувал си я и по-рано. Не се прави, че не си спомняш! Баба много често я използваше. Обичаше да казва, че си начумерен, когато беше сополиво момченце с къси панталони.

Без да обръща внимание на хапливостта ми, той се отпусна върху най-близкия стол и заяви спокойно:

— Не си спомням. И не знам какво означава.

— Ще ти кажа — отвърнах, облегнах се на масата и се взрях в лицето му. — Означава нацупен, намусен, въобще изпаднал в лошо настроение. Думата е йоркширска, от Уест Райдинг, откъдето е дошъл праядо ми — направих пауза, а после продължих по-весело: — Сигурно не си забравил чудесните разкази на баба за баща й? С тях ни разсмиваше.

— Джордж Спенс, така му беше името — спомни си Джак и направи гримаса. — Имам нужда от нещо животоспасяващо. Силно кафе. Бързо, сладурче — пресегна се за каната, наля кафе на двама ни и отпи от своето.

— Джак, моля те, не започвай деня, като ме наричаш сладурче. Ясно, махмурлия си.

— Позна. Когато се върнах във фермата снощи, се напих.

Запоите му от време на време не бяха нищо ново за мен, в такива случаи ми създаваше тревоги, но аз се отказах от опитите си да го спасявам. Вече дори не му правех забележки. Седнах срещу него и погледнах вестниците.

— Много лоши неща ли са писали?

— Не чак толкова, колкото очаквахме. Всъщност съвсем поносими. Няма много скандални истории. Споменават и теб като една от петте му съпруги. Започва от първа страница. На вътрешните са некролозите.

Дръпнах вестниците към мен. Джак беше донесъл „Ню Йорк Поуст“, „Ню Йорк Таймс“ и „Дейли Нюз“. Щом ги разгърнах, видях, че всички разказваха горе-долу едни и същи неща по различен начин. Един велик и добър човек бе намерен мъртъв при подозрителни обстоятелства. И трите вестника описваха смъртта му, бяха пълни с хвалби и съжаление за кончината му. Бяха публикували снимки на Себастиан, правени през последните няколко години. Изглеждаше чудесно — изискан, хубав, с много силно, дори опасно излъчване. Но те вече бяха без значение.

Отместих „Ню Йорк Поуст“ и „Дейли Нюз“ и се съсредоточих върху „Ню Йорк Таймс“. Статията на първа страница беше добра. Репортерът, който вчера ми позвъни по телефона, съдържано и много внимателно бе изложил подробностите. Нещо повече — беше цитирал думите ми дословно. Толкова. Наистина, нямаше нищо сензационно.

Разгърнах „Ню Йорк Таймс“. Цяла вътрешна страница бе посветена на Себастиан Лайън Лок — потомък на голяма американска династия, милиардер магнат, президент на „Лок Индъстрис“, председател на фондацията Лок и най-големия филантроп на света. Беше публикувана кратка биография, бяха изброени всички добри дела, както и богата информация за благотворителната дейност, която бе развивал по света, особено в страните на Третия свят. Явно, че бе писана преди няколко години, както и некролозите на повечето известни хора — само уводът и заключението се допълват след смъртта на човека.

Бях изненадана, че некрологът е подписан само от четири имена. Аз бях спомената, тъй като някога е бил мой настойник, също и като негова бивша съпруга, сякаш не беше имал други, заедно с имената на Джак и Лусиана — децата му, и Сайръс Лайън Лок — баща му, когото съвсем бях забравила допреди малко.

— Боже мой! Сайръс! — възкликнах, като вдигнах очи от вестника и погледнах към Джак. — Чувал ли си се с дядо си?

— С този стар глупак ли? Съвсем е сдал багажа. Чезне в Бар Харбър. В онази негова къща като мавзолей. Би трябвало...

— Говорил ли си с него? — прекъснах го. — Знае ли за смъртта на Себастиан?

— Вчера разговарях с Мадлен. Разказах ѝ всичко. Стариият глупак спеше.

— Поръча ли ѝ да го доведе за погребението?

— Разбира се, че не. Твърде е стар.

— На колко години е? — попитах и свъсих вежди. В момента не можех да си спомня възрастта на Сайръс, но сигурно бе на осемдесет и няколко.

— Роден е през 1904. Трябва да има деветдесет години. Твърде е възрастен, за да пътува.

— Не знам... виж, трябва да дойде, Джак. Все пак Себастиан му беше единствен син.

— Последният жив — поправи ме Джак.

— Какво каза Мадлен?

— Не кой знае какво. Обичайното. Изрази съболезнования. Говори ми за това, че Сайръс е отслабнал, но не е сенилен. Звучи като гласа на съдбата, дори когато ти пожелава всичко най-хубаво.

Знам, че надвисналото нещастие звучи като ехо в гласа ѝ. Сигурна съм и че това, което е казала за Сайръс, е истина — че не е сенилен. Сайръс Лок винаги е бил забележителен човек. Наистина необикновен, всъщност гений.

Телефонът извънтя и прекъсна разговора ни. Станах, за да се обадя.

— Ало? — казах и хвърлих поглед към Джак. Закрих микрофона с ръка и прошепнах: — Говорим за вълка. За теб е, Джак.

— Кой е?

— Гласът на съдбата с ирландски акцент.

— Здравей, Мадлен — изрече след миг той. — Тъкмо си говорехме за теб и за Сайръс. Вивиан иска да ви покани на погребението, Мадлен.

Стрелнах го с очи и тихо изрекох:

— Това не е мое погребение.

Той не ми обърна внимание, известно време се заслуша в онова, което му разказваше тя, каза „дочуване“ и затвори. Облегна се на касата на вратата и се замисли.

— Оставих номера ти във фермата. Дадох го на Кари — племенницата на госпожа Крейн. Тя дойде да помогне, докато леля ѝ се върне довечера.

— Много ти благодаря — отвърнах, въздъгнах и му хвърлих укорителен поглед. — Джак, кажи ми моля ти се защо изпитваш необходимост непрекъснато да прехвърляш бремето на семейството си върху мен? Това не е мое погребение. Ти трябва да се погрижиш за всичко. Двамата с Лусиана.

— Остави Лус на мира. Тя само гледа как да избяга. Върна се в Лондон. При онзи неин прост съпруг англичанин.

— Той няма ли да дойде на погребението?

— Кой?

— Съпругът? Джералд Кампър.

— Кой знае. Но дъртият глупак дядо държи да дойде — направи физиономия. — Да пристигне на погребението на сина си, който го мразеше. Как ти се струва?

— Сигурна бях, че ще иска да присъства.

— Ама че проклетие — промърмори Джак.

— Всичко ще бъде наред, ще се справим — уверих го. — Съвсем естествено е, че иска да бъде на погребението на сина си.

— Естествено било! Не бъди толкова глупава! За Сайръс Лок няма нищо естествено. Също както и при Себастиан нямаше нищо естествено. Той не беше способен да изпитва каквито и да било чувства. Също и Сайръс. Наследственост, предполагам. Старият глупак е чудовище като сина си. По-добре да си остане в Бар Харбър. С неговата секретарка икономка любовница надзирателка. Или каквато и да е. Аз... — Джак замълча, на устните му се появи неговата ужасна усмивка и добави: — Няма да можем да го спрем. Сайръс иска да се увери.

— В какво да се увери?

— Че Себастиан действително е умрял, че е погребан.

— Джак.

— Не ме гледай така. Поне тази сутрин. Вчера се разчувства достатъчно. Целият ден. И не плачи. Много ми дойде. Сантиментална си, миличка.

— Ти пък си най-неприятният човек, когото имам нещастие да познавам. Отвращаваш ме, Джак Лок. Себастиан е мъртъв, а ти се

държиш така, сякаш това не те интересува.

— Вярно е.

— Казваш, че Сайръс се държал неестествено, но ти наистина го правиш.

— Цял бащичко, а? — засмя се той беззвучно.

— Повдига ми се от теб. Себастиан беше чудесен баща.

— Разправяй ги тия на старата ми шапка! Би трябвало да знаеш по-добре. Никога не се е държал към мен като баща. Никога не се е грижил за мен.

— Грижил се е.

— Казвал съм ти го и преди. Не беше способен да обича никого.

— Мен ме обичаше — заявих, облегнах се на стола и се втренчих в него.

Джак се изсмя рязко, изгледа ме иронично и възкликна:

— Ето че почваме отново! Просто си беше наумил да те улови. В това съм напълно съгласен. Беше луд по теб. Още от дете. Нямахме търпение да свали гащичките ти.

— Не е вярно.

— Как да не е. Наричахме го „постепенното съблазняване на Вивиан“. Нещо като заглавие на пиеса.

— Кои го наричахте?

— Лусиана и аз.

— Какво искаш да кажеш? Защо го правехте?

— Защото в продължение на години го наблюдавахме как те гледа. Като дебел котарак, който чака да се нахвърли върху теб. На малката мишчица. Изчака да пораснеш. Ласкаеше те, грижеше се за теб, хвалеше те, отрупваше те с подаръци, подготвяше те за себе си. Нямахме търпение да те съблазни, Вив. На нас с Лус ни беше ясно. Направи го, когато се осмели и когато беше безопасно, щом най-последно навърши двайсет и една година. Още вечерта на партито по случай рождения ти ден. Господи, той не можа да дочака до следващия ден! Голямата сцена на прелъстяването трябваше да се състои още същата нощ.

— Джак, послушай, не беше така, честна дума. Себастиан не ме прелъсти.

Той се изсмя.

— Как не, ти винаги го защитаваш, независимо от всичко.

— Но това е истината — възразих му.

Излязох ядосана от кухнята. Оставих Джак на масата да допива третата си чаша кафе и да пуши цигара. Явно, че бе подновил този лош навик.

Отидох в библиотеката, седнах зад бюрото и започнах да чета материала си за притурката на лондонския „Сънди Таймс“, като се стараех да се успокоя.

После механично взех писалката и започнах да редактирам. Бях толкова ядосана на Джак, че адреналинът пулсираше в тялото ми. Но гневът ми даде допълнителната пара, от която имах нужда, помогна ми за миг да забравя мъката. След два часа завърших редактирането. Облегнах се и си отдахнах, бях доволна от себе си.

Когато след няколко минути Белинда отвори вратата, аз се изненадах. Очаквах я да дойде чак след час, изгледах я озадачено и я поздравих.

— Дойдох по-рано, защото си помислих, че може да ти потрябвам — обясни тя, приближи се до бюрото и седна на стола до мен. — Донесох ти всички вестници, но предполагам, че вече си ги преглеждала.

Кимнах.

— Джак ги донесе преди три часа. Между другото той още ли е в кухнята?

— Не, настанил се е в моя кабинет, говори по телефона и урежда погребението и заупокойната служба.

— Радвам се да го чуя. Имах ужасното усещане, че ще гледа да се изплъзне и ще остави всичко на мен.

— В момента звъни на пастора от църквата в Корнуол — обясни Белинда. Уточняват погребението да е в петък.

— Снощи се разбрахме по този въпрос. Той иска службата да е другата седмица. По-точно в сряда.

Белинда ме изгледа подозрително.

— Ще имаш ли достатъчно време? Искам да кажа да уведомиш, всички?

— За Бога, Белинда! — поклатих глава и леко й се усмихнах. — Времето на пощенските гълъби и на племенния барабан отдавна е

отминало. Сега просто даваме съобщението на телевизионната мрежа и на вестниците. Може и фондацията „Лок“ да свърши тази работа — до двайсет минути целият свят ще научи, мога да ти го гарантирам.

Тя добродушно се засмя.

— Права си. Сигурно ти се струвам малоумна.

Не обърнах внимание на забележката ѝ, а бързо продължих:

— Има нещо, което би могла да направиш за мен, Белинда. Ако, днес някой ме търси от вестниците, обаждай се ти. Не съм в настроение да говоря с пресата. Имам нужда от малко спокойствие — погледнах часовника си. — Днес Лайла трябва да дойде да чисти, нали?

— Да. Но чак в един. В единайсет има час при зъболекаря. Вчера ми се обади да ме предупреди, че може да позакъсне.

— Няма значение.

— Що се отнася до пресата, Вивиан, не се тревожи, ще се оправя. Обаче ако настояват да разговарят с теб, да им казвам ли да звънят утре?

— Да. Не, почакай. Имам по-добра идея! Ако Джак е още тук, прехвърляй ги на него. Ако си тръгне за Лоръл Крийк Фарм, давай им телефона там. И той може да се справи с тях.

След тези думи избягах.

ПЕТА ГЛАВА

Горе в, стаята ми беше тихо и спокойно, през прозорците струеше слънчева светлина.

Отворих френските прозорци, излязох на просторния балкон, порадвах се на мекото време, помислих си дали това изключително циганско лято ни е като дар от природата, преди да ни притисне суровата зима, характерна за тези места. Планините Личфийлд са сурови, брулени от бури, върху тях снегът се задържа от декември до пролетта, а тук, долу, сняг вали често даже до април.

Но през зимата аз няма да съм тук. Ще бъда във Франция в къщата ми в Прованс. Отдавна живея в една стара мелница, която преди години двамата със Себастиан ремонтирахме и преобразихме. Там пиша книгите си — главно биографии и други белетристични произведения.

Със Себастиан я открихме през първата година на брака ни и понеже аз много я харесвах, той ми я купи като сватбен подарък.

Когато се натъкнахме на нея, върху старата порта бе закована дъска, на, която с черна боя бе написано „Вийо Мулен — стара мелница“.

Ние запазихме името. Надписът върху друга дъска гласеше, че мелницата и мястото се продават и след време тъкмо това изоставено място се превърна в красивата ми градина.

Двамата със Себастиан обичахме да работим заедно в мелницата и дадохме много идеи, докато се извършваха реставрацията и ремонта. „Вийо Мулен“ и Риджхил бяха моите две къщи — едната беше мой дом, тъй като в продължение на стотици години бе собственост на моето семейство, а другата беше мое истинско творение. Харесвам и двете. Разделям времето си между тези две стари къщи, а едностайната гарсонiera в Ню Йорк бе единственото удобно място, където да се настаня и да оставя пишещата си машина, когато отсядам в града.

Когато пристигнах в Кънектикът през август, смятах да се върна в Прованс в края на октомври. Все още не се бях отказала от намерението си. Обаче трябваше да се изчака докладът от аутопсията.

Смятам, че не бих могла да тръгна, преди да узная какво се е случило. От друга страна, полицията щеше да се занимава не с мен, а с Джек и Лусиана — най-близките роднини на Себастиан. Всъщност нямаше друга по-сериозна причина да се застоявам тук повече, освен собственото ми нетърпение и желание да узная истината за смъртта му.

Какво ли щеше да покаже аутопсията, какво ли щеше да бъде заключението на лекаря. Въпреки че денят беше топъл, потръпнах. Опитах се да се убедя, че Себастиан е починал от естествена смърт.

За да се отърся от неспокойните мисли, излязох навън, облегнах се на дървения парапет и се загледах напред. Дърветата в градината, обкръжаващи езерото Уарамауг, изглеждаха по-прекрасни от всякога. Листата им, оцветени в ярки тонове, се открояваха на фона на ясното лазурно небе. Забелязах, че тази есен по-рано от обикновено листата им бяха започнали да падат. Знаех, че до средата на месеца клоните ще се оголят и ще изглеждат ограбени.

Ограбена. Точно така се чувствах и аз.

Замислих се мрачно дали съм единствената, която скърби за Себастиан. Децата му във всеки случай не тъжаха, а кой би могъл да каже какво изпитва стар човек като Сайръс. Все пак бе деветдесетгодишен изкуфял старец, с единия крак в гроба. Бе надживял три свои чеда, сега и последният му син умря. Сигурно е ужасно да надживееш децата си.

От дълги години Себастиан беше единственият син на Сайръс Лок. Имаше сестра, която изчезна преди години. Никой не знае къде е и дали е жива.

Себастиан бе най-голямото дете от първата съпруга на Сайръс, починала при раждането му. Имаше три други деца от втората си съпруга Хилдегард Орбах Лок — две момичета и още едно момче.

Гленда — най-голямата сестра на Себастиан, се бе самоубила много отдавна. Брат му Малкълм се бе удавил в езерото Комо в Швейцария при неизвестни обстоятелства. Файона — най-малката сестра, е тази, която изчезна преди седем години — загуби се в този нереален свят на наркоманите, обезправените, нещастните и бездомните. „Движещи мъртъвци“ ги наричаше Себастиан.

След нейното изчезване той започна да я търси и доколкото знам, детективи наети от „Лок Индъстрис“, продължаваха да я издирват.

Освен патриарха Сайръс Лок от семейството оставаха само Джак и Лусиана. И двамата нямаха деца. Колко е трагично, че с годините династията Лок бе стигнала до такова жалко състояние — голямото американско семейство почти не съществуваше. Ако знаеше Малкълм Лайън Лок — основателят на династията, би се обърнал в гроба. Чудех се, ако беше жив, какво ли би си помислил за потомците си. Този пестелив шотландец от Арброут, който през 1830 година отплавал за Америка от Дънди и на двайсет и осем годишна възраст станал милионер, сигурно би бил ужасно разочарован. Аз например не бих го обвинила.

Ако Лусиана не се реши да забременее, ако Джак не се ожени отново и няма деца, тогава е свършено с фамилията Лок. Е, не съвсем. Имаше някакви братовчеди, внуци на братята на Сайръс — Тревър и Джеймс, но всъщност те бяха безлични нищожества, които се държаха настрана.

На вратата се почука и чух гласа на Джак:

— Мога ли да вляза, Вив?

— Да — отвърнах, докато прекосях спалнята, и щом отворих, той нахълта с победоносен вид.

— Свърших! — извика. — Говорих с пастора в Корнуол. Опелото е определено за единайсет часа. Четирийсет и пет минути покъсно е погребението — в гробището на Корнуол, малко по-нагоре от църквата.

— Знам къде е — прошепнах. — Джак, мисля, че трябва да поканим някои хора на обяд във фермата...

— На обяд след погребението? Това ли искаш да кажеш? — изгледа ме учудено.

— Просто на обяд, на който да присъстват някои близки приятели, освен роднините.

Той се изкикоти:

— Ама че си смешна. Какво семейство?

— Ти и Лусиана, аз, дядо ти и Мадлен. Не можеш просто да ги изпратиш да се върнат, без да ги нахраниш. Освен това съм сигурна, че някои от братовчедите ти биха желали да дойдат. Ще присъстват и някои приятели на Себастиан, хора от „Лок Индъстрис“ и от фондацията „Лок“. Помощниците му, секретарките му, близки колеги.

— Може би си права — неохотно се съгласи той и отстъпи. — Най-добре двамата поотделно да направим списък, а после да ги сравним.

— Другите му съпруги, които още са живи, ще дойдат ли на погребението? Например Бетси Бетюн.

— Забрави за Бетси. В момента изнася концерти в Сидни.

— А Кристабел?

— Боже мой! Криста! Какво те накара да си спомниш за нея? Нямам никаква представа къде е. Лусиана също не знае. Вероятно бере душа някъде. От цироза. Не я кани. Лусиана ще се зачуди как ти е хрумнало. Не може да понася майка си.

— А какво ще кажеш за службата в „Сейнт Джон“? — попитах, за да сменя темата.

— Това е грижа на Лус. Обеща да се заеме с нея. Още днес.

— Тя съгласи ли се най-после да се състои там? Нали знаеш, че... все не е доволна от нещо.

— За мен казваш, че съм ексцентричен, за нея пък че все не е доволна. Доста строга си в оценките си.

— Такава съм. Време беше някой да нарече нещата с истинските им имена.

— Днес си брутално честна, мила.

— Да. А ти си коравосърдечен, безчувствен и жесток по отношение на Себастиан. Варварин! Трудно ми е да го понеса. Невъзможен си, Джак.

— Добре, добре. Да речем, че сме квит. Хайде да свалим боксовите ръкавици, искаш ли?

— С удоволствие.

Той се обърна и тръгна към вратата, но на прага се спря.

— Нека просто да го погребем и да го почетом. След това зарязвам всичко. Връщам се в Париж.

Бях готова да му отговоря доста остро, но се сдържах и хладно изрекох:

— По-добре да накараш хората, които работят в отдела за връзки с обществеността на „Лок Индъстрис“ да подготвят съобщенията, а после да прегледаме всичко, за да сме сигурни, че те ще намерят верния тон. Това в случай, че желаш да ти помогна.

— Искам. Току-що разговарях с Милисът Тндъруд от фондацията. Тя вече работи по въпроса.

— Изумително.

— Кое?

— Внезапната ти експедитивност.

— Искам да приключа с този въпрос веднъж завинаги — отговори той. После ми се усмихна.

Зяпнах го.

Усмихваше ми се широко, в очите му не забелязах скръб и разбрах, че е доволен. Джак беше доволен, че Себастиан е мъртъв!

Изумих се колко ясно виждах и разбирах нещата. Обърнах се, прекосих спалнята и отидох до малкото писалище.

Застанах с гръб към Джак и се опитах да се успокоя.

— Започвам да правя списъка — смънках, без да се обръщам към него. Не можех да понеса да го погледна.

— Ще се видим по-късно, Вив — той хлопна вратата и изчезна.

Останах права. Разтреперана се опрях на писалището. С нарастващ ужас се питах да не би Джак Лок да се е върнал в Америка, за да извърши престъпление. Дали не е дошъл, за да убие баща си? От тази мисъл ме побиха тръпки.

До края на деня се занимавах с мои дела и гледах да не оставам без работа. Подредих материала, записах бележките си, сложих етикетчета на касетките си. Винаги когато завършех някой материал, подреждах всички изследвания, които бях направила за него, и ги отделях за съхранение. Сега се радвах, че го правя. По този начин мислите ми бяха заети.

Късно следобед, малко след като Белинда си тръгна, запалих камината в кабинета, направих си чай и се настаних пред горящите дърва.

Съвсем естествено мислите ми се върнаха към Джак и ужасното ми подозрение. Започнах да разсъждавам на тази тема. Едно е да не съжالياваш много, че баща ти е мъртъв, а съвсем друго е това да ти доставя радост. Дали Джак, се чувстваше щастлив, защото дълбоко ненавиждаше баща си? Или пък защото щеше да наследи толкова много пари и власт? Изпитвах сериозни съмнения, че властта

означаваше нещо за него, но не беше така с парите. Някои хора убиват за пари.

Седях загледала в пламъците и се опитвах да пропъдя тези тревожни мисли от главата си, но не успях. Продължавах да анализирам смъртта на Себастиан и възможната намеса на Джак. Отцеубийство. В това няма нищо ново. Позната история, стара като света.

Изведнъж изпитах необходимост да споделя с някого тревогите си. Проблемът беше в това, че нямаше на кого да се доверя. Може би на Кристофър Тримейн. Май че той бе единственият човек, към когото изпитвах пълно доверие. Кит беше мил и умен и бе доказал, че ми е добър приятел.

Пресегнах се за телефонния апарат, вдигнах слушалката и започнах да набирам номера му във Франция. По средата спрях, размислих около минута и се отказах. Надделя присъщата ми предпазливост.

Не можех да се обадя на Кит. Не би било правилно и честно спрямо Джак, който ми беше приятел от детинство. Бяхме израсли заедно и го чувствах като брат. Освен това аз само се съмнявах в него, нищо друго. Възпря ме и друго — Кит нямаше особено добро мнение за семейство Лок. Към Джак изпитваше неприязън, а към Себастиан често беше твърде критичен.

Въздъгнах и се замислих за Кит. Той беше известен американски художник и преди около две години купи имот близо до моята къща в Прованс. Когато се опознахме, установихме, че имаме много общи черти, освен това изпитвахме и силно физическо привличане един към друг. Преди около година се сближихме и от известно време той искаше да се омъжи за него. Аз отлагах вземането на решение. Обичах го, допадахме си, но не бях сигурна дали, когато се обвържем, ще мога да отговоря на нуждите и желанията му. Може би се страхувах от брака: бях изпитала вече семейно блаженство. Естествено той беше разочарован, но това не промени отношенията ни.

Преди да тръгна за Ню Йорк, Кит направи няколко подигравателни забележки по отношение на Себастиан и дори стигна толкова далеч да ме обвини, че още съм влюбена в него. Глупава идея.

Като поразмислих сега, установих, че не бих могла да обсъждам Джак с Кит. Той беше добър човек, много честен и бях сигурна, че

открито ще изрази мнението си. Но нямаше да разреша дилемата си, ако стоваря всичките си грижи върху него, това би било предателство спрямо Джек. На друг не бих могла да се доверя.

ШЕСТА ГЛАВА

Преди погребението прекарах неспокойна нощ. След като известно време напразно се опитвах да заспя, станах и слязох на долния етаж.

Погледнах часовника в коридора: вече бе три сутринта. Във Франция беше девет. Изкуших се да позвъня на Кит. Не за да му доверя грижите си, след като вече реших да не го правя, а просто да чуя приятелски глас.

Донякъде съм изненадана, че той не ми се обади досега. Вероятно е чул за смъртта на Себастиан: просто би могъл да вдигне телефонната слушалка и да ми каже няколко мили думи. Все пак Себастиан е бил не само мой съпруг в продължение на пет години, но и мой настойник и за приятелите ми беше разбираемо, че неговата кончина много ще ме разстрои.

Мари-Лор де Русильон — най-близката ми приятелка във Франция, ми телефонира, за да ми изкаже съболезнованията си и да попита дали не би могла да ми помогне с нещо. Същото направиха и някои други приятели от Париж и Прованс.

От друга страна, възможно бе Кит да не е научил.

Тъкмо сега рисува. Ден и нощ, за да подготви следващата си изложба, която ще се състои през ноември в Париж. Когато разговаряхме преди десетина дни, той бързаше да завърши голямо платно — последното за тази изложба.

Когато Кит рисува, той се изолира от всички и от всичко. Единствените живи същества, които вижда, са мъжът и жената, които се грижат за домакинството му. През това време той не чете вестници, не гледа телевизия, нито пък слуша радио. Следва доста простичък, но изключително дисциплиниран дневен режим: рисуване, хранене, спане, хранене, рисуване, спане, рисуване. Понякога работи по осемнайсет часа на ден почти без да спира и продължава така, докато напълно завърши платното.

Самата аз можех да му позвъня и да му съобщя новината, но не ми се искаше да го прекъсвам. Освен това усещах, че не харесва

семейство Лок. Не желяех после да се чувствам гузна, че съм му попречила и че съм объркала установения му ред, нито пък исках да се изложя на някоя негова саркастична забележка.

За миг се замислих дали да не позвъня на Мари-Лор само да си поприскаваме малко, после се отказах и от това. Тя ръководи семейния замък и голямо имение близо до Ансуи и рано сутрин е твърде заета.

Докато се мотаех из кухнята, си стоплих мляко, изсипах го в голяма чаша, прибавих една лъжичка захар и отидох в библиотеката.

Запалих лампата, седнах на дивана и започнах да пия горещото мляко на бавни глътки. Когато бях дете, това бе лекарството, което баба Розали ми препоръчваше за всяка болест, и сега изпитах удоволствие от това детско лекарство. Вероятно ще ми помогне да заспя.

Знаех защо съм неспокойна и изпълнена с такова необичайно вълнение. Всичко идваше от мисълта за утрешния ден. Боях се от погребението, нямаше да ми бъде лесно и с Джак и Лусиана, нито пък със Сайръс Лок и Мадлен Конърс.

Опитът ми показваше, че при големи събирания като погребения и сватби членовете на семействата не се държат добре и бях абсолютно сигурна, че погребението на Себастиан нямаше да бъде изключение от правилото.

Нарочно се постарях да не мисля за следващия ден, а се съсредоточих върху най-близките си планове. Само след няколко минути стигнах до внезапно решение. Нямаше да се застоявам тук повече, отколкото бе необходимо. Другата сряда след зауспокойната служба в Ню Йорк си тръгвам. Ще си запазя място за полета за Париж още същата вечер.

Мечтаех си да се прибера във Франция, да се върна в заобиколената от маслинови дървета стара мелница, която се намира близо до селата Лурмарен и Люброн в Ансуи. Там в градината, в сенките на планините Люберон, сред маслиновите дървета и обширни полета с лавандула намирах покой далеч от света.

Тъкмо там съм най-щастлива. Това е мястото, където работя най-добре, където мога истински да се съсредоточа и да пиша. От известно време исках да се върна към биографията на сестрите Бронте, която бях започнала. Всъщност беше много важно да го направя — трябваше

да предам ръкописа на издателите си в началото на март, а дотогава ми оставаха четири месеца.

Изведнъж, ме обзе силно желание да работя дълго, без прекъсване и аз почувствах онова особено въодушевление, което обикновено предшества творческия ми период.

Наместих се удобно на старите бродирани възглавници, почувствах се по-спокойна, замислих се с любов за къщата си в Прованс и погледът ми попадна на големия албум със снимки върху полицата близо до камината. Там имаше снимки на „Вийо Мулен“ и изпитах внезапно желание да ги погледна.

Станах и отидох да го взема. Върнах се на дивана, отворих албума, но вместо да видя мелницата в Лурмарен, попаднах на снимки от партито по случай двайсет и първия ми рожден ден през 1979 година.

Разглеждах ги известно време. Колко е интересно да се видят стари снимки. На двайсет и една година се мислех за възрастна. Разбира се, че не съм била. Образът ми, запечатан на целулоидна лента, показваше колко невинна и млада съм била в бялата си дантелена рокля с разголени рамене и перли на врата. Тъмнокестенявата ми коса беше сресана назад и падаше около лицето ми меко и естествено с подвити навътре краища, тогава високите ми скули не изпъкваха както сега. Широката ми уста изглеждаше нежна и ранима, а сериозните зелени очи ме гледаха с очакване и вяра.

Взрях се по-внимателно в лицето си. Никакви бръчки, никакъв белег на възрастта. Усмихнах се на себе си. А защо трябва да ги има? Тогава бях много млада, неопитна, не познавах живота.

Себастиан беше до мен — усмихнат и привлекателен в безупречно ушития си смокинг на Савил Роу, блестящата му бяла риза с тъмносини сапфирени копчета, които толкова трудно разкопча същата вечер.

Тук беше и Лусиана — по детски закръглена, в бледорозова рокля от тафта, неискрено усмихната, късата ѝ къдрава коса беше като златист ореол около сияещото ѝ лице.

Дори и на тринайсет години си личеше, че ще стане стройна жена. На тази снимка всъщност тя изглежда много по-възрастна. Имаше уста на трийсетгодишна.

Дълго гледах снимката на Джак. Хрумна ми, че изглежда като малък голям човек. Косата му беше разрошена, смокингът му — измачкан, всичко това подсказваше, че е човек, който не държи на външния си вид. Беше нацупен, мрачен и се стреснах, когато установих, че всъщност не се е променил много. Съвсем същият си е какъвто беше на шестнайсет години. Джак въобще не е пораснал, това бе лошото.

Прелистих страниците и попаднах на снимки на Себастиан, които му бях направила същото лято, докато бяхме на почивка в Нантъкет. Любимата ми беше, на която той се е облегал на перилото на палубата на яхтата на неговия приятел Ленард Марсдън. Наричаше се „Пакостник“ и тъкмо тогава се шегувахме, че името толкова подхожда на Ленард, който беше нещо като плейбой.

Бялата риза на Себастиан бе разтворена на врата и подчертаваше тена му. Изглеждаше като момче, толкова безгрижен на вид, че снимката спря дъха ми. Косата му беше разрошена от вятъра, сините му очи блестяха под тъмните вежди. Тогава бе на четирийсет и една година, но те въобще не му личаха.

Нито пък изглеждаше на петдесет и шест, когато обядвахме заедно миналата седмица.

Споменах му го, докато се хранехме, той се разсмя явно зарадван и поласкан от комплимента ми. Тогава ми каза, че и аз изглеждам с десет години по-млада.

Този ден двамата се възхищавахме един на друг. Пресегнах се, стиснах ръката му и му казах, че и на двамата годините не ни личат.

Забележката ми го развесели още повече.

— Ти винаги си ми била любимка, Виви. Изведнъж си дадох сметка колко много ми липсваш. Трябва да се виждаме по-често, скъпо мое момиче. Животът е твърде кратък, за да не прекарваме повече време, с онези, които обичаме.

Напомних му, че той беше този, който непрекъснато пътуваше по света, докато аз бях или в Ню Престън, или в Лурмарен и затова беше много по-лесно да ме намери човек.

— Не се тревожи, Виви, ще дойда и ще те намеря — обеща той с усмивка. Бях сигурна, че е бил искрен. Но това никога нямаше да се случи. Вече не. Бе твърде късно.

Въздъгнах тъжно и продължих да обръщам страниците нататък, прелиствайки тези, които показваха снимките ни по време на зимния ни курорт в Сън Вали, щата Айдахо през същата тази година, не обърнах внимание на фотографиите от завършване на колежа в Уелъсли следващото лято.

Спрях се за секунда на частта, изпълнена със снимките от сватбата ни. Тук бях в целия си младежки блясък, сладка малка младоженка в бяла, къса, копринена рокля. Държах букет от бели рози и гледах красивия си съпруг с очи, които виждаха само него.

Обожанието ми към Себастиан си личеше и бе трогателно. На гърлото ми заседна буца, когато си спомних годините, през които бяхме женени.

Облегнах се назад, вперих очи в пространството и се замислих.

Оженихме се през юли 1980, през лятото на двайсет и втората ми година. Тъкмо бях завършила Уелъсли.

Предната година, щом се залюбихме със Себастиан, аз отказах да се върна в колежа. Държах да остана при него, да пътувам и да бъдем непрекъснато заедно.

Той не искаше и да чуе да напусна колежа. Категорично ми заяви, че трябва да завърша образованието си и да си взема дипломата. Това беше първата ни голяма разправия. Разбира се, след това бързо се сдобрихме, тъй като никой от нас не беше злопамятен.

Никак не ми бе трудно да си спомня начина, по който се счепкахме точно по този въпрос, и то толкова яростно, че и двамата се разтреперихме от моята упоритост и неотстъпчивост, енергичност и магарешки инат да стане така както аз искам. Той спечели. Аз изгубих. Но Себастиан осъзна, че си е намерил майстора. Що се отнася до мен, бях изумена от себе си. Нямах представа, че мога да бъда толкова заядлива.

Още от началото на връзката ни се надявах, че ще ми предложи да се оженим. Въпреки всичко се оказах неподготвена и изненадана, когато го направи, защото продължаваше често да сочи разликата от двайсет години във възрастта ни. Това никога не ме бе притеснявало — беше млад, по много неща приличаше на момче и никога не съм го смятала за по-възрастен от мен.

— Кой ще бъде мъжът, който ще те предаде на мен? — попита той няколко седмици преди сватбата.

Най-накрая решихме Джак да го направи. Бяхме израсли заедно и той ми беше почти като брат.

Оженихме се в Лоръл Крийк Фарм. Церемонията се състоя в красивата градина с розови храсти. В една палатка на моравата бе сервиран обяд за поканените. Следобед двамата със Себастиан заминахме с колата за Ню Йорк, радостни, че избягахме, че сме сами и най-после женени.

На следващата сутрин тръгнахме за Африка, където прекарахме по-голямата част от медения си месец.

Първата ни спирка беше Лондон и спяхме в хотел „Клариджис“. Себастиан беше запазил апартамент за нас и престояхме там две седмици. Той имаше работа, присъствието му бе необходимо, освен това желаше да ме екипира както трябва за предстоящото ни пътешествие в Африка.

— Нуждаеш се от дрехи, Вив, в които ще се чувстваш удобно. Трябва да се борим с жегата, със слънцето, с непрекъснатото пътуване и със студа нощем — обясни ми той.

В Лондон бях ходила два пъти преди това с майка ми и баба Розали, сега беше нещо като празник за мен да бъда отново тук със съпруга си.

Запознах се с много приятели на Себастиан, обядвахме и вечеряхме в елегантни ресторанти, посетихме „Ковънт Гардън“, гледахме няколко театрални постановки в Уест Енд. Наслаждавах се на всяка минута от престоая си там. Бях дълбоко влюбена или поне така ми се струваше. Прекарвахме много време в леглото, където си доставяхме взаимно удоволствие. Той ме любеше много опитно, глезеше ме по всевъзможен начин, обличаше ме модно и с гордост ме представяше навсякъде.

През първата седмица от престоая ни Себастиан ми избра подходящо облекло за Източна Африка — следващата цел на нашето пътуване. Купи ми тънки памучни панталони, памучни якета за сафари, памучни блузки с къс ръкав, четири чифта ботуши от мека кожа, както и няколко шапки, за да ме предпазват от слънцето.

Двете седмици в Лондон минаха неусетно и отлетяхме за Найроби. Там щеше да бъде базата ни през следващите три-четири месеца, които Себастиан беше планирал да прекараме там. Никога няма да забравя тези месеци в Кения. Бях силно влюбена в Себастиан,

вълнувах се, че съм негова съпруга и че споделям много неща с него. Още щом пристигнах, бях запленила от Африка. Това е едно от най-красивите места, които съм виждала през живота си, и се изпълних с благоговение към страната.

Себастиан познаваше Кения изключително добре и му доставяше огромно удоволствие да ме развежда из любимите си места — онези, които най-много обичаше и които дори след години го привличаха. Те наистина действаха магически.

С малък самолет, предоставен ни от негов приятел в Найроби, ние летяхме над огромни пространства земя — това бе долината Грейт Рифт. Тя се простираше от северния до южния край на Кения и граничеше с извисяващи се стръмни склонове, толкова високи и заплашителни на вид, че въобще не се поддават на описание. На места Грейт Рифт бе суха и пуста, приличаше ми на лунен пейзаж и когато споделих това със Себастиан, той се съгласи с мен и каза, че съм намерила най-точното описание.

В контраст със сухата долина бяха тучните зелени савани, където ходехме на сафари. Там или карахме кола, или ни возеха с каруца, теглена от волове. Фотографирахме изключителния пейзаж и дивите животни — леопарди, лъвове, слонове, бикове, носорози, зебри, гну и жирафи.

От саваната Себастиан ме заведе в резервата Масаи Мара и още веднъж се изумих от красотата на земята и големите животни, които се разхождаха в естествена среда. Струваше ми се, че се връщам назад във времето — още към сътворението на света.

Стигнахме до езерото Виктория и прекарахме там седмица, почивайки си на плодородния му бряг. Когато възстановихме силите си, тръгнахме отново, насочихме се на юг към границата с Танзания и планината Килиманджаро.

Каква страховита гледка представлява тази масивна вулканична планина, издигаща се толкова високо, че двата ѝ върха като близнаци се губеха в облаци и мъгла, виждаше ги само онзи, който се осмелеше да се устреми нагоре, нагоре и още по-нагоре. Никой от нас не можеше да се катери по планините, затова изминахме само малко разстояние по по-леките и ниски склонове.

Направихме бивак сред склоновете на Килиманджаро, изследвахме околните местности, а нощем се любехме в подножието

му. Нощното небе там е невероятно. Лежахме под напълно ясно небе, което ни изглеждаше като високо опънат балдахин от съвършено, непипано с човешка ръка кадифе.

— Небето, което ни подслони — казваше Себастиан от време на време.

Една нощ, както лежахме прегърнати, заслушани в нощните шумове, загледани в ярките звезди, той ми обясни:

— Тъкмо тук, под същото това небе е започнал човешкият живот преди милиони години. Това е люлката на човечеството, Виви — слушах внимателно, когато ми говореше за Африка. Толкова много научих от него за тази земя, а и за много други неща.

Следвайки предначертания от Себастиан план, наподобяващ триъгълник, откъм Килиманджаро започнахме да се връщаме бавно към Найроби. По пътя той искаше да ми покаже езерата и планините по тези места, които познаваше и обичаше. Тук растителността пак бе буйна и великолепна, а аз бях очарована. Тези зелени хълмове на Африка... как завладяха те въображението и сърцето ми. Останах тяхна пленница завинаги.

Продължих да разглеждам албума и погледът ми попадна на някои снимки, които бяхме правили на сафарито. Ето ни двамата със Себастиан, стоим прегърнати под едно дърво в Тика. Направи ми впечатление, че изглеждах много добре с якето си за сафари, панталон и ботуши за езда, а шапката ми бе килната леко на една страна. До тази снимка бях поставила една друга голяма на нас двамата, застанали от двете страни на един пастир масаи. Той бе извънредно горд и изпълнен с достойнство, изглеждаше като крал с екзотичната си шарена племенна дреха. Масаите — номадско племе, повечето от които бяха пастири, бяха високи и слаби. Славеха се и като отлични войни.

Ето ни най-накрая застанали на брега на езерото Накура — едно от множеството езера на Кения, където живее птицата фламинго. Загледах се напрегнато в снимките, отново им се възхитих и си помислих колко невероятно бе гледката. Когато птиците литнеха и милиони крила се опънеха над обширното тъмно езеро, приличаха на вълна в розово и огнено. Гледката бе невероятно.

Никога няма да забравя тези месеци със Себастиан в Африка... спомените ми са толкова ярки, сякаш е било вчера. Всъщност беше преди четиринайсет години.

Бързо прелистих страниците, тъй като не се интересувах особено от пътувания по разни места по друго време, и най-после стигнах до старата мелница в Прованс.

За миг се стреснах, когато видях колко порутена е била постройката, която тъй прилежно съм запечатала на филм. Бях забравила каква ужасна развалина представляваше, когато за пръв път случайно се натъкнахме на нея.

От Кения се отправихме към Франция. Прекарахме няколко месеца в Екс ан Прованс, в Шато д'Коз, който беше купил няколко години по-рано. Когато бях дете и майка ми беше жива, всички ние ходехме там през лятото и прекарвахме незабравимо. Това бе любимото място на Джак, тук той се чувстваше като у дома си. Поради любовта му към замъка той научи френски език.

Докато пътувахме из Прованс, попаднахме на старата мелница. Намираше се близо до маслинова горичка сред хълмистите поля, недалеч от древното село Лурмарен. Беше усамотена, тук човек можеше да се чувства необезпокояван и въпреки всичко не бе напълно откъсната от живота в селото, за да бъде скучно.

В началото Себастиан я купи за мен като сватбен подарък, тъй като се влюбих в нея и в живописното село. Но щом започнахме да я ремонтираме, той оцени големите ѝ възможности. Установи, че мелницата ще бъде идеален дом за двама ни в Европа, и реши да прекарваме част от годината тук.

От известно време Себастиан бе започнал да губи интерес към живота в замъка и към винарната, тъй като се бе посветил на благотворителна дейност. Той все повече предоставяше управлението на замъка на управител и ходеше там веднъж годишно, и то за кратко. Тъй като и той хареса мелницата, още същата година прехвърли замъка, принадлежащите му земи и винарната на Джак като част от наследството му. Джак беше въодушевен. Започна да прекарва цяло лято в Екс, а след като завърши Йейл се премести да живее във Франция.

На тези снимки „Вийо Мулен“ представлява купчина стар сив камък — безформени развалини, които биха победили всекиго, дори и най-големия оптимист, който вярваше, че ще успее отново да ѝ вдъхне живот. Проектът се оказа добър. Да се построи отново оригиналната постройка и да се добавят две нови крила бе едно от най-успешните ми

начинания, с които съм се захващала. На Себастиан това също му доставяше удоволствие и ние прекарахме там няколко щастливи години. Дори след развода ни, когато желаете да избяга от света, той идваше от време на време да постои с мен.

Бързо прелистих страниците на албума и стигнах до последните фотографии, които в началото исках да видя, онези, на които „Вийо Мулен“ бе завършена.

Колко е прекрасна. Розовият и бежовият ѝ камък блестят под бледосиньото небе, на което тук-там се вижда по някое облаче. Любимата ми снимка на къщата я показва отдалеч, на нея се виждат великолепните лавандулови поля в часа, когато слънцето залязва. Тогава тя е обвита в някакво неземно златисто сияние. Ако всичко е наред, следващата седмица ще бъде пак там.

С тази мисъл затворих албума, качих се в спалнята и си легнах.

СЕДМА ГЛАВА

Погребението на Себастиан беше голямо изпитание за мен. Бях покрусена от скръб, докато седях на първия ред на малката църквичка в Корнуол.

Джак и Лусиана бяха от едната ми страна, Сайръс Лок и Мадлен Конърс — от другата. Чувствах се обградена от неприятели, макар че по родствена връзка ми бяха най-близките, които имах.

Не че някой от тях беше ми казал нещо неприятно или пък се бе държал лошо. По-скоро се разстроих заради отношението им към Себастиан. Открих, че никой от тях не скърби, и това ме ядоса. Но аз потиснах гнева си и запазих спокойствие.

Седях съвършено неподвижна на пейката със скръстени на скута ръце, желяйки този ден да не бе идвал. Всички все някога ще умрем, но Себастиан си отиде много млад, твърде рано. *Как ли е умрял?* Точно това ме безпокоеше.

Крадешком хвърлих поглед на Джак, който седеше до мен. Беше блед, под очите му забелязах тъмни кръгове, а лицето му беше непроницаемо като моето. Само ръцете издаваха колко е нервен.

Затворих очи, опитах се да се съсредоточа в службата, след малко установих, че слушам само с едно ухо думите на настоящия президент на „Лок Индъстрис“, изричащ надгробното си слово. Замислих се за бащата на Себастиан, седнал от другата ми страна.

Очаквах, че Сайръс ще е съсипан от мъка. Все пак бе на деветдесет години, но ми се стори, че изглежда изненадващо добре. Бялата му коса бе вчесана така, че да прикрива плешивината. Кожата на лицето му беше почти прозрачна, под нея костите силно изпъкваха. Но очите му гледаха живо, не сълзяха. Докато вървеше пред мен по пътеката, забелязах, че походката му е енергична. Слаб висок мъж с ум като бръснач — така го помня, а и днес не ми се видя по-различен. Остарял да, станал бе по-крехък, но не толкова колкото Джак остана с впечатлението от разговора си с Мадлен. Когато по-рано ме заговори пред църквата, гласът му звучеше живо и остро. Няма да се изненадам, ако Сайръс Лок доживее до стогодишна възраст.

Луסיана ме изненада най-много. Не бях я виждала няколко години и видът ѝ беше ужасен. Беше болезнено слаба, но бях сигурна, че не е болна. Изключителната ѝ слабост бе резултат от диети, в това бях убедена.

Ако някога забременее, сигурно ще ѝ бъде трудно да износи детето. Но това не бе вероятно, бременността не бе нейна цел, защото досега непрекъснато заявяваше, че не желае деца.

Тъжното бе, че бе загубила привлекателността си, сочността, която толкова ѝ отиваше, когато беше млада. Главата ѝ изглеждаше много голяма на изпосталялото ѝ тяло, а краката ѝ бяха като клечки. Изглеждаше много по-възрастна от двайсет и осем години.

Поне бе облечена в черно, слава Богу. Поначало беше толкова особена, тъй решена да бъде различна от останалите, да излиза от правилата. Бях се подготвила да я видя в яркочервен костюм. Едно беше сигурно — явно не бе успяла да убеди съпруга си да дойде на погребението или пък не го е поканила. На всички направи впечатление, че Джералд Кампър отсъства.

Джак дискретно се изкашля и започна да се върти, това ме изтръгна от мислите ми и насочих вниманието си към говорещия. Беше Алън Фаръл — помощникът на Себастиан във фондацията „Лок“. Говори чудесно и много искрено. Бях трогната от словото му за Себастиан, към когото той бе привързан и с когото толкова години бяха работили.

След около петнайсетина минути службата свърши и всички излязохме един по един от малката църквичка с червена врата. Тръгнахме към гробището на хълма в Корнуол.

Когато видях как спускат ковчега на Себастиан в земята, започнах да ридая, защото най-сетне разбрах, че това е краят. Никога повече нямаше да го видя. Наистина бе мъртъв.

Чух сподавен вопъл и веднага погледнах към Сайръс, застанал от лявата ми страна. Той се обърна към мен безпомощно и видях как сълзи се стичат по бузите му, забелязах мъката, изписана на лицето му. Тогава разбрах, че страда колкото мен.

Хванах го за ръката. Мадлен го крепеше от дясната му страна. Дватама се прегърнахме под дърветата, треперещи от студ, но във взаимната скръб изпитвахме някаква утеха.

Излезе остър вятър, който понесе листата и ги завъртя в краката ни, докато се отдалечавахме от гроба и вървахме по пътеката към вратата на гробището.

Когато си тръгнахме, почувствах как ме наляга огромна мъка, дадох си сметка, че един период от живота ми приключи. Вече нищо нямаше да бъде както преди.

В този миг вдигнах очи и погледнах към небето. Беше ясно, безоблачно и яркосиньо — като очите му.

Джак бе послушал съвета ми и бе поканил всички на обяд в Лоръл Крийк Фарм. Госпожа Крейн, която се бе върнала на работа, се бе погрижила за обяда и бе извикала още местни хора да ѝ помагат. В трапезарията бе подредена прекрасна маса, но аз не бях гладна.

Мадлен отведе Сайръс във всекидневната и аз веднага ги последвах. Тримата се настанихме около огъня. Още щом седна, старият човек веднага протегна ръце, за да ги стопли, над горящите дървета.

Когато келнер се приближи с поднос с питиета, двете с Мадлен си взехме чаши с шери, обърнах се към Сайръс и казах:

— Защо и ти не си пийнеш? Ще ти се сгрее душата.

Той ме изгледа живо и кимна.

Когато му подадох чашата и си взех още една за мен, той изрече:

— Майка ми обичаше да казва, че... още когато бях момче. „Ще ти сгрее душата, Сайръс“ — така казваше — отпрати напрегнат поглед в пространството, сякаш виждаше нещо, което ние не можехме да забележим. Вероятно пред очите му изникват стари спомени, появяват се отдавна умрели лица и той се връща в младостта си.

— Сигурна съм, че изразът е ирландски — обади се Мадлен. — Самата аз съм го чувала като малка още в Дъблин.

— Мисля, че е английски — възразих. — Така твърдеше баба ми Розали.

— Силвия. Така се казваше — прошепна Сайръс. — Името на майка ми беше Силвия.

— Да, спомням си — отвърнах. — Мисля, че знам имената на всички в династията Лок, като се започне от Малкълм от Арброут. Себастиан ми ги казваше.

— Династия — повтори той и с присвити очи ми хвърли остър поглед. — Да не си полудяла, Вивиан? Няма никаква династия.

Разпадна се, няма я, изчезна — потърси с очи Джек и Лусиана, които се бяха смесили сред гостите в далечния край на стаята, и добави кисело: — И тези двама нещастни потомци май няма да ни осигурят бъдещи наследници, за да я продължим.

— Човек никога не знае, Сайръс, никога не знае — успокои го Мадлен. — Не се отнасяй толкова отрицателно към тях.

— Няма как да не го правя — смънка той, изпи питието си, подаде ми празната чаша и додаде: — Моля те, още едно шери, Вивиан.

— Смяташ ли, че може? — разтревожи се Мадлен и ме изгледа навъсено. — Ще се напиеш — предупреди го и цъкна с език.

— Глупости, жено — каза той, хвърляйки й унищожителен поглед. — Дори и да се напия, какво от това? На деветдесет години съм. Какво може да ми се случи, което не съм преживял? Видял съм всичко, правил съм всичко, вече съм изживял няколко живота. Защо пък и да не се напия? Нищо друго не ми остава.

— Разбира се, че ще ти донеса шери, Сайръс — казах и станах забързано с празната чаша.

Когато се върнах с пълна, той ми благодари, отпи веднага и се обърна към Мадлен:

— Гладен съм. Можеш ли да ми донесеш нещо за ядене, моля те?

— Ето, това е хубава идея! — възкликна тя и доволна се изправи.

Наблюдавах я как върви към трапезарията — пълничка хубава шейсет и неколкогодишна жена с мило лице и яркочервена коса, явно боядисана. Стори ми се любопитно, че след като бе живяла петдесет години в Америка, все още говореше със силен акцент.

Щом останахме сами, Сайръс ме дръпна за ръкава, привлече ме по-близо към себе си и взирайки се в лицето, ми, каза:

— Ти и аз, двамата го обичахме твърде много. Твърде много. Там е работата. Той не можеше да го приеме. Това го плашеше.

Загледах стария човек, изненадана от думите му.

— Да... да — изрекох бавно — вероятно си прав.

— Ти беше единствената, Вивиан, най-добрата от всички. Единствената, за която си струваше да се ожени. Освен как й беше името... на майката на Джек? Едно време тя отговаряше на надеждите.

— Джоузефин — подсказах му. — Майката на Джек се е казвала Джоузефин.

— Имаше добри обноски, но никаква сила — измърмори почти на себе си. После се посъвзе и отново се вгледа в лицето ми. — Ти беше най-добрата — повтаряше той, кимайки с глава.

Поколебах се и известно време не знаех какво да му отговоря.

— Ами, благодаря ти, че го казваш. Но не съм сигурна дали е вярно.

— Напиши книга — прекъсна ме и пак ме подръпна за ръкава. — Напиши книга за него.

— Сайръс, не знам... — започнах, спрях и поклатих глава. — Това е трудна работа. Не знам дали някой би се заел с подобен ангажимент. Наистина не е лесно да се пише за него. У Себастиан се усещаше нещо, което се изплъзва на човек. Във всеки случай не смятам, че би трябвало аз да я напиша. Няма да бъде обективна.

— Направи го! — изрече с поглед, прикован в очите ми.

— Какво да направи? — попита Мадлен, която се върна до камината с чиния с храна за него.

— Не е твоя работа — отвърна й явно раздразнен.

— Хайде, хайде, не се ядосвай — измърмори тя. — Почни да ядеш.

— Престани да ме третираш като дете — прошепна Сайръс и я изгледа мрачно.

Веднага се изправих.

— Смятам да отида да поговоря с някои хора... с някои познати от фондацията „Лок“ — казах. — Мадлен, Сайръс, извинете ме. Ще се върна след малко.

Отделих се от тях и тръгнах към Алън Фаръл, който разговаряше с Джордан Нардиш — свой колега от фондацията. Споделих с Алън колко съм се развълнувала от словото му. Джордан се съгласи, че е било трогателно, тримата поговорихме малко за Себастиан, после се извиних и ги оставих. Бавно се разходих из стаята, спрях се при всички, които познавах, и поговорих с тях. Разказахме си някои спомени за Себастиан и споделихме тъгата си от ненавременната му смърт.

Връщах се вече към Сайръс, когато Лусиана внезапно препречи пътя ми.

— Ти си нещо друго — рече. Тъмнокафявите й очи гледаха напрегнато, изразът на лицето й беше леден.

— Съжалявам. Не разбирам какво...

— Не ми ги разправяй такива! — избухна тя. — Много добре, знаеш какво искам да ти кажа. Въртиш се тук, правиш се на домакиня, държиш се като че ли си опечалена вдовица. За Бога, от седем години си разведена с него и след това се омъжи за друг. Радваш се, нали? Отново си център на вниманието.

— Да се радвам ли — заекнах от изумление. — Как можеш да казваш подобно нещо? Себастиан е мъртъв, а ти мислиш, че това ме радва?

— Вярно е, не е ли? Наблюдавах те. Залепила си се за — Сайръс, кръжиш около него, преструваш се — отвърна ми, а тясното и лице бе изкривено от омраза. — Да не би някога да си обичала баща ми.

Бях бясна. Поемайки гневно дъх, пристъпих към нея, хванах я здраво за ръката и я изгледах унищожително.

— Сега отвори ушите си и ме чуй добре — изрекох тихо и рязко. — Не си въобразявай, че ще ме накараш да се карам с теб, защото няма да стане! Няма да го позволя! Няма да ти позволя да правиш сцени на погребението на Себастиан, както целиш. А що се отнася до това, дали съм го обичала, обичам го цял живот и ти много добре го знаеш. Винаги ще го обичам. Смъртта му за мен е голяма загуба. Освен това те съветвам да започнеш да се държиш по-прилично, както подобава на негова дъщеря. Само се правиш на глупачка, като се заяждаш с мен. Покажи малко достойнство, Лусиана. Време е да пораснеш!

Пуснах ръката ѝ и бързо се отдалечих, оставяйки я сама.

Минах по дългия коридор и тръгнах нагоре по стъпалата. Бях готова да заплача. Нужно ми беше време, за да се успокоя.

ОСМА ГЛАВА

Вратата на кабинета на Себастиан беше откряната. Бутнах я да се отвори по-широко и влязох. Бях доволна, че избягах от тълпата долу, тъй като желязах да се свързва след сцената с Лусиана.

Колко е зловна. Не се е променила. Когато бяхме деца, тя непрекъснато ме тормозеше и правеше всичко възможно да ме направи нещастна.

Отидох до прозореца, разтворих дантелените пердета и се загледах към градината и конюшната. Изведнъж си спомних как тримата — Джек, Лусиана и аз, сме в двора на конюшната.

Бяхме се качили на конете и чакахме Себастиан да яхне своята кобила. Най-неочаквано моят кон Файърбренд хукна и едва не ме изхвърли. Щеше да го направи, ако не бях успяла да се задържа върху него. Себастиан ме настигна и ми помогна да овладее коня.

Същия ден по-късно Джек ми довери, че Лусиана — тогава осемгодишна била виновна. Той видял как тя няколко пъти смушкала Файърбренд с пръчка. За малко не ме уби.

Макар и двамата да бяхме потресени от това, че тя е способна да извърши подобно подло и опасно деяние, и да смятаме, че би трябвало да бъде наказана, не казахме на Себастиан. Не посмяхме. Той щеше да избухне и щеше да я накаже много лошо. Това си остана наша тайна, една от многото, които имахме като деца. Двата с Джек бяхме много близки приятели. Той винаги се е застъпвал за мен и е взимал моята страна. Той също страдеше от постъпките на сестра си и затова винаги бе нащрек.

Отдавна установих, че що се отнася до баща й, тя винаги го ревнуваше и искаше да го държи само за себе си. Дори в смъртта. Това бе съвсем очевидно. Обяснението бе много просто — не е искала да присъствам на погребението му. Истината е, че не би желала и Джек да е там. Нито пък съпругът й.

Докато продължавах да се вирам през прозореца, си помислих колко тъжна и пуста изглежда конюшната. Едно време беше пълна с коне, кучета, коняри, прислужници и деца. От години вече е празна.

След смъртта на майка ми през 1976 година страстта на Себастиан към конете се охлади. На следващата година започна да ги продава един по един, а той имаше доста. Когато се оженихме, чистокръвните му коне бяха сведени до минимум и онези, които бяха останали, той държеше за нас да ги яздим, когато през уикендите ходехме във фермата.

По това време и благотворителната му дейност се бе разширила и заемаше почти цялото му време. Той беше зает с „Лок Индъстрис“ и фондацията „Лок“, пътувахме много, правехме добри дела, помагахме на хора и това се бе превърнало в главна негова страст.

Алфред — домоуправителят му в продължение на много години, почина през 1981. След това всичко се промени във фермата. Когато се разведохме, конете бяха разпродадени. Известната и процъфтяваща ферма за коне от едно време се превърна в хубава стара ферма, разположена сред великолепни стотици акри земя.

През последните няколко години той нае госпожа Крейн. Когато Себастиан се връщаше във фермата, му служеше като икономка, а когато отсъстваше, тя беше портиерка. При постъпването ѝ всички други служители бяха напуснали, с изключение на Хари Блейкли, който се грижеше за дърветата. Работници от близка детска градина идваха на ненормиран работен ден, за да поддържат градината.

Обърнах се с гръб към прозореца и си помислих: „Никога нищо не остава едно и също, всичко се променя.“ Но в този миг огледах кабинета и се наложи до известна степен да се поправя.

Стаята изглеждаше съвсем същата както в деня, когато единайсет години по-рано свърших ремонта ѝ. Тук нищо не бе променено. Винени стени, тъмнозелен килим, английски стари вещи, които събрах от различни стаи във фермата. Стана точно такава, каквато я виждах във въображението си. Сигурно Себастиан е мислил същото, след като бе оставил всичко в същия вид.

Минах в съседната стая, която едно време беше моя, и открих, че малката всекидневна изглежда по същия начин както по мое време. Няколко тона синьо на фона на жълти стени и черните лакирани китайски мебели бяха останали на местата, където преди години ги бях поставила.

Обзета от любопитство, влязох в спалнята. Не се изненадах, когато забелязах, че и тук нищо не бе променено. „Сенки от Ребека“,

прошепнах на себе си и си спомних за този стар филм. Зачудих се какво ли е казала последната съпруга на Себастиан за уменията ми да декорирам.

Ако си спомнях точно, Бетси Бетюн не е прекарала много време в Лоръл Крийк Фарм. Тя беше известна пианистка и обикновено изнасяше концерти в столицата на някоя чужда държава, докато Себастиан беше на хиляди километри разстояние в страна от Третия свят.

Всъщност тъкмо по тази причина се разведох. Те почти не се виждаха и той ми довери, че нямало никакъв смисъл бракът им да продължава.

Забелязах моя фотография в сребърна рамка, поставена върху стар френски бюфет между два прозореца. Приближих се, взех я и се загледах.

Беше увеличение от една снимка, която ми бе направил по време на медения ни месец в Африка. Ето ме на нея в облеклото ми за сафари и шапката с широка периферия, усмихваща се към камерата. Най-отдолу Себастиан беше написал: „Моята скъпа Виви в подножието на Килиманджаро“.

Продължих да се взирам в нея, после я оставих изненадана, но и трогната, че я бе запазил през всичките тези години.

— Можеш да я вземеш, ако желаеш — чух гласа на Джак, който ме накара да подскоча.

Извърнах се.

— Боже мой, не се промъквай така! Стресна ме.

Той влезе в спалнята и се приближи до мен. Взе фотографията, загледа я за момент, после пак ми я върна.

— Вземи я. Твоя е.

— Благодаря. Много мило от твоя страна, но сигурен ли си?

Той кимна.

— Самият аз бих я запазил, но имам по-хубави твои снимки. Лусиана не би я искала — докато говореше устните му се изкривиха и се опита да сподави смеха си. Не успя и се разкикоти.

Засмях се заедно с него.

— Преди няколко минути се нахвърли върху мен като тигрица.

— Забелязах, че е ядосана. За какво беше всичко?

— Обвини ме, че се преструвам на опечалена вдовица.

Джак поклати глава, явно развеселен.

— Тя е луда, не ѝ обръщай внимание.

— Опитвам се, но много ме ядоса. Едва се сдържах да не я ударя. Затова се качих горе, за да се поуспокоя.

— И аз така си помислих, и тръгнах след теб — изгледа ме загрижено, както преди години. Прокашля се и добави: — Добре ли си, мила?

— Добре съм. Както ти е известно, по-издръжлива съм, отколкото Лусиана ме смята. Но може би съм малко раздразнителна. Най-много ме ядоса начинът, по който се опита да направи сцена, и то точно днес. Може да ме подлуди, но всъщност нищо ново.

— В това отношение си права — Джак отвори едно чекмедже на шкафа. — Последвах те по друга причина. Исках да ти дам някои негови неща. Тук са. Избери си каквото поискаш.

От изненадана не успях да кажа нищо. Върнах снимката на мястото ѝ и погледнах в чекмеджето.

— Всичко това е мое, остави ги на мен — Джак извади малка кадифена кутийка и ми показа рубинени копчета за маншети. — Искаш ли ги?

Поклатих глава.

— Все пак ти благодаря. Но има нещо, което бих желала да притежавам...

— Каквото и да е, Вив.

— Сапфирените му копчета... ако не ти трябват... — извърнах се към него и го погледнах. — Няма да ти се разсърдя, ако кажеш, че не искаш да се разделяш с тях.

— Не ги искам — той започна да отваря други кадифени кутийки, най-после ги намери и ми ги подаде. — Твои са. Към тях има и копчета за маншети. Тук някъде са. Комплект са. А, ето ги.

— Красиви са, благодаря ти, Джак. Толкова мило от твоя страна да ми дадеш някакъв спомен от него.

— Казах ти да си вземеш каквото желаеш. Отнася се и за фермата. Сега тя е моя. Искаш ли бюрото му? Някакви мебели? Или когато се омъжиш?

— Не, благодаря много. Много мило от твоя страна, че ми ги предлагаш, но това, което ми даде, е достатъчно. За мен тези неща имат голямо значение.

— Ако промениш мнението си, обади ми се.

Излязохме от спалнята през главната врата, откъдето се отиваше направо към горната площадка. Щом тръгнахме по коридора към стълбата, спрях и хванах ръката на Джак.

— Предполагам, че още не са ти се обадили от полицията, нали? Искам да кажа за аутопсията.

— На теб първа ще съобщя.

— Не мога да разбера, Джак, защо им трябва толкова време, за да напишат заключението?

— Главният патолог, на когото е поверена аутопсията, иска да направи всички възможни изследвания и да бъде абсолютно сигурен. Затова се бави. Няма нищо странно в това. Не забравяй, че дори седмица не е минала от тогава.

— Повярвай ми, Джак, не съм забравила.

Следващата сряда сутрин се проведе заупокойната служба за Себастиан в църквата „Сейнт Джон“ в Манхатън. Присъстваха държавници, сенатори, представители на чужди правителства, хора, които лично го познаваха, обичаха го или му се възхищаваха отдалеч.

Лусиана добре си беше свършила работата. Църквата беше пълна с цветя, речите бяха вълнуващи и дълбоко ме трогнаха. Красиви думи бяха изречени за този човек, който бе направил толкова много за света. Седях до Джак, Лусиана и съпруга ѝ Джералд, пристигнал от Лондон.

Щом свърши службата, взех такси до летище „Кенеди“ и хванах нощния полет за Франция.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато се връщам в Прованс, винаги ме обзема вълнение и възбуда и днешният ден не беше изключение. Едва се сдържах, докато седях на задната седалка в колата. Шофьорът бе поел към Лурмарен, Ванкюз и „Вийо Мулен“. Нямах търпение да стигнем.

Сутринта пристигнах в Париж от Ню Йорк, взех самолета за Марсилия, а там шофьорът от компанията за таксита, която използвах, ме чакаше на летището.

Той се казваше Мишел и го познавах от няколко години. Беше приятен, разговорлив и услужлив провансалец, който бе изключително добре информиран за целия район. На него можеше да се разчита за точна информация относно близките градчета, села, замъци и църкви, антиквариати, магазини и ресторанти. Даваше сведенията едва когато го попита човек. Това бе една от причините, поради които го харесвах като шофьор — никога не се държеше прекалено фамилиарно, нито пък беше много бърлив, не се натрапваше. Предпочитах да мълча, да си почивам и да размислям, докато ме карат. Нямам желание непрекъснато да поддържам разговор.

Погледнах през прозореца на колата и си казах, че пейзажът в слънчевия мек октомврийски следобед е изключителен. Сякаш светлината на Прованс, за която много се говореше, му придаваше допълнително сияние, то се забелязваше през цялата година и от векове бе привличало художници.

Тук идват да рисуват безброй художници, примамват ги невероятната светлина и живите цветове на земята... теракотата се слива в прегоряла охра и няколко нюанса на кафяво, ръждиво, преминаващо в златисто, цвят на кайсия и круша, яркооранжево, лимоненожълто и всички нюанси на зеленото. Това са цветовете под безоблачното, синьо небе.

Винсент ван Гог е използвал точно тези ярки цветове върху платната си, натежали от няколко пласта боя върху грубо платно. Така е сътворил първите ярки картини на деветнайсети век, като е обезсмъртил пейзажа на Прованс, а също и себе си.

По едно време Себастиан колекционираше произведения на импресионистите. Той обичаше творбите на Ван Гог, притежаваше няколко негови картини, а сега щяха да се паднат на Джак или на Лусиана. Чудех се на кого от двамата ги е завещал и след това реших, че сигурно Джак щеше да ги наследи.

Пътят навлизаше навътре в сушата и не след дълго заобиколихме града Екс ан Прованс, който познавах добре след много ваканции, прекарани в Шато д'Коз. Не се и съмнявах, че другата седмица Джак щеше да се върне. Изведнъж установих, че нямам желание да се виждам с него. Достатъчно си общувахме в Америка.

Този следобед по пътищата почти не срещнахме други коли и напредвахме бързо. Скоро оставихме Буш дьо Рон зад себе си и навлязохме във Ванкюз. Тъкмо тази част на Прованс харесвам най-много, тук живях през последните четиринайсет години с двамата си съпрузи.

Едно от нещата, които много ми допадат, е разнообразният пейзаж. Овощни градини, лозя, маслинови горички отстъпват на равни поля, хълмисти възвишения и планинската верига Люберон. Близко до село Лурмарен, където живея, цветовете се запазват почти през цялата година. Може би се дължи на огромното разнообразие от дървета, диви цветя и плодове, които растат, облагодетелствани от най-дългото лято във Франция.

Разбира се, съществуват и други привлекателни страни. Селото е очарователно и живописно. Познато е като столица на Люберон. Смяташе се и за нещо като културна столица на областта Ванкюз. Много художници, музиканти и писатели като мен населяват селото и околността. Някога тук е живял и големият френски писател Албер Камю, който е и погребан тук. Музикални фестивали, концерти и художествени изложби се уреждат през цялата година.

Докато приближавахме към Лурмарен, отворих прозореца на колата. Навлезе топлият сладък въздух, носещ със себе си смесения мирис на диви цветя, розмарин, плодове, лавандула и бор — познати ухания, които обичам и които винаги ме карат да се чувствам у дома.

Движихме се през открита селска местност, беше пълно с овощни градини, лозя, маслинови горички и моите лавандулови поля, които се простираха почти до самата мелница.

— Ето! Гледайте, мадам Трент! — възкликна неочаквано Мишел и наруши тишината.

Намали скоростта и точно пред нас на фона на бледосиньото небе се очертаваше силуетът на средновековното село, кацнало на хълма.

— Хубаво е да се прибере вкъщи човек, Мишел — казах и се развълнувах още повече, когато той отби по тесния пращен път, по който пътувахме, и поехме по дългата алея, водеща към „Вийо Мулен“. Величествени кипариси като снажни тъмнозелени часови растяха от двете страни на алеята чак до павирания двор пред къщата.

Късните следобедни слънчеви лъчи се процеждаха на петна върху древните камъни на мелницата, строена през шестнайсети век, и сякаш с четчици златисто ги докосваха тук-там. Много прозорци блестяха на топлата светлина, в двора в големи тенекии от маслини растяха весели цветя.

Тежката дъбова врата се отвори и докато колата спираше пред къщата, Филис и Ален Дьобрюл — семейството, което работи за мен, се втурнаха да ме посрещнат.

Фил — натурализирана англичанка, омъжена за провансалец, ми се усмихна сърдечно, прегърна ме и каза:

— Добре дошли вкъщи, госпожо Трент.

— Здравей, Фил, наистина не можеш да си представиш колко се радвам, че се върнах.

— Мисля, че мога — отвърна тя.

Ален разтърси ръката ми, усмихна се широко и ми каза, че са се затъжили за мен, после се обърна към Мишел, който изнасяше куфарите ми от багажника, и му заговори бързо на френски.

— Да, разбира се — отвърна той. — Много благодаря. Погледна ме и добави: — Ален ме покани в кухнята на кафе.

— Да, знам — отвърнах. — Преди да си тръгнеш, отбий се при мен.

— Добре, мадам. Мерси.

Едва бях успяла да си поема дъх и телефонът започна да звъни. Стори ми се, че цял Лурмарен вече знае, че съм се върнала от Ню Йорк. Явно селото имаше своя собствена съобщителна система.

Когато вдигнах слушалката, за кой ли път в разстояние на десет минути и доста остро изрекох „Ало?“, открих, че е моята близка

приятелка Мари-Лор.

— Обаждам ти се само за да ти кажа „здравей“, Вивиан — обясни ми и веднага ме попита загрижено: — Нещо да се е случило?

— Не, разбира се, че не. Защо?

— Ами, гласът ти звучи като... уплашено.

— Всичко е наред, нищо ми няма.

— Надявам се, че пътуването е минало добре.

— Да, Мари-Лор, мина леко, след толкова години вече съм свикнала. Повярвай ми, явно целият град знае, че съм се върнала... Няколко души ми се обадиха вече. Сигурно аз съм голямото събитие на деня.

Чух я да се смее сърдечно.

— Да, мила, така е. Когато рано сутринта бях в хлебарницата, мадам Крето ми каза. На нея Фил ѝ съобщила, че трябва да се върнеш около пет часа следобед. Дано да не се обаждам в неподходящо време.

— Не, не, много се радвам да те чуя. Все пак трябва да призная, че продължавам да се изненадвам от съобщителната система в селото. Нещо като телеграфа в джунглите на Африка.

— Описваш ни по уникален начин — възкликна тя. — Известно ти е обаче колко обичат да клюкарстват местните хора, да се месят в чужди работи, това им е в характера. Не го правят от лошо сърце. Радвам се, че се върна. Наистина ми липсваше.

— Ти също ми липсваше Мари-Лор. Как е Александър? А момичетата?

— Всички сме добре, Вивиан — поколеба се за миг, а после изрече тихо и съчувствено: — Искам да ти кажа колко съжалявам за Себастиан. Такава загуба за теб. Надявам се, че не си страдала много.

— Мъчно ми беше, разбира се, това е съвсем естествено. В известен смисъл чувствам сякаш някаква врата се е захлопнала за един период от живота ми, който много ценя — изрекох тихо и седнах на един стол, доволна да си поприказвам с нея няколко минути. — Знаеш, че напоследък не се виждахме често, защото той непрекъснато пътуваше, но редовно ми се обаждаше по телефона. Смъртта му ми подежда като шок. Никога не съм го очаквала, Мари-Лор.

— Как да го очакваш? Той не беше възрастен и винаги ми е изглеждал съвсем здрав.

— Така е, мисля, че ще се успокоя малко, когато науча от какво е умрял. За съжаление, Джак още не е получил от полицията доклада с резултата от аутопсията.

— Така ли, аз пък смятах, че вече всичко ви е известно — отбеляза тя с изненада в гласа. След това додаде бързо: — Във вестниците тук не писаха нищо повече. Преди няколко дни беше пълно с какви ли не истории. Френската преса представи обстоятелствата около смъртта му като много загадъчни.

— Също и вестниците в Ню Йорк. Какво да направим... Но да ти кажа честно, смъртта му поражда много въпроси. Радвам се, че най-после се откъснах от толкова много тревоги. Естествено, трябваше да остана за службата в „Сейнт Джон“, за мен беше важно да присъствам.

— Как мина?

— Църквата беше препълнена. Имаше много големци от нашето и чужди правителства. Присъстваха представители от ООН, президенти на благотворителни организации, всъщност хора от целия свят. Известни и не чак толкова. Бях удовлетворена, че толкова много хора дойдоха, за да изразят последната си почит към него. Но щом свърши, се измъкнах, взех си багажа и отидох право на летище „Кенеди“. Нямах търпение да се върна към нормалния живот.

— Аз пък нямам търпение да те видя. Можеш ли да дойдеш на вечеря в събота? Ще бъдем само ние, семейството. Вероятно би искала да доведеш и Кит?

— Благодаря, с удоволствие ще дойда, а него ще го попитам по-късно. Знам, че е много зает да рисува, иска да завърши последното си платно за изложбата другия месец. Още не съм му се обадила. Нямах възможност.

— Ако той не може, ела сама, но съм сигурна, че и той ще дойде. Уверена съм — заяви Мари-Лор — неизлечимата романтичка. — Ами това е, Вивиан. Заровила съм се в документи за изложбата на антични предмети следващия уикенд.

— Аз пък трябва да разопаковам багажа си. Ще се видим в събота, мила. А, по кое време?

— Около седем. Чао.

— Дочуване, Мари-Лор.

И двете затворихме, а аз тръгнах да намеря Фил.

Излязох от спалнята си в едно от новите крила и се отправих по коридора, който свързваше тази нова част с оригиналната постройка. Старата мелница бе построена изцяло от големи камъни различни по цвят — от пясъчни и златисти тонове до бледорозови и тъмносиви. Те бяха подредени по начина, по който са строили през шестнайсети век.

През 1567 година, или горе-долу по онова време, вътрешността на мелницата представлявала централно пространство, състоящо се от четири големи стаи, които бяхме превърнали в място за живеене. Когато Себастиан купи мелницата за мен, те не бяха повредени — имаха нужда само от някои поправки по стените и тавана. Това били помещенията, където складирали и пресовали маслините между огромни кръгли камъни. Просторни ниши, някои от които високи десетина метра, разделяха тези обширни пространства едно от друго и засилваха усещането за импозантност.

Когато влязохме във владение на имота, няколко по-малки стаи, образуващи външната част на оригиналната постройка, бяха почти порутени. Наложих се да бъдат възстановени и после ги превърнахме в килери и пералня.

Покрихме пода във всички помещения с нови теракотени плочи, поставихме нови прозорци, врати и допълнителни греди, за да укрепим таваните. Себастиан настояваше за ремонта да използваме стар дървен материал и камък, който събрахме от руините около постройката, други купихме от местни строители. Избрахме само онези плочи и материали, които изглеждаха стари. Така сега бе невъзможно да се отличат новите от старите.

Коридорът завършваше с три стъпала, водещи към кухнята, която бе в централната част на мелницата. Кухнята се сливаше с трапезарията, всекидневната и библиотеката. Макар че бе оборудвана с най-модерни уреди, постигнахме бяхме топлота и селска простота с гредите на тавана, със стените, изградени от камък, и пода, покрит с теракота. Веселият провансалски дух се допълваше от много кошници, медни тенджерки и тигани, изсушени подправки, наденици и парчета сирене, закачени по гредите.

Имаше огромно огнище, до което стоеше голям кош за дърва, поставка с лъснати месингови принадлежности за камината, отстрани стояха свещници от ковано желязо, високи почти метър и половина, с дебели свещи.

Пред огнището беше старата френска селска маса, заобиколена от столове с дървени облегалки.

Седнах на един от тях.

Фил стоеше близо до печката и ме изгледа, докато сядах.

— Когато бърза човек, водата бавно завира — отбеляза и кимна към печката. — Ще ви направя чай. Канех се да ви го донеса в спалнята.

— Благодаря ти, Фил, тук ще го изпия. А после, ако нямаш нищо против, ще те помоля да ми помогнеш да разопаковам багажа.

— Разбира се — отговори тя и пак нетърпеливо впери очи в чайника.

— Между другото, Мишел не си е тръгнал, нали? — попитах. — Още не съм му платила.

— Не, още е тук, госпожо Трент. Пи кафе, после отидоха зад къщата с Ален. Предполагам да изпушат по една цигара.

Кимнах и продължих:

— Фил, къщата изглежда великолепно. Много добре си се грижила за нея. Благодаря ти.

Тя не отвърна, но по израза на лицето ѝ разбрах, че е доволна. Вдигна чайника от печката, отнесе го до близката мивка, изля малко вода и го върна на газовата печка.

— Когато бързаш, водата бавно завира — повторих и аз и се пресегнах към телефонния апарат, който иззвъня.

— Ало.

— Не мога да повярвам, че си се прибрала и още не си ми се обадила — каза Кристофър Тримейн.

— Здравей, Кит. Слушай, на никого още не съм позвънила. Ти щеше да бъдеш първият, но ме изпревари.

— Хубаво е, че го казваш. Как си. Как пътува?

— Добре съм, пътуването беше бързо и мина лесно.

— Значи можем да вечеряме заедно? Поне се надявам.

— И аз очаквам да те видя с нетърпение и бих го направила с удоволствие. Но трябва да разопаковам багажа си, да се настаня, да подредя ръкописа си, такива неща, нали знаеш? Освен това не бях тук три месеца.

— Аз ли не знам, мила? Добре, тази вечер ще те оставя на мира.

— Мари-Лор ни покани на вечеря в събота.

— Чудесно. Какво ще кажеш да се видим утре? Да вечеряме заедно?

— С удоволствие. Как върви рисуването? Завърши ли картината?

— Да. Във вторник вечер или по-скоро в сряда сутринта. Изтощен съм малко, но до събота ще се оправя.

— Сигурен ли си за утре вечер?

— Няма аз да готвя, само ще ям. Слушай, Вивиан...

— Да, Кит?

— Току-що научих за Себастиан от новините по Си Ен Ен. Показаха снимки от заупокойната служба. Съжалявам. Ти добре ли си?

— Да, добре съм, благодаря.

— Сигурно ти е било неприятно, че не ти се обадох, но не знаех. Бях се откъснал от всичко.

— Няма защо да ми обясняваш, сигурна бях, че си се затворил в ателието и работиш денонощно.

— Наистина ли си добре?

— Да, разбира се. Кога искаш да вечеряме?

— Когато кажеш?

— Около седем и половина. Удобно ли ще ти е?

— Да. Ще дойда да те взема и ще можеш да ме почерпиш нещо, преди да те отведе в града.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Госпожо Трент, търсят ви — каза Фил, като слезе по стълбите, които водеха от библиотеката към басейна.

— Стига вече — изохках и седнах на шезлонга. — Не знаех, че съм толкова известна в Лурмарен.

— Господин Лок е — поясни и спря до мен. — Спомена, че се обажда от Ню Йорк.

Погледнах часовника си. Беше три и трийсет петък следобед, значи девет и половина в Щатите. Взех клетъчния телефон от ръката ѝ и натиснах първа линия.

— Здравей, Джак. Смятах, че вече си в Париж.

— Здравсти, Вив. Ще, дойда, само че по-късно. Ще взема френския „Конкорд“. Летя в един и половина. Как е там? Топло и слънчево, а?

— Точно така. Излегнала съм се край басейна.

— Вив, обадиха ми се от полицията. Преди десет минути ми позвъни детектив Кенъли. Заключение от аутопсията е готово.

Стиснах слушалката.

— Какво каза? Какъв е резултатът?

— Самоубийство. Себастиан се е самоубил. Взел е успокоителни и е изпил доста голямо количество алкохол.

За миг останах като зашеметена. После ахнах.

— Не мога да го повярвам! Невъзможно! Себастиан никога не би се самоубил. Трябва да има някаква грешка.

— Боя се, че не. Такова е заключението на главния съдебен лекар — самоубил се е.

— А не би ли могло да бъде случайност? — предположих, улавяйки се за сламка.

— Не, Вив, не е било случайност. В организма му има твърде много от двете. Лекарят е направил няколко проби. Така е изключил абсолютно всичко останало.

— А раната на главата му?

— Не е умрял от нея. Казах ти — причина за смъртта са успокоителните и алкохолът. Това е заключението на Кенъли.

— Как може лекарят да бъде толкова сигурен, че не е било случайност? — запитах. От вълнение говорех високо.

— Казах ти. В кръвта, в мозъка, в тъканите и органите му е имало твърде много от тези неща. Трябва да ги е взел нарочно. Не можеш да противоречиш на доклада на токсиколога. Фактите са си факти.

— Но той никога не би се самоубил. Себастиан не беше такъв човек — упорствах аз. Все още не можех да повярвам.

— Как можеш да говориш така? — нетърпеливо ме сръза Джак. — Разведени сте от години, Вивиан. Напоследък не ти се е случвало да бъдеш с него. Откъде знаеш за какво си е мислил?

— Той беше щастлив — изтърсих. — Онзи ден беше много щастлив...

— Себастиан щастлив! — заекна той. — Стига, моля ти се! Той никога не е бил щастлив. Никога през целия си живот. Винаги беше мрачен и трезв. Настръхнал. Винаги ни е развалял радостта и хубавите моменти. Много добре ми е известно. Бил съм свидетел на настроенията му.

Усетих как гневът ме обзема, прииска ми се да му се скарам, да му кажа, че греша, че е жесток, необективен и нечестен. Но се въздържах и изрекох съдържано и твърдо:

— Джак, опитвам се да ти кажа само, че в деня, когато обядвахме в „Льо Рефюж“, ми се стори щастлив.

— Това е било в понеделник. Самоубил се е в събота.

— Значи това е времето на смъртта, определено от лекаря?

— Да, станало е в събота вечер. Никога няма да разберем защо го е направил. Единственото, което знам, е, че патологът не греша.

— Просто не мога да го приема — настоях.

— Време е да повярваш. Точно това е станало. Извършил е самоубийство.

— Така пропада теорията ти за намеса на външен човек — отбелязах.

— И твоята за удар или инфаркт — отвърна ми той.

— Джак, как обяснява полицията бъркотията в библиотеката? Обърнатата лампа и стола, пръснатите документи?

— Въобще не дават никакво обяснение, защото нямат такова. Не са присъствали.

— Но може би имат някаква теория? Свикнали са с подобни разследвания.

— Те не правят догадки. Боравят само с факти, Вивиан.

— Сигурно се е олюлявал — разсъждавах на глас. — Преди да излезе навън. Чудя се защо Себастиан е излязъл навън и е тръгнал към езерото, а, Джак?

— Нямам представа. Това са непредвидими неща. Никога няма да разберем повече по този въпрос. Слушай, трябва да свършваме искам да се обадя и на Лусиана, а след това тръгвам за летището. Дочуване, мила.

Прекъсна както обикновено, преди да съм успяла да му отговоря. Отново легнах на шезлонга и затворих очи.

Бях бясна на Джак. Отношението му към баща му ме ужасяваше. От смъртта на Себастиан не бе в състояние да говори за него друго, освен грубо или да го критикува. Според мен това бе липса на уважение и бе обидно за паметта на Себастиан, но нямаше смисъл да говоря на Джак за всичко това.

Само преди няколко минути той ми говореше за смъртта на баща си, като че ли става дума за някакъв непознат, към когото не изпитва никакви чувства, нито пък го е грижа какво изпитвам аз. Беше студен и безсърдечен и това ме тревожеше.

Още докато бях в Кънектикът, си задавах въпроса, дали Джак не е убил баща си. Ала отхвърлих идеята. Сега отново се запитах дали въпреки всичко не го е извършил. Дали вместо лекарства не е дал на баща си алкохол и успокоителни? Дали наистина предписани от доктора лекарства не са прикритие за съвършено убийство?

Надигнах се и седнах, недоволна от себе си. Отхвърлих тази ужасна мисъл. Съмнявах се Джак да е убил баща си. Трудно бе да се разбере човек с него, понякога събуждаше неприязън, но въпреки всичко не беше злонамерен.

Съмнявах се обаче, че Себастиан се е самоубил. Нямаше причина да го направи, притежаваше всичко, за което си струва да се живее. Знаех го със сигурност. Самият той ми го каза, сподели с мен, че никога не е бил толкова щастлив, че се готвел да започне нов живот, да започне всичко отначало.

Облегнах се на шезлонга, затворих очи и си представих обяда ни в „Льо Рефюж“, възстанових си всичко от последната ми среща с живия Себастиан Лок.

Пристигнах по-рано. Беше едва дванайсет и двајсет. Въпреки всичко ускорих крачки по Лексингтън Авеню по посока на „Льо Рефюж“ на Осемдесет и втора улица. Имах среща със Себастиан в дванайсет и половина и ми се искаше да стигна преди него.

Успях да го изпреваря само с няколко минути.

Едва бях седнала, когато той влезе точен както винаги.

Щом тръгна към мен, няколко глави се извърнаха, за да го изгледат дискретно. Беше висок, представителен и правеше много силно впечатление.

На петдесет и шест години беше както винаги слаб, с атлетична фигура и си помислих, че сега с тена си, с леко прошарената си тъмна коса е още по-красив. Носеше сив раиран костюм, бялата му риза изпъкваше под бледосивата копринена вратовръзка и както винаги бе безупречен.

Лицето му беше сериозно, но яркосините му очи се усмихваха, докато се приближаваше към масата. Наведе се над мен, стисна ме за рамото, целуна ме по двете бузи и тогава седна.

— Виви, мое любимо момиче. Толкова се радвам да те видя.

— Аз също — отвърнах и му се усмигнах.

После започнахме едновременно да говорим, спряхме и избухнахме в смях.

— Виви, от месеци изпитвам необходимост да ти разкажа толкова много неща — изрече, пресегна се, хвана ръката ми и я задържа здраво в своята.

— Почти година не сме се виждали — отбелязах.

— Толкова дълго? — повдигна вежди. — Значи много време, скъпа. Трябва веднага да го поправим и да не позволяваме да се случва и в бъдеще. Слава Богу, че има телефони.

— Наистина, но ти не ги използваш толкова често както преди или както би трябвало — изрекох тихо и веднага добавих: — Това обаче не е обвинение.

— Знам, че не е. Права си. Знам, че ще го сметнеш за недостатъчно извинение, но известно време бях на места, откъснати от цивилизацията. Да не говорим, че там стават и безредици и е трудно да се телефонира. Ти самата добре го знаеш, след като много пъти си била с мен.

— Ти вършиш чудесна работа, Себастиан, преодоляваш бюрокрацията в тези страни и така постигаш много. Напоследък правиш чудеса — похвалих го.

— Получих доста добра подкрепа. Успяхме да отнесем помощ директно на хората и действително направихме пробив. Раздадохме пари, лекарства и материали на нуждаещи се и се чувствам удовлетворен. Успяхме да отведем и квалифицирани лекари и медицински сестри. Трябва да знаеш, че където и да ходя, вдигам малко повече шум. Настроих срещу себе си доста хора, Виви, понеже отказах да контактувам с разпадащи се правителства и бюрократични нищожества, които много често са корумпирани.

— Нищо не се е променило — отбелязах и поклатих глава. — Продължаваш да си революционер по душа.

— Така ли? — хвърли ми кос поглед и леко се засмя. — Обичам да мисля за себе си, че съм просто практичен и върша полезни дела. Добър бизнесмен съм, Виви, дори и когато изпълнявам благотворителна дейност. Искам да върша всичко по най-лесния начин, но това ти е известно.

Келнерът дойде и Себастиан поръча бутилка вов клико — виното, което обикновено пие, а после продължи:

— Достатъчно сме говорили за мен. Какво правиш откакто си се върнала? За последен път говорихме през юли, докато все още беше във „Вийо Мулен“.

— Всъщност не кой знае какво. Работя. Току-що завърших една статия за лондонския „Сънди Таймс“ на тема завоя на американската политика надясно, почти съм завършила и книгата за сестрите Бронте. В началото на август бях в Йоркшир на гости на Хауърт, а после дойдох тук за лятото както винаги. Да избягам от...

— Туристите в Прованс и да се върнеш отново към корените си — завърши той вместо мен, угълчетата на очите му се присвиха.

— Добре ме познаваш — измърморих, мислейки си колко точно ме цитира. От друга страна пък, самата аз толкова пъти съм му ги

повтаряла.

— Не съм ли прав, скъпа. Ти не променяш навиците си.

— Нито пък ти твоите.

— Права си.

Шампанското бе донесено на масата, келнерът му показа бутилката, отвори я и наля в чашите. Чукнахме се и Себастиан попита:

— Къде ще прекараш Коледа?

— Сигурно в Прованс.

— Жалко.

— Защо?

— Хубаво би било, ако дойдеш тук за празниците. Смятам да си бъда във фермата в Кънектикът.

— Това е нещо ново, обикновено пътуваш по света, правиш нещо добро някъде, а не празнуваш — отбелязах аз, изненадана от намеренията му.

— Искан ми се да прекарам една истинска Коледа — каза той усмихнат. — Както празнувахме едно време, когато ти, Джек и Лусиана бяхте още деца — леко сви рамене и продължи: — Не мога да ти отговоря защо.

— Вероятно от носталгия — предположих и го изгледах замислено. — От време на време всички ни наляга.

— Вярно е. Хайде да поръчаме, какво ще кажеш? Преди да сме забравили. Едно време много често го правехме.

Засмях се, спомних си примери, когато се разприказвахме и въобще забравяхме да се храним. Разгледахме менюто и двамата решихме да си вземем морски език на скара, след като поръчахме, Себастиан започна надълго и нашироко да ми говори за Индия. Преди много години бях ходила заедно с него да видим майка Тереза, но тогава се задържахме за кратко само в Калкута.

Докато го слушах, както винаги заинтригувана от всичко, което ми разказва, установих, че този ден забелязвам някаква промяна у него. Внезапно осъзнах каква е тя. Държеше се много приповдигнато. През последните години, тоест след развода ни, винаги, когато се срещнехме, той ми изглеждаше мрачен и потиснат. Често съм си мислила, че има твърде много грижи — за състоянието на света, за благотворителната си дейност, за фондацията „Лок“, за „Лок

Индъстрис“, за децата му, които му създават проблеми. Изглеждаше така сякаш нещо му тежи на сърцето. Този ден беше съвсем различен.

Без много да се замислям, му казах направо:

— Ти си щастлив! Точно така, Себастиан. От много години не съм те виждала толкова щастлив.

Той се облегна на стола си и ми хвърли поглед, изпълнен с възхищение.

— Винаги си била много проникателна, Вивиан. Да, наистина, щастлив съм, много щастлив. Както никога...

Замълча и отмести поглед встрани.

— Каква е причината? — попитах.

Той мълча известно време, после бавно обърна глава и ме изгледа изпитателно. Тогава ми разказа.

— Смятам, че мога да ти обясня, без да те нараня или да те разстроя, Виви — изрече бавно. — Току-що казах, че си проникателна, интелигентна си, разбираш нещата, състрадателна си. Да... бих могъл да ти го кажа, без да ти причиня болка.

— Винаги сме споделяли всичко — напомних му. — Колко често ми го повтаряше, докато бях малка. По-късно също.

— Виви, знаеш ли, когато беше дете, ти трогваше сърцето ми. А когато стана на двайсет и една година, ме плени... Бях омаян от теб. Затова се ожених за теб.

— Смятах, че се ожени за мен, защото ме обичаше — изрекох едва чуто.

— Обичах те, продължавам да те обичам, Виви, и винаги ще те обичам. Към теб имам много специално отношение. Когато се оженихме обаче, струва ми се, че просто бях пленен от детето, което бе разтопило сърцето ми, после порасна и се превърна в прекрасна млада жена, която ме обожаваше. Сигурно това е една от причините, че толкова често се карахме по време на брака ни... всъщност ти беше много млада, без никакъв опит, твърде ранима. Аз бях твърде възрастен за теб. Но исках бракът ни да бъде добър, Бог ми е свидетел за това.

— Аз също. Въпреки че завърши неуспешно, бракът ни беше много страстен, не можеш да го отречеш, нали? — предизвиках го.

— В никакъв случай! Боже мой, много добре знаеш, че никога не бих могъл да го отрека.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Себастиан? Да не си се влюбил отново?

Той се облегна на масата. Лицето му изведнъж светна, оживи се, стана толкова младежко, че това веднага ме извади от равновесие.

— Да, влюбих се, Виви — отвърна. — В една жена, която ме изумява, направо ме поразява. Обичам я така, както не съм обичал някоя друга и още по-точно никого — леко се поколеба, но после продължи меко: — Теб те обичах по различен начин. Любовта, която изпитвам към тази жена, е... като от друг свят, нещо, което не мога да ти обясня. Изключително преживяване в моя живот. Никога не съм се чувствал така и знам, че никога повече няма да го изпитам.

— Тя те превъзхожда сексуално — смънках, като вярвах, че това трябва да е истината. Той беше много сексуален мъж.

— Вярно е, и то доста. Но има нещо повече от това. Много повече. Когато съм с нея, се чувствам завършен. Сякаш, някаква част от мен е липсвала в живота ми, докато се появи тя — поспря, взря се в мен и се пресегна към ръката ми. — Съжалявам, Виви, не исках да те засегна.

— Не си ме засегнал — уверих го и беше самата истина. — Знам, че ме обичаше, да, обичаш ме в известен смисъл, разбирам го. Нея просто я обичаш по различен начин, това е то. Никога нищо не е едно и също. Ясно ми е. Когато бях омъжена за Майкъл, бракът ни беше съвсем различен от нашия. Давам си сметка, че по много причини нашият брак не беше успешен. Но поне имахме тези пет години. От друга страна, бракът ти с Бетси Бетюн веднага се разпадна. Отношенията между хората винаги са несъпоставими.

— То не беше брак! Не беше като нашия! — възкликна той. — Бетси не ми бе никаква съпруга.

— Разбирам.

— Разстроиш ли те?

Поклатих глава и попитах:

— Коя е тя?

Той се усмихна толкова щастливо, че аз отново се стреснах, този ден поведението му беше съвсем необичайно. Тогава си помислих, че която и да е, трябва да е наистина необикновена.

— Ще те запозная с нея — осмели се да каже. — Ще я харесаш, дори ще я обикнеш. Тя също ще те обикне. Сигурен съм. Ще станете

големи приятелки.

— Но коя е? — настоях.

— Лекарка е. Всъщност занимава се с научна работа. Много е способна.

— Колко е годишна?

— Около твоята възраст. Не, няколко години е по-млада от теб.

— Американка?

— Не... запознах се с нея в Африка.

— Африканка ли е?

— Не, европейка. Съвсем скоро отново ще се срещна с нея в Африка, тя работи върху един проект там. Заедно ще заминем за Индия, после ще се върнем тук за Коледа. Затова разчихтах, че ще си тук, за да ти я представя. Надявам се, че за Нова година ще успеем да дойдем във Франция. Мога ли да я доведа във „Вийо Мулен“ и да ви запозная?

— Разбира се.

— Не желая кой знае какво, освен това вярвам, че ще дойдеш на сватбата ни. Имаме намерение да се оженим през пролетта. Ще присъстваш, скъпа, нали? Искам да бъдеш там.

Все още изумена, се съгласих.

— Разбира се, Себастиан. Знаеш, че щом желаеш, ще дойда.

— Знам, Виви, знам.

Отново седнах, премигнах на слънчевата светлина и отместих косата от очите си. Тогава си зададох най-важния въпрос: Защо Себастиан ще се самоубива, когато щеше да се ожени за най-голямата любов в живота си?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След половин час седях с приятелката си Мари-Лор на терасата в дома ѝ — Шато дьо Бове, и ѝ съобщих за резултата от аутопсията.

Тя ме изслуша търпеливо, винаги се е отнасяла внимателно към онова, което ѝ разказвам, а когато завърших, не отбеляза нищо — просто седеше и премисляше. Най-накрая изрече тихо:

— Боже мой, колко тъжно! Каква загуба.

— Да, така е. Не мога да проумея защо Себастиан се е самоубил, когато се е готвел да се ожени за голямата си любов.

Тя ме изгледа изненадано.

— Така ли? Откъде знаеш?

— Той ми довери — повторих разговора ни със Себастиан.

— Твърдиш, че онзи понеделник настроението му е било твърде еуфорично — замислено изрече. — А пет дни по-късно — в събота вечер, се е самоубил. Вивиан, очевидно нещо трябва да се е случило през тази седмица и каквото и да е, то го е подтикнало да извърши това ужасно нещо.

— Или е бил убит — подхвърлих.

— Не го вярваш, нали? — тя ме изгледа изкосо.

— Все пак е възможно, нали? Според заключението на аутопсията бил е натъпкан с успокоителни и алкохол. Но дали някой не е заменил лекарствата му с „Мики Фин“.

— Какво е това „Мики Фин“? — попита тя озадачена.

— Комбинация от алкохол и хлоров хидрат, обикновено хората изпадат в безсъзнание. Може и да ги отрови.

— И ти мислиш, че някой е дал това... „Мики Фин“ на Себастиан?

— Не, не ме разбирай погрешно, Мари-Лор — добавих веднага и обясних: — „Мики Фин“ невинаги е смъртоносно, само го дадох като пример. Опитвам се да ти кажа, че може би е пил алкохол, в който е имало успокоителни, нали разбираш?

— Чак сега проумях какво намекваш. Но кой би имал желание да го направи? Кой е искал смъртта на Себастиан?

— Там е проблемът, и аз наистина не знам — отговорих навъсено. — Въпреки че през годините е настройвал много хора срещу себе си, даже съвсем до скоро. Самият той ми го каза последния път, когато се видяхме.

— Кого е настройвал срещу себе си?

— Много чужди правителства или по-скоро членове на чужди правителства, хора, които той подозираше, че са големи бюрократи и правеха всичко възможно да забавят програмата му за помощ. Или пък такива, които смяташе за корумпирани. Той просто ги отстраняваше с една ръка и продължаваше да върви напред, и да прави онова, което е решил. Така, разбира се, постигна безброй чудеса. Може да не се е съобразявал особено с обществените норми, да е бил упорит, независим, своенравен, налагащ се, но вършеше, каквото е решил. Постигна неща, които никой преди него не бе успял.

— Разбирам какво искаш да ми кажеш, мила. Но нали не мислиш сериозно, че чуждо правителство ще изпрати някого да убие Себастиан?

— Не знам... Може би. Всеки ден стават какви ли не странни неща. Нали четем за тях във вестниците и слушаме какво ли не по новините.

— Все пак е доста рисковано според мен — отвърна Мари-Лор и поклати глава. — Все пак той беше най-големият филантроп на света. Много изявена личност. Целият свят би заклеимил убиеца или убийците му.

— Терористите са заклеимявани, но това не спира тероризма — изтъкнах. — Освен това първо убийците трябва да бъдат заловени, а после да ги заклеимят.

— Права си — съгласи се тя и се изправи. Разходи се по терасата на замъка, дълбоко замислена.

Седях и я наблюдавах, мислейки си каква истинска приятелка ми е била винаги. Когато ѝ позвъних по-рано и ѝ съобщих, че бих искала да обсъдим един проблем, тя остави всичко друго, което правеше, за да ме приеме и да ме изслуша.

Беше дребна жена, всъщност миньонче и макар да беше четирийсетгодишна, приличаше на младо момиче с тънката си фигурка тъмна, къса коса с бретон и изключително хубаво лице. Бе един от най-способните хора, които познавах — управляваше замъка и имението,

наследени от баща ѝ, подкрепяше съпруга си Александър и бе предана майка на двете си деца Франсоаз и Кло.

Запознахме се преди тринайсет години, когато двамата със Себастиан работехме по реставрацията на старата мелница, и веднага си допаднахме. През всичките тези години имаше моменти, когато недоумявах какво ли бих правила, ако не беше нейното приятелство.

Най-накрая Мари-Лор престана да крачи, дойде и седна на пейката до мен. Взря се в лицето ми, хвана ме за ръката и изрече деликатно:

— Не вярвам Себастиан да е бил убит. Смятам, че трябва да приемеш фактите и заключението от аутопсията, че е посегнал на живота си.

— Обаче той нямаше причина да го направи — настоях тихо.

— Вероятно е имал. Ние не бихме могли да знаем? Нима някой познава друг човек толкова добре, Вивиан? Как можем да си представим какво става в главата му? — поклати глава и продължи: — Нямаме обяснение. Но има нещо, Вивиан...

— Какво?

— Да не би да е свързано с жената, в която е бил влюбен?

— Какво имаш предвид?

— Може да е прекъснала връзката си с него — предположи Мари-Лор, тъмнокафявите ѝ очи ме гледаха напрегнато.

— Възможно е, всичко става между двама души, но не мисля, че го е направила. Не, в никакъв случай — отвърнах.

— Не бъди толкова сигурна, мила. Жените променят решенията си. Непрекъснато го правят.

— Някоя сваятна жена не би се отказала от Себастиан Лок! — извиках.

— Ти го направи, Вивиан — отвърна и ми хвърли многозначителен поглед.

— Не, не съм го направила. Разделихме се по взаимно споразумение... обичахме се, но не можехме да живеем заедно. Характерите ни не си подхождаха.

— Размисли върху това — започна тя. — Жената, която е по-млада от теб, явно все повече се замисля върху разликата във възрастта помежду им. Дострашава я и прекъсва връзката.

— Добре, може да се случи, съгласна съм. Но дори и да е скъсала с него, той нямаше да се самоубие за това. Себастиан не би го направил. Сигурна съм. Честно казано, за мен това не е достатъчно основателна причина, Мари-Лор. Себастиан беше издръжлив човек. Имаше силен характер и съществуваха много неща, които бяха жизненоважни за него. Работата му в „Лок Индъстрис“, във фондацията „Лок“, както и благотворителната дейност, с която се занимаваше. Непрекъснато пътуваше по света и раздаваше помощи. Хиляди хора зависеха от него и той го знаеше.

— Разбирам, че е приемал сериозно отговорностите си. Това е едно от нещата, на които винаги съм му се възхищавала — каза тя.

Прехапах устна, замислих се, после се опитах да ѝ обясня по-подробно:

— Слушай, Себастиан никога не би се самоубил заради жена, независимо колко е влюбен в нея. Беше твърде изискан и силен, за да го направи. Не забравяй, никога не е имал пречки да спечели някоя жена. Имал е общо пет съпруги, включително мен. Майка ми му беше любовница и един Бог знае още колко любовници е имал през годините. Такъв мъж беше. Жените не можеха да му устоят. Трудно ми е да ти опиша колко фантастично изглеждаше в началото на месеца, когато обядвахме заедно — по-хубав от когато и да било. Беше много жизнен и още бе запазил фаталния си чар. Беше неустоим.

Мари-Лор кимна.

— Това, което казваш за него, е вярно. Помня колко очарователен и сексапилен беше, а ти го знаеш повече от всички други. Не мога да споря, доводите ти са основателни. Затова трябва да е имало нещо друго, което го е накарало да предприеме тази фатална стъпка.

— Права си. Но какво би могло да е то?

— Дори не бих се опитала да отгатна — отвърна тя. — Просто не знам. Обаче онова, което е ясно и на двете ни, е, че не е имал проблем със здравето, защото аутопсията би разкрила и смъртоносна болест. Полицията е направила подробно изследване, за да стигне до извода, че не е имало чужда намеса, така вече знаем, че не е убийство. Освен това, мила, идеята е твърде пресилена дори когато човек се замисли върху нея.

— Искаш да кажеш, вярваш, че се е самоубил. Права ли съм, Мари-Лор?

— Да. Какво друго заключение ни остава? Само не знаем защо го е направил, това е всичко.

Двете с недоумение се втренчихме една в друга.

— Хайде да приемем, мила, че никога няма да узнаем причината — заключи тя най-накрая. — Единственият човек, който би могъл да ни каже, вече е мъртъв.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато се връщах с колата към „Вийо Мулен“, си повторих всичко, което каза Мари-Лор, и започнах да се поуспокоявам.

Моята скъпа стара приятелка бе много разумна и този следобед го доказа отново. Установих, че ми е помогнала да се примиря с факта, че Себастиан трябва да се е самоубил. Много просто — не съществуваше друго обяснение за смъртта му. В началото ми минаваше мисълта за убийство, но всъщност тя бързо изчезваше, все пак си обяснявах, че кончината му е станала по естествени причини — или от инфаркт, или от удар. Затова толкова се стъписах от телефонния разговор с Джак. Най-малко можех да предположа самоубийство.

Но Мари-Лор ми напомни, че в действителност никога не познаваме даден човек толкова добре, колкото и да сме близки с него, нито пък знаем какво точно преживява. Хората вършат неочаквани неща. Главното е, че тя ми помогна да погледна по-реално на случилото се и за пръв път, след като откриха тялото на Себастиан, започнах да се отпускам.

Когато се върнах в мелницата, бе почти шест и половина. Слънцето потъваше зад назъбената редица тъмни хълмове. От ранния залез бледосиньото небе се бе превърнало в бисерносиво. Когато свих от прашния път по алеята към къщата, бе съвсем притъмняло.

Паркирах колата, влязох и отидох право в спалнята, дори не известих Фил, че съм се върнала. Не ми оставаше много време, докато Кит дойде да ме вземе за вечеря.

Свалих джинсите и пуловера, загърнах се с халат и оправих грима си. След като сресах косата си и си сложих парфюм, преоблякох се с бежов вълнен панталон, кремава копринена блуза и обух обувки в черно и бежово. Грабнах черен блейзер от гардероба, облякох го и се отправих към кухнята.

Фил беше застанала до старата селска маса и пълнеше кофичка за вино с лед, а когато влязох, вдигна очи.

— Ето ви и вас, госпожо Трент, стори ми се, че ви чух преди малко. Дали да отворя виното сега, какво ще кажете?

— Здравсти, Фил, защо не — погледнах часовника си. — Господин Тримейн ще дойде всеки момент, обикновено е точен. Знаеш ли, Фил, навън захладня, мисля, че днес по-добре да сервираме питиетата вътре. Предлагам в библиотеката.

— Добра идея. Да запаля ли огъня?

— Не, благодаря. Не си заслужава. След половин час ще излезем на вечеря.

— Има няколко съобщения за вас, там на бюфета са — каза.

Направих няколко крачки, взех съобщенията изпод старата ютийка, която използвахме като преспание, и ги прочетох набързо. От Лондон Рени Джаксън, редакторката на книгата, ми. Съобщаваше, че следващия уикенд ще бъде в Ексан Прованс и би желала да обядваме заедно. Пишеше, че в понеделник отново ще ми позвъни, за да се уговорим. Другото съобщение бе от Санди Робъртсън — един от редакторите, с които работех за лондонския „Сънди Таймс“. Нищо важно, беше написала Фил, утре пак щял да ми се обади.

— Сигурна ли си, че господин Робъртсън не иска аз да му позвъня, Фил?

— Да. Той каза, че телефонираше само за да си поприказвате.

— Разбирам — смачках бележките на топка и й я подадох да я хвърли, защото точно в този миг се позвъни на вратата.

— Трябва да е господин Тримейн — предположи тя.

— Аз ще отворя — казах.

Когато след секунда отворих вратата и поздравих Кит, се изненадах от вида му — изглеждаше много добре, независимо от напрегнатата работа през последните месеци.

— Ти си видение, което ще излекува болните ми очи — възкликна той, докато влизаше.

Сграбчи ме в прегръдките си, притисна ме силно и не ми даде възможност да изрека каквото и да било.

Когато най-после ме пусна, целуна ме леко по устните и ме задържа, за да ми се порадва.

— Вивиан, изглеждаш прекрасно.

— Ти също — усмихнах му се. — Въобще не изглеждаш изморен, както твърдеше.

— Но така се чувствам. Обаче като разбрах, че си се върнала, се стегнах от безумна радост — отвърна той ухилен. Прегърна ме през

раменете и така минахме през антрето. Явно беше щастлив, че ме вижда.

— Понеже тази вечер е хладно, реших да пийнем по една чаша в библиотеката — казах. Вдигнах очи към него и добавих: — Чудесно е, че те виждам пак, Кит.

— И аз теб. Струва ми се, че те нямаше цяла вечност. Сега, след като най-после се върна, надявам се, че няма да заминаваш, Вив.

— Слава Богу, така смятам. Отново трябва да се заровя в книгата си и до март да я завърша.

Фил ни посрещна на вратата на библиотеката, Кит я поздрави, а после и двамата влязохме вътре. От пода до тавана стените бяха покрити с книги, там бях подредила и чудесни стари провансалски мебели.

— Това е любимото ми място в цялата къща, тук си се проявила много добре — отбеляза, като се обърна се към мен.

— Благодаря — отвърнах и отидох до масата, където Фил беше оставила бутилката с вино в кофичка с лед. Налях в две чаши.

— Наздраве — вдигна тост той и докосна чашата си до моята. Добре дошла у дома, прекрасна лейди. Липсваше ми.

— Ти също ми липсваше, Кит.

— Надявам се — отвърна той и се отпусна на стол близо до големия прозорец, който гледаше към градината.

Седнах на дивана срещу него, облегнах се на меката кожа и се взрях в Кит. Изненадах се, когато открих колко много ми е липсвал. До този момент не си бях давала сметка.

Кристофър Тримейн беше привлекателен мъж. Среден на ръст, той беше слаб, жилист, с гъста тъмноруса коса и изненадващо младежко лице. Още първия път, когато го видях, а и по-късно, винаги съм мислила, че ми прилича на популярен американски герой, който, прегърнал топката, тича през игрището. Четирийсет и две годишен, и той беше нюйоркчанин като мен. От осемнайсет години живееше във Франция, където го смятаха за един от големите съвременни импресионисти, а преди две години се пресели от Париж в Прованс.

Интелигентните му наблюдателни сиви очи се взряха в моите.

— Какво има? — попита. — Да не би да съм се изцапал по лицето?

Поклатих глава.

— Отново си мислех колко добре изглеждаш. Във всеки случай много по-добре, откакто те оставих.

— Чувствам се по-добре. Предполагам, че се дължи на работата. Явно, че рисуването, огромните физически и умствени усилия са ми се отразили благотворно.

— Разбирам те, на мен работата също ми действа много добре.

— Вив... има нещо, което искам да ти кажа... — спря се.

— Какво? — попитах веднага, долавяйки някаква особена нотка в гласа му.

— Бих желал да свършим с този въпрос, преди да отидем на вечеря. Докато се обличах, слушах новините и по Си Ен Ен съобщиха нещо за Себастиан. Предполагам, че резултатът от аутопсията на кънектикътската полиция е готов... — погледна ме угрижено.

— Готов е. Джак ми позвъни следобед от Ню Йорк. Заключение на лекаря е самоубийство — свръхдоза транквиланти. Сигурно са го казали по Си Ен Ен и го знаеш.

— Да, споменаха нещо такова — той се поколеба, а после добави: — Стори ми се странно.

— На мен също. Всъщност малко по-рано ходих с колата до Мари-Лор, за да го обсъдим. Тя познаваше Себастиан от години, и то много добре — въздъгнах дълбоко. — Доста дълго разговаряхме и като че ли няма друго обяснение за смъртта му.

— Представям си колко си се разстроила от смъртта му. Съжалявам, че не бях до теб, за да те успокоявам.

— Добре съм, Кит. Изпитах нещо като стрес, а новината от Джак направо ме срази. Но както би казал Себастиан, животът продължава.

— Животът е направо непредсказуем — изрече Кит и остави чашата си върху ниската масичка пред себе си. — Човек никога не знае какво ще му се случи и какви неприятности го дебнат.

Стана, дойде и седна на дивана до мен, прегърна ме през раменете и ме привлече към себе си.

— Бих искал да ти помогна да се справиш, Вивиан, и ако мога, да улесня живота ти. Тук съм, ако имаш нужда от мен.

— Знам. Добре съм, честна дума.

— Между нас всичко наред ли е?

— Разбира се, Кит.

— Така че бихме могли да продължим, където прекъснахме през юли?

— Да, разбира се — отвърнах веднага. Започнах да си давам сметка, че не само желях да възстановим отношенията си, но имах нужда от това, от него.

Той се наведе, хвана лицето ми и ме целуна страстно. Отвърнах на целувката му със същия плам.

— Боже мой, Вив, желая те, искам да се любим — прошепна в косата ми, когато най-после се откъснахме един от друг. — От колко време не сме били заедно. Едва издържам. Хайде да го направим, преди да отидем да вечеряме.

Погалих го, леко по лицето.

— По-късно, Кит. Двамата имаме време колкото поискаме.

Той поклати глава.

— Не е така. Кой знае какво ще ни донесе утрешният ден? Трябва да използваме днешния, животът е труден, затова трябва да го сграбчиш с две ръце. Скъпа, толкова те желая.

— По-късно, Кит — повторих му. Наведох се по-близо към него. Целунах го бързо и добавих: — Хайде да отидем да вечеряме, после ще дойда при теб.

Той ми хвърли бърз поглед, който изведнъж стана напрегнат, и ме попита:

— Ще останеш ли през нощта?

Кимнах.

— Искам да видя картините ти за изложбата, особено последната — голямото платно.

— Значи не те интересувам аз, а картините ми? — засмя се той.

— И ти, и картините — отвърнах и също се засмях.

Отидохме в най-добрия ресторант с четири звезди в околността — „Мулен де Лурмарен“. Кит предварително бе поръчал шампанско и то ни бе сервирано веднага щом седнахме край масата.

С вечерята — прекрасно телешко задушено, пихме едно от най-хубавите местни вина „Шатеньоф дьо Пап“ от близката винарна „Домен дьо Мон Редон“.

Като оставим настрана вкусната храна и вина, самият Кит беше чудесен. По време на вечерята беше забавен, говори ми надълго за работата си, за изложбата в Париж, а след това ме посвети в местните

клюки, разказа ми какво се е случило по време на престоя ми в Кънектикът. Смях се и се забавлявах в продължение на няколко часа.

По-късно, докато пиехме кафе, той изведнъж ме попита:

— Ще дойдеш ли с мен в Париж през ноември, Вив? На откриването на изложбата.

— Кит, имам толкова работа върху книгата — започнах, но спрях, когато забелязах разочарованието, което се изписа на лицето му.

— Моля те, Вив, за мен е важно да си там.

— Тогава ще дойда — отговорих. — В края на месеца е, нали?

— Да, пада се петък, двацет и шести ноември. Защо?

— Хубаво, че е в края на месеца. Ще имам време да навляза в книгата. През следващите седмици ще работя усилено, за да си взема дълъг уикенд и да бъда с теб в Париж.

Доволният му вид ми подсказа колко се радва, че съм приела поканата му, и аз се трогнах.

— Благодаря ти, че ме покани, Кит, сигурна съм, че изложбата ти ще има голям успех. Нямам търпение да видя картините ти.

— Аз пък нямам търпение за теб — отвърна той, погледна ме палаво, после се ухили и добави: — Честно казано, според мен по-добре да разгледаш картините утре — на дневна светлина.

— Така ли смяташ?

Стоях до прозореца в спалнята му, загледана в стария замък Лурмарен, и чаках Кит. Луната беше пълна и осветяваше ренесансовия замък и остриите му кули, а на старинния камък придаваше сребрист блясък.

Винаги съм обичала изгледа от спалнята му, а тази вечер сякаш имаше нещо особено в него. Вероятно се дължеше на играта на ярката лунна светлина върху древните останки от замъка и хълмистата равнина, където бе построен. Или пък на тъмното небе, изпъстрено с ярки звезди и бързо движещи се облаци, които от време на време минаваха пред лицето на луната и го скриваха.

Или може би защото аз бях различна тази вечер.

Бях по-спокойна и отпусната, както отдавна не ми се бе случвало. Радвах се, че съм с Кит. Установих го преди няколко часа. Бях забравила колко добре се чувствах от топлотата, вниманието и

любовните му жестове. Не беше нищо ново. Винаги се е отнасял добре с мен. През трите месеца, докато бях далеч от него, го бях забравила.

Изведнъж той се появи, застана зад мен и сложи ръце върху раменете ми. Вдигна косата ми и ме целуна по тила. После бавно ме обърна към себе си.

Беше с бял хавлиен халат и ми подаде и на мен един.

— Моля те, скъпа, съблечи се и да си лягаме — прошепна.

Тръгнах, той отново ме привлече в обятията си и ме целуна. Беше продължителна и страстна целувка. Щом ме пусна, изрече тихо и напрегнато:

— Побързай, не мога да чакам повече, Виви, липсваше ми безкрайно много.

След няколко минути се върнах и легнах до него. Известно време лежахме един до друг, хванати за ръце, и наблюдавахме красивото нощно небе. Чувствах се щастлива, че съм до него, прииска ми се този миг на особено спокойствие и близост да продължи по-дълго. Изведнъж Кит се надигна, подпря се на лакът и се взря в мен изпитателно.

— Красива си, Вивиан — изрече, разтвори халата ми и погали гърдите, корема и бедрата ми. После застана на колене, наведе се над тялото ми и започна да ме целува навсякъде, докато най-после стигна до най-трепетното място в мен. Там устните му се задържаха. Аз се отпуснах и се оставих да ме люби както желае, така както винаги е правил.

ВТОРА ЧАСТ
ДЖАК
ЗАДЪЛЖЕНИЕ

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

За пръв път ме доведоха в Шато д'Коз, когато бях седемгодишен. Ако момче на тази възраст може да се влюби в къща, това действително се случи.

По онова време не си давах сметка защо я обичам толкова много. Единственото, което знаех, бе, че там се чувствам у дома. Големината ѝ не ме плашеше. Нито пък великолепието ѝ ме потискаше. В просторните стаи се чувствах свободен, а също и когато се разхождах по поляните или бродех из горите на имението.

Дълбоко в душата си усещах, че мястото ми е тук, в замъка. Тук и завинаги си оставаше моето място. Никога не исках да го напускам. Когато ми се налагаше, ме обземаше тъга в продължение на седмици. Нямах търпение да се върна. Идвахме всяко лято, но и това не беше достатъчно дълго за мен.

Баща ми ми прехвърли замъка и имението малко след като се ожени за Вивиан през 1980 година. Когато ми го съобщи, останах изненадан. Не вярвах, че някога ще се раздели с него. Смятах, че в последната минута ще се откаже. За щастие това не стана.

Замъкът бе омръзнал на Себастиан. Той вече не се интересуваше от лозята и винарната. Но баща ми беше такъв. Бързо се насищаше на всичко. И на съпругите си.

След като се разделиха с Вивиан, двамата с Лусиана тайно започнахме да му викаме Хенри. Кръстихме го на Хенри VIII, който е имал шест жени. Скоро след това променихме името му на Ханк.

Когато бяхме деца, двамата със сестра ми имахме тайни имена за много хора. Вивиан беше ВиВе от Вивиан Велика. Баща ми я смяташе точно за такава. Лусиана обаче не можеше да я понася и затова я наричаше ВиВе. Аз обаче не смятах този прякор за оскърбителен и тайничко се забавлявах.

Природената ми сестра ненавиждаше и майката на Вивиан Антоанет Дилейни. Аз обаче я обичах. Смятах, че беше красива. Косата ѝ беше като слънчева светлина, а зелените ѝ очи — като изумрудите, които баща ми непрекъснато ѝ подаряваше. Имаше светла,

бледа кожа. Когато се ядосаше, тя порозовяваше. През лятото върхът на носа ѝ се обсипваше с лунички. Харесвах я ми. С тях изглеждаше реална и не толкова неземна.

Антоанет беше мила с мен. Много ме обичаше. Толкова, колкото обичаше и Вивиан. Знаех го, защото тя ми го казваше, повтаряше ми, че ме смята за син, какъвто никога не бе имала.

Не разреших на Лусиана да ѝ даде прякор, освен ако не беше ласкаещ. По този въпрос не отстъпих. Затова зад гърба ѝ не я наричахме с никакви лоши епитети.

Но аз ѝ бях измислил име. Тя беше моята Специална лейди. И наистина беше. Много специална. Тази жена извърши чудеса с мен, напълно преобърна живота ми. Помогна ми да се почувствам пълноценен.

После падна по стълбите на мазето в Лоръл Крийк Фарм. Счупи врата си и умря.

Тогава бях дванайсетгодишен и това ме сломи. Не съм сигурен дали успях да се оправя след смъртта ѝ. Оттогава в душата ми зее празнота. Така и никой не можа да я запълни.

Дванайсетата ми година беше истински ад.

Антоанет умря, а баща ми започна да ми изнася лекции за задълженията. Мое задължение било, докато отсъства, да се грижа за Лусиана. Длъжен съм бил да уча усилено, за да мога да продължа в Екзитър или Йейл. Към задълженията ми влизало да не посрамвам семейството. Задължен съм бил да следвам примера му. Мое задължение било един ден да ръководя „Лок Индъстрис“ и фондацията „Лок“. Винаги ми говореше за задълженията като за нещо възвишено, и то с главна буква.

Бях едва дванайсетгодишен, когато и Сайръс се включи в кампанията.

Винаги когато ходехме в Мейн да го видим, ми се повтаряше едно и също: задължение, задължение, задължение. Никак не е чудно, че намразих тази дума. Реших никога да не изпълнявам задълженията си. Никога. Естествено обаче го правех. Бяха ми промили мозъка като кучето на Павлов. Подчинявах се на волята им и правех каквото желаят. По мой начин.

Наследството, както наричах замъка тогава, ми беше приписано, когато бях само на шестнайсет години и бях изпратен в

подготвителното училище на Екзитър. Това е само малка част от огромното ми наследство, тъй като дядо ми и баща ми бяха милиардери.

Понякога си мислех, че замъкът ми е като утешителна награда. Баща ми се ожени за Вивиан — момичето на моите мечти. Винаги съм искал да се оженя за нея. Съвсем естествено бях съсипан, когато се свързаха.

Подозирам, че Себастиан го е усещал. Затова ми подари и замъка, след като плати и данъка за наследствено право.

Щом замъкът стана мой, отивах във Франция винаги когато ни пускаха във ваканция от Екзитър. Много се радвах, че мога да ходя няколко пъти годишно в д'Коз.

През 1980 и 1981 Себастиан и Вивиан прекарваха доста време там. Лазеха ми по нервите. Непрекъснато си гукаха и се ухажваха. Двамата с Лусиана ги кръстихме Влюбените птички.

Влюбените птички бяха заети с купчината боклук, която Себастиан купи за нея в Лурмарен. Започнаха да го преобразяват в къща. Най-накрая я завършиха и я нарекоха „Вийо Мулен“. Според мен това беше неблагоприятно пилене на пари. Но не казах нищо. Не беше моя работа. Нали все пак сега притежаваха замъка — ако не момичето, къщата на мечтите ми.

Така и не успях да проумея с какво тази купчина стари камъни привличаше Себастиан. Било стара мелница, Боже мили! Но аз така и не разбрах баща си. Вече е твърде късно. Мъртъв е и го погребяхме преди пет месеца.

Когато на осемнайсетгодишна възраст завърших Екзитър, отидох в Йейл. Точно както трябваше. Изпълнявах задължението си. Следвах стъпките на другите от семейство Лок, които бяха вървели преди мен. Първият бе прапрадядо ми Айън Лайън Лок. Вероятно аз ще бъда последният, тъй като нямам син.

В Йейл изпитвах голяма досада. Пречеше ми да живея живота си. Единственото, което желях, бе да се пренеса в замъка си в Екс ан Прованс. Учех много неща за лозята и за винарната от Оливие Маркан, който от години се занимаваше с тях. В началото го правеше заради Себастиан, а сега за мен.

На двайсет и една година станах господар на живота си.

След като завърших Йейл, се преместих в замъка за постоянно, където работех рамо до рамо с Оливие. Земята, моята земя страстно ме привличаше.

Освен това бях и дълбоко влюбен.

Щом навърших двайсет и три, се ожених за нея.

Всички смятаха, че е напълно подходяща за мен. Що се отнася до родословно дърво, тя наистина отговаряше на изискванията. Еленор Джарвис Толбът произхождаше от старо богато бостънско семейство, което вече бе останало без пари. Това нямаше значение за мен. Имах предостатъчно и за двама ни — милиони. Бях наследил парите на майка ми.

Еленор беше прекрасна блондинка със светла кожа. Висока и слаба. Изключително чувствена. Преспях с нея още на първата ни среща и така продължихме, докато завърших Йейл.

Сдържаният ѝ и префинен вид контрастираше на огнената ѝ натура. Беше страдна. Вероятно това ме привличаше у нея. Изглеждаше като дама, а имаше поведение на проститутка. Когато бях с нея, винаги бях възбуден и само мислех какво ще правим по-късно. Всъщност единственото, с което се занимавахме, бе да се чукаме. Денем и нощем — винаги когато имахме възможност. Както казват, бях на седмото небе. Не можех да повярвам на късмета си.

Семейството смяташе, че е най-подходящата жена за мен. Аз мислех същото. Сбъркахме. Тя се оказа съвсем неподходяща. Още от самото начало бракът ни не вървеше. Вероятно до известна степен грешката бе моя, тъй като не ѝ обясних колко много означава за мен да се грижа за замъка, за винарната и за имението.

Прекарахме медения си месец в Мароко. Така и не видях как изглежда тази страна. Направих го едва когато я посетих за втори път. Цялото време прекарах в леглото върху Еленор, като се вирах в ясните ѝ синьо-сиви очи или като лежах по гръб, втренчил се в хотелските тавани, докато тя ме яхаше ентусиазирано. Обичаше да се люби по този начин. Приятно ѝ бе да доминира. „Хайде сега аз да те наеба“ — казваше и го правеше. Много пъти.

После се върнахме в замъка. Тогава нещата станаха различни. Нямаше начин да не се променят. В замъка живеех истински живот. Там имах работа. Това бе моето задължение. Но в този случай ценях високо задължението си. Бях свързан със земята и винарната.

Темпото на непрекъснатото чукане трябваше да отслабне. За съжаление Еленор беше като заек. Беше прекалено намусена, когато това не можеше да става непрекъснато или щом на нея ѝ се искаше. Твърдеше, че не я обичам. Смятам, че я обичах, но тя ме изморяваше. Чувствах се изтощен. Имах нужда да си почина от това невъобразимо безсмислено чукане. Не след дълго открих, че почти няма за какво да разговаряме. Почти за нищо.

Като оставим това настрана, тя нямаше представа как се управлява голям замък. Да бъдеш стопанка на такъв голям дом не означаваше нищо за нея. Нито пък проявяваше желание да се научи. Не изпитваше никакъв интерес с какво се занимавах по цял ден. Не участваше с каквото и да било в работата. Година след сватбата ни възникна друг проблем. Хвърли око на баща ми. Непрекъснато ми говореше за него. Присъствието му сякаш я възпламеняваше. Ставаше прекалено оживена, необикновено лекомислена, почти неуправляема. Когато го нямаше, беше унила. Сърдеше се, беше раздражителна.

Еленор все още желаше непрекъснато да се любим. Обаче моето влечение към нея бързо намаляваше. Силният ѝ интерес към Себастиан ме накара да си дам ясна сметка. Разбрах, че тя всъщност желае баща ми, а не мен. Или пък и двамата. Това откритие се оказа фатално, направи ме импотентен.

Разведохме се.

Излезе скъпо, но си струваше.

За щастие от тази връзка въпреки сексуалния марафон не останаха деца.

Жаден за наказание, когато бях на двацет и шест години, се ожених за втората си съпруга.

Запознах се с Жаклин дьо Бросар в Екс ан Прованс.

Беше дъщеря на западнал барон и живееше в съседен замък. Първото, което ме привлече към нея, бе, че животът в замък ѝ бе ясен. Освен това познаваше земята и имаше великолепно тяло. Иначе бе обикновена на вид. Обаче великолепният ѝ френски шик и стил компенсирала до голяма степен другите ѝ недостатъци.

На пръв поглед Жаклин дьо Бросар ми подходеше великолепно. За повечето неща имахме еднакъв вкус. Допадахме си. Въпреки всичко бракът ни издържа едва година. Тя имаше интереси, които поглъщаха живота ѝ. Единият от тях бе да харчи парите ми. Вторият бе невярност.

Поне доколкото знам, втората ми съпруга очевидно не проявяваше желание да спи с баща ми, но с всеки друг мъж, който се изпречеше на пътя ѝ.

Разведохме се.

Зарекох се да не се женя повече. Сега живея в грях.

Любимата ми е англичанка. Казва се Катрин Смайт. Образована е. Умна. Нещо като интелектуалка. Петдесет години по-рано биха я определили за суфражетка. Завършила е Оксфорд. Известна историчка. Специалността ѝ е история, на такива теми пише и изнася лекции.

Според мен изглежда изключително добре. Червенокоса, със зелени очи и бледа кожа.

В някои моменти Катрин ми напомня моята Специална лейди. Както и дъщерята на специалната лейди Вивиан, Катрин е по-възрастна от мен с пет години. Това няма значение. Винаги съм предпочитал по-възрастни жени.

Запознахме се в Париж през август 1994 година. Гостуваше на английски журналист — мой приятел — Дик Викъри. Предположих, че имат връзка. Оказа се, че греша. Просто бяха добри приятели.

За няколко дни станахме много близки. Обичам умни жени. Те ме стимулират. Възбуждат ме. Катрин е много по-добра от някакво безмозъчно момиче, което иска само да се чука. Тя е нещо висше.

Дойде ми на гости за Коледа. Тогава я поканих да остане да живее при мен. Тя се съгласи. Заедно изпратихме старата година и посрещнахме новата. Пихме шампанско от избата на замъка. Вдигахме наздравици и се напихме.

Струваше ми се, че 1995 ще се окаже чудесна година.

Особено след като Катрин беше при мен. За неопределено време.

— Не мога да ти обещаю брак — казах ѝ на Коледа.

— Брак ли! — извика тя възмутено. — Кой ти говори за брак? Не и аз. Не изпитвам желание да се свържа законно, с който и да е мъж, в това число и с присъстващия. Обичам независимостта си. Не желая да я изгубя.

Ето това беше.

Най-после срещнах някого, с когото се разбирах.

Седем месеца след първата ни среща тази умна жена продължава да ме очарова. Очевидно тя изпитва същото към мен.

Отдалечих се от дърветата. Започнах да крача към замъка, който се издигаше в далечината — огромна каменна постройка.

В това февруарско утро множеството прозорци леко проблясваха. На фона на мъгливото небе покривът и куличките, покрити със сиви плочи, бяха като тъмно петно.

Спрях, погледнах към замъка през просторната зелена поляна, която всъщност беше градината, а зад нея започваше широката каменна тераса на замъка.

Това бе идеалното място, откъдето по всяко време на деня бе най-добре да се наблюдава тази сграда от осемнайсети век. Тази сутрин тя изглеждаше великолепно на меката светлина, докато мъглата се вдигаше от поляната.

Бях щастлив, като знаех, че е моя.

Погледнах часовника си. Беше почти девет часът. Време за закуска с Катрин.

Открих я в библиотеката. Работеше там от седем часа.

— Чудесен си — каза, като вдигна очи при влизането ми. — Но сиш ми закуска, нали? Така ме разглезваш.

— Утре е твой ред — оставих големия дървен поднос върху масичката пред огъня и седнах.

След малко тя дойде при мен. Пиехме кафе с мляко от големи чаши и ядохме топли, току-що опечени кроасани, намазани с масло и домашен конфитюр от малини.

— Джак, унищожителни са.

— Всеки ден го казваш.

— Три минути в устата, шест месеца на ханша — промърмори тя, като поклати глава. — Утре вече трябва да мина на диета.

— Харесвам те такава.

— Напълнях, откакто живея с теб, Джак.

— Искаш да ме напуснеш ли?

— Не, естествено, че не, глупчо — отвърна бързо с обич. Смееше се, докато говореше. — На това място не мога да устоя.

— Мислех, че на мен.

— Така е. На теб и на замъка. Джак, в една от старите книги, които намерих, открих нещо забележително. Мисля, че знам откъде идва името на Шато д'Коз.

Зачаках нащрек. Името на замъка винаги бе озадачавало Себастиан. Оливие Маркан не бе в състояние да хвърли никаква светлина върху него. Нито пък някой от старите служители, работили тук с години. Оставаше си пълна мистерия.

— Хайде, говори — подканих я. — Разкажи ми, Катрин.

— Както ти споменах, книгата е стара. В нея има портрети на трийсетина известни хора от петнайсети, шестнайсети и седемнайсети век. Странен е начинът, по който са изписани тези периоди, споменати в книгата...

— Какво искаш да кажеш „странен“? — прекъснах я.

— Например Рабле е изписан Рабл, Бъкингам като херцога е Букинган. Кралицата на Испания е Ла Рен Деспан, вместо Деспан. А шотландската кралица, която по правило трябва да бъде Ла Рен д'Екоз, се явява като Ла Рене дьо Коз. По тази причина смятам, че Д'Коз — името на замъка, е вместо дьо Коз и има някаква връзка с Шотландия.

Втренчих се в нея.

— Много странно. Необикновено съвпадение. Ако излезеш права, Малкълм Лайън Лок — основателят на династията, е бил шотландец. В книгата споменава ли се моят замък?

— Не. Както ти казах — това е книга със снимки и представя различни картини на... да речем, на големците по онова време. Рабле писателят, херцог Бъкингам, Мария Стюарт и тъй нататък. Много интересно е написано и името на Мария Стюарт.

— Продължавай да се ровиш. Може да откриеш нещо, което да има връзка с Шотландия. Да не би да е била тук?

Катрин поклати глава.

— Съмнявам се. Като дете е живяла главно в долината на Лоара. След като се е омъжила за дофина на Франция, се е преместила в легендарния Шенонсо — дома на краля. Били са заедно с Анри II, с любовницата му Диан дьо Поатие, със съпругата му Катрин дьо Медичи и сина им Франсис II, който е бил всъщност дофинът. Тогава обикновено я наричали петит Ренет д'Екос — малката кралица на Шотландия. Какъв тъжен край е имала и такава ужасна смърт. Обезглавили са я.

Звънът на телефона до лакътя на Катрин ни прекъсна. Тя се пресегна, вдигна слушалката и каза:

— Замък Д'Коз. Бонжур.

Последва известно мълчание и тогава Катрин продължи:
— Здравсти, Вивиан, как си?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Поех слушалката от Катрин и седнах на стола, който бе освободила.

— Здравей, Вив — поздравих я. — Как си?

— Благодаря, Джак, бих искала да дойда да те видя.

— Кога?

— Тази сутрин.

— Невъзможно е — отвърнах веднага. Долових нещо в тона й. Знаех кога трябва да се пазя от нея.

— Какво ще кажеш за следобеда? Или довечера? — настоя Вивиан. — Наистина е много важно.

— Вив, просто не мога. Днес не. Имам известни проблеми. Трябва да свърша много неща.

— Можеш да отделиш един час. Разбира се, за мен можеш да го направиш.

— Не мога, Вив. Оливие каза, че ще идват някакви хора. През целия ден ще бъда много зает. Бизнес — излъгах я. Познавам я открай време. От шестгодишен. Усетих, че нещо я безпокои. По гласа й отгатнах. Инстинктивно се отдръпнах. Иначе щеше да ме хване.

— Наистина трябва да говоря с теб, Джак — изрече тя по-меко и сърдечно. — За нещо, което засяга двама ни.

Когато поиска, Вив може да те омае, много добре ми е известно.

— Нека да почака — изрекох бързо.

— Не може. Тогава ще говорим по телефона.

— Не знам кога.

— Дай да го направим сега, Джак. Изслушай ме, моля те.

— Но...

— Няма, но, Джак: Както знаеш, завърших книгата за сестрите Бронте и сега, когато нямам толкова работа, отново се размислих за смъртта на Себастиан.

— Боже мой, Вив! Престани с тия стари истории! Стига!

— Няма и не мога. Слушай. Не мога да си обясня смъртта на Себастиан.

— Самоубил се е — срязах я.

— Това го приемам. Но не мога да измисля причина защо го е направил. Трябва да знам. Ще се примиря само когато стигна до някакво обяснение. Тогава ще се успокоя.

— Никой не може да ти посочи някаква причина. Само Себастиан я знае. Отнесъл е тайната със себе си в гроба.

— Не непременно — възрази тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля...

— За какво мислиш? — прекъснах я. Колко добре познавам този неин тон. Предвещава неприятности.

— За живота му. Какво е правил през последните шест до осем месеца? С кого е бил? И което е по-важно, как се е държал. Знаеш ли в какво състояние на духа е бил? Дали се е тревожил, или е бил щастлив?

— Бил е щастлив. В деня, когато сте обядвали заедно. Ти така ми каза.

— Беше щастлив.

— Откъде си толкова сигурна?

— Глупав въпрос, Джак. Познавах го много добре. Беше щастлив. Слушай какво, наистина си спомням как се чувствах онзи ден. Тогава му се радвах, че се готви да започне нов живот.

— Така ли? — изненадах се. — Какво искаш да кажеш с нов живот?

— Имало е жена, Джак, още една жена в живота му. Беше влюбен и смяташе да се ожени за нея.

— Ти май се шегуваш?! — възкликнах изумен.

— Ни най-малко. Съобщили ми, че са решили да се оженият през пролетта. Всъщност искаше да ме запознае с нея и ме покани на сватбата.

— Отвратително — отсякох.

— Не е така. Винаги сме били близки. Много, много близки. Както и да е, не се отклонявай.

— Коя е тази жена? — попитах, без да обръщам внимание на забележката ѝ.

— Не знам. Не ми каза името ѝ. Там е проблемът. Ако знаех коя е, бих се срещнала с нея. Явно, че никога не си я виждал, след като

толкова се изненада, когато я споменах.

— Дори не съм чувал за нея.

— А Лусиана?

— Не е. Сигурен съм. Иначе щеше да ми каже.

— Някой трябва да я познава, Джак. Затова искам да разговарям с хора, които са работили със Себастиан по помощите за Африка.

— Защо за Африка?

— Защото Себастиан ми довери, че се е запознал с нея там. Каза ми, че била лекарка, занимавала се с научна работа. За да си съставя по-добра представа за него през последните шест месеца, искам да разговарям с много хора, с които се е срещал и с които е работил.

— На тях това може да не им хареса. Вероятно нищо няма да ти кажат. Те се отнасят много лоялно към него и към паметта му.

— Знам. Но имам чудесен повод. Ще пиша статия за него за притурката на вестник „Сънди Таймс“. Снощи Санди Робъртсън го потвърди. Смятам да напиша очерк за най-големия филантроп на света... вероятно и последният. Това е една от причините, поради която исках да те видя, Джак. Искам да споделиш с мен впечатленията си от него през последните няколко месеца на миналата година.

— Вивиан, това е абсурдно! Защо просто не зарежеш тая работа?

— Не мога. Ако бях в състояние, щях да го направя. Приемам самоубийството му рационално, но не и емоционално. Не разбирам защо ще се самоубие, когато беше толкова щастлив и изпълнен с планове за бъдещето. Трябва да се е случило нещо, след като обядвах с него онзи понеделник. Интуицията ми го подсказва.

— И си си поставила за цел да го откриеш, така ли? Слушай, Вив, мога да ти подсказва много правдоподобна причина. Жената го е зарязала.

— Допускам го. Приемам го за вероятно. По този въпрос няма да споря с теб, Джак. Но не мога да повярвам, че Себастиан би се самоубил заради жена, поне не този Себастиан, когото познавах.

— Нищо не знам. Не мога да ти помогна за очерка ти.

— Ако се понапрегнеш, навярно би се сетил за нещо. Спомни си за месеците миналото лято.

— Съмнявам се, че ще излезе нещо.

— В деня на погребението Сайръс предложи да напиша книга — биография на Себастиан.

— Продължаваш да поддържаш огъня, а? Това ли е новата ти роля?

— Не бъди саркастичен, Джак, не ти отива. Бих могла да го направя. Просто искам да съм сигурна, че съм в състояние да бъда абсолютно обективна по отношение на Себастиан. Докато пиша очерка, вярвам, че ще ми хрумне някоя идея. Ще бъде нещо като изпит.

— Кого смяташ да интервюираш, Вив? — попитах.

— Колегите му в „Лок Индъстрис“ и във фондацията. Един ще ме отведе към друг, така става обикновено. Скоро ще разбере кой го е познавал най-добре и ще разкаже повече подробности. Смятам да разговарям и с Лусиана.

— Вив, ти си знаеш! — възкликнах. — Само си търсиш белята.

— Ще видим.

— Помни ми думата.

— Джак?

— Да?

— Миналия месец си бил в Ню Йорк за среща на борда на директорите на „Лок Индъстрис“. Някой не ти ли спомена нещо за тази нова жена в живота му.

— Не.

— Хм. Интересно. Вероятно не са знаели за нея.

— Позна, мила.

— Джак, нали ще ми помогнеш за този очерк? За мен има голямо значение. Важно е да го напиша и вярвам, че ще ми помогне да се примиря със смъртта му.

— Добре — съгласих се неохотно и против разума си, — но аз нищо не знам. Миналата година почти не съм го виждал.

— Може да се сетиш за нещо, което да ми даде представа за настроението, за държането му през последните месеци от живота му.

— Трябва да вървя. Другата седмица ще ти се обадя.

— Няма да съм тук. Заминавам за няколко дни до Ню Йорк. Искам да започна интервютата с някои стари приятели от фондацията. Това ще е началото.

— Приятно пътуване.

— Чао.

— Дочуване, Джак. Пак ще ти се обадя.

„По дяволите!“ — изругах тихо, треснах слушалката, облегнах се на стола и се намръщих.

— Какво има, Джак? Да не би да се е случило нещо? — попита ме Катрин със спокойния си глас, с който свикнах през последните няколко месеца.

— Беше Вивиан. Пак е откачила.

— Много любопитно изявление за човек толкова уравновесен, практичен и разумен като нея — възрази ми тя.

— Не е разумна и практична — разгорещено възкликнах. — Поне що се отнася до Себастиан. Само за това мисли. Мъртъв е от пет месеца, а тя продължава да говори и да бълнува за смъртта му. Искам просто да престане. Нека го остави да си почива в мир. Не мога да я понасям, когато е такава.

— Каква?

— Когато се прави, че поддържа огъня — изсмях се и додадох: — Понесла е цяла факла — засмях се от играта на думи, която измислих.

Изявлението ми не разсмя Катрин.

— От онова, което съм чувала, знам, че го е обожавала, а ти си го мразил. Към Себастиан двамата имате абсолютно противоположно отношение — каза тихо тя. — Никога няма да се разберете.

— Точно така, любима. Проблемът е на Вивиан. Няма с какво толкова да се занимава. Завършила е книгата си за сестрите Бронте. Предала я. Сега идва ред на Себастиан. Съсредоточила е цялото си внимание върху него. Отново! По дяволите!

Катрин ме гледа внимателно известно време, после попита:

— Искаш да кажеш, че ще пише книга за баща ти ли, скъпи? Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Не книга. Очерк. За лондонския „Сънди Таймс“, по-точно за притурката му. Редакторката, с която работи, е дала съгласие. Би могло да излезе и книга. Дядо ми, старият глупак, ѝ го предложил. Още на погребението. Това е върхът! Ще го направи като нищо. Обзалагам се, че ще я напише. По дяволите!

— Джак, за Бога, защо се разстрои толкова? Държиш се детински, дори глупаво.

— Не е вярно.

— Боя се, че по отношение на баща си си много неразумен, скъпи.

— Вивиан иска да опипа почвата. Решила е да разбере всичко за последната му година. Нужно е да знам — казва, трябва да знам какво е правил. С кого е бил. Как е изглеждал. В какво настроение е бил. Стремя се да разбере състоянието му. Искам да определя причината, поради която се е самоубил. Точно това ми надрънка току-що.

— Как ще събере информация?

— Ще разговаря с хората, ще ги интервюира.

— Кого точно?

— Хора, с които е работил. От „Лок Индъстрис“ и от фондацията. С мен, с Лусиана. Бог знае с кого още.

— И ще напише изводите си, така ли?

— Не точно. Няма да се спира на самоубийството. Поне не в статията. Доколкото я познавам, няма да спомене този факт. Ако го направи, ще бъде с една дума. Какво е изпитвала към него и какво все още чувства. Ще бъде ярък очерк, ще го представи в добра светлина. Ще пише само за добрите му страни. Ще покаже, че го разбира, знаейки с какво се е занимавал през последните няколко месеца от живота. Това е важно за нея. Съвсем лично.

— Ясно. Само не мога да разбира защо ти се тревожиш толкова.

— Не искам да се занимава с това. Не желая непрекъснато да ми напомнят за него. Мъртъв е. Погребан. Нека престанат да ровят костите му.

— Според мен се държиш малко глупаво, скъпи. Току-що заяви, че няма да пише нищо лошо за него. Съгласна съм с теб. От думите ти разбирам, че Вивиан е изключително предана на Себастиан и на паметта му.

— Все още го обича.

— Аз пък не мисля точно така, Джак. Според онова, което съм наблюдавала у нея, Вивиан е твърде жизнена и твърде чувствена жена все още да чезне по мъртвец. В никакъв случай. Тя смята, че живите трябва да живеят живота си. Струва ми се, че е луда по Кит Тримейн. Сега той е нейният живот, а не Себастиан Лок. Повярвай ми. Знам какво ти говоря и съм сигурна, че съм права.

— Може и така да е — побързах да променя темата.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Има друга жена — казах, вперил очи в Катрин през масата.

Тя отвърна на погледа ми и отвърна развеселено с лека усмивка:

— Сигурна съм, че преди мен си имал много жени, Джак. Като оставим настрана двете ти съпруги. Не бих могла и да очаквам друго. Ти си много привлекателен мъж.

— Не, не, говоря за Себастиан. Преди да умре, е имало друга жена в живота му. Съвършено нова — обясних ѝ. — Нищо не знаех за нея, както и никой друг. Но е споделил това с Вив, когато са обяждали заедно — през онази съдбоносна седмица. Доверил на Вив, че има намерение да се ожени за нея.

— Коя е? — попита Катрин видимо оживена.

Свих рамене.

— Нямам представа. Вив не е попитала за името ѝ, а той не го е споменал. Само обяснил, че е лекарка. Вив ми го съобщи сутринта, докато говорехме по телефона. По-рано не ми го е казвала, не знам защо.

— В такъв случай значи е бил щастлив. Колко странно тогава, че е посегнал на живота си.

— Така смята и Вив.

— Като си помислиш, тази неизвестна жена може да е прекъснала връзката — отбеляза Катрин.

Усмихнах ѝ се.

— И аз така предположих.

— Какво каза Вивиан?

— Че той не би предприел подобна драстична стъпка заради жена.

Катрин се замисли върху думите ми и после изрече:

— Ами, май съм съгласна с Вивиан.

— Но ти не го познаваше.

— Лично не, но ти си ми разказвал много за баща си. Аз обаче бях чувала за него доста неща много преди да се запозная, с теб, Джак, за парите, които раздаваше като благотворителни помощи, както и

голямото дарение, което направи на Босна миналата година. Всички го знаят. Чела съм и много за него, естествено. Пресата му отделяше голямо внимание — спря и отпи от червеното вино. — Имал е половин дузина съпруги, нали?

— Пет.

— Нещо такова. Беше богат, красив, известен, затова много пишеха за него. Беше изискан, нали? Светски човек?

— Много.

Катрин кимна.

— Смятам, че Вивиан е права. Не би се самоубил заради жена. Бил е човек с голям опит. Както и да е, според мен би могъл да има всяка жена, която пожелае.

— Вярно е. Той привличаше неудържимо жените. Ние с него не се разбирахме. Но трябва да отдам дължимото на стария дявол. Жените го харесваха. Желаета да се срещат с него, лазеха в краката му. Той не ги насърчаваше. Понякога беше безцеремонен. Но имаше присъствие, пагубен чар, блясък, сексапил. Беше унищожителен, непредсказуем. В известно отношение малко луд.

— Луд, лош, опасно е човек да го познава — размишляваше Катрин.

— Това като че ли е всичко. Фразата ти беше хубава, скъпа.

— Тя не е моя, Джак. Една друга жена го е казала много преди да се родя. За да бъдем точни в началото на деветнайсети век.

— Коя?

— Лейди Каролайн Лам. Написала го е в дневника си, когато за пръв път видяла поета лорд Байрон. Имала е предвид, че Байрон е бил опасен за жените. Славата му вече се носела из Лондон като легенда. Той рано постигнал известност, още след публикуването на „Чайлд Харолд“ през 1812. Жените кроели всевъзможни планове, за да се запознаят с него, карали се за него. Всъщност по-скоро той е бил преследваният, а не обратното. По-късно лейди Каролайн Лам завършила фразата, като допълнила: „Това красиво бледо лице е моята съдба.“

Когато се запознала с Байрон, той вече си бил спечелил лоша слава в лондонското общество. Смятали го за опасен и неустойчив. Разбира се, всичко това се основавало главно на измислици и приказки. Общо взето, те влияят доста силно.

— Луд, лош, опасно е да го познава човек — повторих. — Себастиан действително отговаря на описанието.

— Никой ли не е знаел за най-новото му завоевание? — попита тя.

— Така мисля. Самият аз нямах представа, както и Лусиана. Иначе би ми казала. Любопитното е, че го е пазел в тайна.

Катрин едва кимна, но не отговори нищо. Известно време мълчахме.

— Ти вярваш ли, че има добри гени и лоши гени? — попитах я най-накрая.

— Не съм сигурна — тя ме изгледа. — Какво искаш да кажеш?

— Възможно ли е склонността към самоубийство да е наследствена?

— Нямам представа. Защо питаш?

— Природената сестра на Себастиан Гленда се самоуби преди години. По мое мнение природеният му брат Малкълм направи същото. Умря при някакъв инцидент с лодка в езерото Комо. Предполагаше се, че е нещастен случай. Сигурен съм обаче, че не е било. Леля Файона — другата природена сестра на Себастиан, стана наркоманка. Преди години просто изчезна. Може и да е жива, но вероятно е да е мъртва. Дали се дължи на лоши гени?

— Просто не мога да ти отговоря, Джак. Но наистина е ужасно и трагично.

— Да, а аз съм последният. Последният мохикан.

Тя повдигна вежда учудено.

Ухилих се.

— Аз съм последният мъж в династията. Освен ако имам деца, но това е малко вероятно. Лусиана също няма да роди дете.

След като помисли малко, Катрин попита:

— Това натъжава ли те, Джак?

— Кое?

— Че си последният от велико американско семейство?

— Не особено. Освен това не смятам, че някой от тях е бил велик. Най-малко Сайръс и Себастиан.

— Защо ги мразиш толкова много?

— Така ли ти изглежда?

— Винаги, когато ми говориш за тях, имам такова чувство.

— Себастиан никога не се е държал като баща към мен. Не ме обичаше. Не е обичал никого — отвърнах и установих, че гласът ми звучи пискливо.

— Вивиан твърди, че я е обичал.

— На нея ѝ харесва да мисли така! Той обаче не я обичаше. Беше мил с нея, отнасяше се по-добре към нея, отколкото към другите си жени. Просто не можеше да обича. Това не бе заложено у него. Обичал я е само на думи, повярвай ми.

— Защо Себастиан не е бил в състояние да обича, когото и да било?

— Откъде да знам — отпих от виното и се облегнах на стола. — Може би просто не е бил способен.

Тя не обърна внимание на думите ми и ме попита:

— Баща ти как е прекарал детството си?

— Един Бог знае. Ужасно, предполагам. Майка му е умряла при раждането му. Сайръс го е отгледал с помощта на бавачка. После Сайръс пак се оженил. Веднъж Себастиан ми довери, че бавачката и доведената му майка били много строги.

— Вероятно се е получила дисасоциация — промълви почти на себе си Катрин.

— Какво означава това? — наведох се над масата, обзет от интерес.

— Термин в психиатрията. Ще се опитам да ти го опиша много простичко, както на мен веднъж ми го обясниха. Ако детето не получава обич и не го галят като бебе и през първите години на детството му, то обикновено израства, без да се асоциира с околните. Така детето не може да обича, защото никога не е било обичано. То просто не знае как да обича. Би трябвало да поговориш с някой психиатър, за да ти даде по-точно обяснение. Според мен поведението на баща ти и неспособността му да обича, ако случаят е бил такъв, биха могли да се обяснят точно с дисасоциация.

— Вярно е, точно така беше, повярвай ми.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Двамата с Катрин бяхме в голямото легло с балдахин и пиехме коняк.

Приятно ми беше да сме така близо един до друг.

Бях изгасил всички лампи. Единствената светлина идваше от огъня в камината. Той изпълваше стаята с топло сияние. Тишината в стаята се нарушаваше само от пукането на дървата и тихото тиктакане на часовника върху полицата на камината.

Бях спокоен. Често ми се случваше, когато бяхме двамата с Катрин. Радвам се, че се срещнахме. Доволен съм, че е в замъка.

По-рано беше живяла с друг мъж. Преди години. Разказа ми всичко за него. В края на краищата нищо не излязло от връзката им. Когато се запознахме в Париж, за мой късмет в живота ѝ нямаше никой. Подхождахме си. Харесваше ми, че е умна. Интересен ми бе начинът ѝ на разсъждение. Не мога да понасям глупави жени. Познавам няколко, всъщност доста.

Затворих очи. Мислех си за Катрин. Тя никога не се налагаше с каквото и да било. Оставяше ме да бъда такъв, какъвто съм. Да бъда Джак. За нея бях приятел, любовник. Не бях син на известния Себастиан Лок. Не бях Джак Лайън Лок — последният от великото американско семейство, управляващ „Лок Индъстрис“ и фондацията „Лок“. Тя не познаваше тази моя страна, нито пък я интересуваше.

Катрин често ме чуваше да говоря по телефона с президента на „Лок Индъстрис“, както и с други, които управляваха компанията вместо мен, както бяха правили и заради баща ми. Понякога пред нея се обаждах на помощниците си от фондацията, но тя почти не обръщаше внимание на телефонните ми разговори. Нито пък проявяваше любопитство към другите ми интереси в бизнеса.

За щастие обичаше замъка и винарната. Това ми допаднаше. Започнах да споделям с нея мислите си за винарския бизнес. Тя винаги ме слушаше с внимание. Разбираше любовта ми към земята — към моята земя и моите лозя.

Друга черта на характера ѝ беше липсата на интерес към богатството ми. Катрин ми се струваше, че презира парите също като Себастиан едно време. Материалните неща нямаха голямо значение за нея. Това не ме безпокоеше. Само ми се искаше да ми позволи да я погледа. Понякога да ѝ купувам по нещо. Ала на нея ѝ беше — трудно да приема подаръци от мен. Освен книги. Или пък нещо друго, и то да не е скъпо.

Катрин прекъсна мислите ми, докосна рамото ми и изрече тихо:

— Джак, спиш ли?

— Не, дремя. Всъщност бях полузадрямал.

— Току-що ми хрумна нещо.

— Какво?

— Тази тайнствена жена в живота на баща ти появи ли се на погребението му?

— Не.

— Чудя се защо не го е направила? Не ти ли се струва странно?

— Не толкова — отвърнах. — Погребението бе в много тесен кръг — само за членове на семейството. Беше в Корнуол, щата Кънектикът, не присъстваха външни лица. Бяха изключително близки хора.

— Разбирам. Обаче искам да ти кажа нещо. Ако аз бях влюбена в някого, бяхме сгодени и щяхме да се женим и ако този мъж неочаквано умреше, веднага бих се свързала със семейството — довърши разпалено. — Дори и да не се познавах с тях, дори и да не знаеха за съществуването ми. Щеше да ми се иска да бъда с тях, да споделя с тях скръбта си. Във всеки случай бих желала да присъствам на погребението — замълча и прехапа устна. — Джак, когато се размисли човек, наистина е странно. Искам да кажа, че не се е обадила нито на теб, нито на Лусиана дори само да изрази съчувствие, да изкаже съболезнованията си.

— Не го направи — съгласих се. — Но би могла да дойде на службата. Там присъстваха стотици хора. Състоя се в църквата „Сейнт Джон“ в Манхатън. След като бе оповестена публично, целият свят знаеше за нея. Затова присъстваха много хора.

Катрин въздъхна.

— А тъй като не я познаваш, нямаш представа дали е била там или не.

— Точно така.

— Баща ти променил ли е завещанието си?

— Не. Защо?

— Хрумна ми. Обикновено когато хората решават да се самоубият, оставят нещата си в ред.

— Но всичко му беше в ред, Катрин. От години е така. Беше устроен така — господин Експедитивност. Такъв беше Себастиан.

— И нищо не е оставено на жената, за която не бяхте чували, така ли?

— Да. Беше направил завещанието си преди три години. Нищо не бе променено в него. Ако бе оставено нещо на някого, когото не познавам, щях да направя всичко възможно, за да го открия.

— Да, сигурна съм, скъпи. Сега започвам да разбирам, че ти задавам нелепи въпроси. Понякога съм такава глупачка, мили.

Замълча.

Аз също.

Обърна глава и светлината на огъня заигра по дългата ѝ коса, превърна я в блестящ огнен водопад около бледото ѝ лице. Тя пак се раздвижи, извърна се на другата страна и пред очите ми се разкри дългият ѝ врат. Катрин имаше лебедова шия също като Антоанет Дилейни.

— Много странно, честа ми напомняш на някого — на моята Специална лейди, но тази вечер повече от друг път, Катрин — доверих ѝ.

— На твоята Специална лейди ли? Коя е тя? — попита ме тихо, но забелязах, че лицето ѝ помръкна.

— Казваше се Антоанет Дилейни — майката на Вивиан. Обикнах я от деня, в който я видях и тя стана част от живота ни. Тогава бях на шест години. Беше ми като майка. Добра, мила, обичаше ме.

— И аз ти напомням на нея, така ли? — попита недоверчиво. — Толкова ли майчински се отнасям към теб?

Засмях се.

— Беше много красива — като теб. Същата червена коса, бяла кожа, зелени очи. Беше висока, стройна и грациозна като теб.

Катрин се засмя.

— Не съм ти го казвал преди — продължих, — но майка ми е умряла, когато съм бил на две години. От рак на костния мозък. Може

би две години по-късно Себастиан се ожени за Криста. Лусиана е тяхна дъщеря. Криста обаче беше алкохоличка. Той я настани в клиника. Повече не се върна при нас. Той не я искаше. Според мен я презираше.

— Значи Антоанет е била приятелка на баща ти? Или любовница?

— Любовница. Всички живяхме заедно шест години. В Кънектикът и тук, в замъка. Тя ми помогна да стана такъв, какъвто съм сега. Ако има нещо добро у мен, дължа го на нея, на нейното влияние и любов.

— Много е хубаво това, което казваш. Трогателно е. Трябва да е била забележителна. Нищо чудно, че я наричаш Специална лейди. Но защо е останала само шест години с вас?

— Умря.

— Съжалявам, Джак. Колко трагично. От какво почина?

— Беше нещастен случай. Поне така твърдяха всички. Падна по стълбите към мазето във фермата на Себастиан. Счупила си врата и издъхнала на място.

— Защо казваш, че всички твърдели, че е нещастен случай, и то с такъв тон, сякаш не смяташ, че е било така? — Катрин ме погледна в очите.

Не отговорих. Извърнах се.

— Да не би да мислиш, че е била убита?

— Не знам какво да мисля — отговорих, обръщайки се към нея. — Струва ми се странно, че е слизала в мазето, и то рано сутринта. Като че ли някой я е бутнал, но кой би могъл да го стори? Кой би искал смъртта ѝ? По това време Себастиан бе по работа в Манхатън. Алфред бил излязъл из фермата. Той беше главният иконом на баща ми. Бяхме там с Лусиана, а също и с гувернантката ѝ. Освен нас беше и икономката. Себастиан пристигна от Ню Йорк около седем часа. Заяви, че е дошъл рано, за да поюздат с Антоанет. Смъртта ѝ си остана загадка за мен.

— Да не би да предполагаш, че Себастиан я е бутнал?

— Не знам — по-рано никога не бях споделял това с някого. Дълбоко поех дъх. После решително изрекох: — Допускам, че може и да го е направил.

— Но, защо?

— Не знам.

Катрин бавно поклати глава.

— Сенките на Ейми Робсарт.

— Коя е Ейми Робсарт?

— Била е омъжена за лорд Робърт Дъдли и на осми септември 1560 година тялото ѝ било намерено в подножието на стълбището на Кампър Хол, където живеела тогава. Смъртта ѝ предизвикала голям шум по онова време и разтърсила цяла Англия. Трябва да знаеш, че Робърт Дъдли бил най-довереният приятел на кралица Елизабет I. Всъщност били близки от деца. Той бил любимият ѝ компаньон. Тя никога не го изпускала от очи. След като станала кралица на Англия, отрупала го с много почести! Имал доста висок ранг в двора и...

— Говорело се, че е любовник на кралицата, ако си спомням добре британската история.

Катрин кимна.

— Точно така. Смъртта на Ейми останала загадка и някои се опитали да я припишат на Робърт Дъдли. Известно време подозирали дори кралицата. Но тъй като по това време Дъдли бил в двора при кралицата, самият той не би могъл да я блъсне.

— Но е могъл да наеме някого да го направи... това ли искаш да ми кажеш?

— Нещо такова. Действително летвата била вдигната доста високо.

— В какъв смисъл?

— След смъртта на жена си Робърт Дъдли останал свободен... и би могъл да се ожени за кралица Елизабет.

— Възможно ли е било?

— Според конституцията да. Освен това тя го обичала, както и той нея. Но Елизабет Тюдор нямала намерение да се омъжи за никого. Не желала да разделя властта си с друг. Самата аз не смятам, че той е бил замесен в смъртта на жена си. Нито пък кралицата. Била е твърде умна, за да се съюзява с някого за подобно деяние. Както знаеш, имам докторат по английска история. А онова, което не ти е известно, е, че специалността ми е периодът на Тюдорите. Там е силата ми. Моето мнение е, че Ейми Робсарт Дъдли се е самоубила. Всъщност писала съм на тази тема.

— Според теб направила го е заради връзката на мъжа си с кралицата ли?

— Не. Ейми е имала рак на гърдата. Била е болна и вероятно е била сломена. Както и да е, това е мнението ми, плод на дълги размисли. Свършила е със себе си, като се е хвърлила по стълбите.

— Антоанет не беше болна — отбелязах. — При аутопсията щеше да си проличи. Затова смятам, че смъртта ѝ действително е била резултат на нещастен случай.

— Сигурно е така. Не познавам баща ти, но дълбоко се съмнявам, че би извършил подобно престъпление. Или би наел някого да го направи. Какъв би бил мотивът му? Не е бил женен за Антоанет. Ако е желал да прекъсне връзката, би могъл да го направи съвсем лесно. Просто би я оставил. Не е било нужно да прибегва до убийство.

— Мисля, че си права.

Катрин се премести по-близо до мен, прегърна ме и ме притисна.

— Не се оставяй подобни мисли да те преследват, както ми се струва, че е от години.

— От време на време — признах.

След малко тя стана и отиде до банята.

Останах да лежа, замислен за баща ми. Да не беше повдигала въпроса. Поне не тази вечер. Не сега. Темата ни отне половин ден — откакто Вивиан позвъни сутринта.

Изстенах тихичко. Омръзнало ми бе всичко това. Радвах се, че тази седмица Вивиан заминава за Ню Йорк. Когато прехвърли тревогите си по отношение на Себастиан Лок към друг, щеше да ме остави на мира. Понякога Вивиан ме влудяваше.

Катрин се върна. Първо се разходи наоколо, после легна и се сви до мен, като ме целуна леко по бузата.

— Не ти трябва, нали, скъпи? — попита, взе чашата от ръцете ми и я остави на нощното шкафче.

— Ами... — започнах, но тя спря потока от думи с устните си.

Започна да ме целува в началото леко, по после целувките ѝ станаха разгорещени, страстни. Целувах я пламенно, обвил ръце около тялото ѝ, придърпах я върху себе си.

Известно време останахме така — здраво прегърнати, после хванах гърдата ѝ с една ръка. Докато я целувах, чух как Катрин гърлено изохка.

Най-накрая тя се отдръпна и започна да целува гърдите и корема ми. Наведе се над мен, галейки ме навсякъде. Стигна и до най-чувствителната ми част. Самият аз изстенах, когато започна да ме люби. Обичаше разнообразието. Беше любовница с най-богатото въображение, което познавах. Безразборният секс не бе в стила ѝ. Слава Богу!

Дългата ѝ коса падна върху бедрата ми и изведнъж устните ѝ се оказаха върху мен. Затворих очи. Топлотата и мекотата ѝ ме завладяха. Обикновено, когато правеше това, след секунди се превръщах в силен любовник. Тази вечер обаче нищо не се получи. Не успях да се възбудя.

Предварителната игра продължи доста дълго. Скоро го осъзнах. Тя започваше да се уморява. Внезапно унижен и ядосан на себе си спрях усилията ѝ. Леко я отблъснах.

Катрин се изненада.

— Ще се върна след малко — промърморих и бавно тръгнах към банята.

Заклучих вратата и се облегнах на нея.

Дишах тежко. Испитах онова отвратително до болка познато чувство. Беше ми се случвало. За миг ми се стори, че ще повърна. Гадеше ми се, бях замаян. Най-накрая усещането премина, докато стоях в тъмната баня, уловил се здраво за дръжката на вратата.

Отново бях импотентен! Досега, до тази вечер два пъти бе ставало с Катрин. Бе в началото на връзката ни, но оттогава не се бе повтаряло. Бях започнал да смятам, че вече съм се отървал от този проблем. Явно, че не бях.

— По дяволите — прошепнах и стиснах очи. — По дяволите!

Постепенно обзелата ме паника утихна. Успокоих се. Запалих лампата и отидох до мивката. Наплисках лицето си със студена вода и се загледах в огледалото.

Образът, който видях отразен там, не беше Джак. Бях бледо копие на Себастиан Лок. Много приличах на него. Нямаше съмнение чий син съм. Макар обаче да имах неговите черти, лицето ми не бе тъй добре оформено като на Себастиан. Очите ми също бяха сини, но някак си воднисти. Неговите бяха наситеносини. Блестяха на загорялото му лице. Моята кожа беше бледа. Винаги изглеждах безличен. Тъмната му коса беше гъста и чуплива. Моята също бе

тъмна, но права. В никакъв случай не изглеждах енергичен, нито пък активен, какъвто беше той. Изобщо не притежавах неговия неустоим чар.

Обзалагам се, че той никога не е изпадал в състояние на импотентност, мислех си, продължавайки да се взирам в образа си с известно презрение. Струва ми се, че постоянно е бил възбуден.

Омразно ми бе, че представлявах бледо копие на този мъж, че съм негов син. Ненавиждах го. Не исках да си спомням.

След като изпих чаша студена вода, аз се съвзех. Зарових гнева пак някъде дълбоко в себе си. Напълно владеец се, отворих вратата. Бавно тръгнах из спалнята.

Катрин беше облякла халата си и седеше пред огъня. Взираше се в пламъците. Изглеждаше дълбоко замислена. Взех моя копринен халат от леглото и го навлякох. Отидох и седнах на килима до нея.

— Съжалявам — изрекох тихо, като хванах ръката ѝ. — Пих доста вино, а след това и коняк.

Тя мълчеше. Само вдигна глава и се взря в мен.

— Съжалявам — повторих.

— Няма нищо, Джак, наистина — изрече меко и тихо. Усмихна ми се и тревожният поглед в очите ѝ изчезна. Леко сви рамене и продължи: — Ще имаме много нощи заедно. Вярвам... стотици нощи. Нали, Джак?

— Да, вече няма да пия толкова. Никога повече няма да се случва — обещах. Чудех се дали съм преодолял страха си.

Тя се наведе, целуна ме леко по устните и погали лицето ми.

— Не се притеснявай. Това не е нещо, което би имало последствия.

Но за мен имаше.

— Ти си красива жена, Катрин, много желана...

Тя се облегна назад и ме погледна в очите. После ме целуна. Аз отвърнах на целувката ѝ. Когато се разделихме, тя докосна устните ми. После сложи глава в скута ми и вдигна очи към мен.

— Ти означаваш много за мене, Джак — изрече след малко. — През последните няколко месеца ми даде любов, топлина, разбиране, нежност и страст. Би трябвало да знаеш колко много те обичам — продължи тихо. — Сигурно можеш да предположиш, че съм влюбена в теб.

— Да — това бе единственото, което се осмелих да изрека.

Забелязах слабата усмивка на устните ѝ, когато вдигна нагоре и двете си ръце. Уви ги здраво около врата ми и ме придърпа към себе си. Целунах я набързо и се освободих от прегръдката ѝ. Страхувах се. Излегнах се до нея, подпрян на лакът, и се взрях в лицето ѝ. Очароваше ме.

— Какво има, Катрин? — прошепнах. — Струва ми се, че криеш някаква голяма тайна.

— Обаче нямам такава.

— Усмиваш се много загадъчно.

— Не е загадъчно. Вероятно самодоволно.

— Защо самодоволно?

— Защото имам теб. Защото съм с теб. Защото ти си най-добрият любовник, когото някога съм имала. Джак, скъпи... — не довърши. Въздъхна дълбоко и блажено. — Никога по-рано не съм се чувствала така. Подобно нещо не се е случвало с мен. С никой друг мъж. Ти ме възбуждаш. Желая те. Искам да ме любиш. Сега.

— Катрин... любима...

— Люби ме, Джак. Моля те.

— Катрин, не знам...

— Не се страхувай — прошепна и за да свали халата си, седна и се обърна усмихната към мен.

На светлината на огъня изглеждаше съвсем неземна. Косата ѝ беше с цвят на мед, в която се прокрадваше червено и златисто, и се спускаше по гладките ѝ бели рамене.

— Ела при мен, Джак — каза и протегна ръка. — Вземи ме. Направи ме твоя. Искам да ти се отдам. Обичам те. Само теб, Джак.

Започнах да се разгорещявам. Докато говореше, желанието запулсира в мен. Съблякох халата си и почти се строполих в протегнатите ѝ ръце. Потиснах страха си, че няма да успея. Щях да я взема. Щях да я любя така, както не съм любил друга жена.

Дълго лежах над нейното дълго гъвкаво тяло, докато наглася моето към нейното. Целувах врата и гърдите ѝ. Проврях изпълнените си с нетърпение треперещи ръце в облака от червена коса.

Докато целувах врата, раменете и лицето ѝ, тя започна да ми шепне. Изричаше омайващи, еротични слова. Те още повече ме възбудиха.

След малко бях напълно готов. Проникнах бързо в нея. Катрин се бе вкопчила за мен. Ноктите ѝ се забиваха в раменете ми. Преплете дългите си крака на гърба ми. Аз я притиснах още по-близо до себе си. Най-после напълно се сляхме.

Забравих всичко, всички. Мислех само за Катрин.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Разбирам защо обичаш това място — заяви Катрин и вплете ръка в моята, загледана надалеч. — Изключително е. Дъхът на човек спира. Омагьосва го.

— Точно така — съгласих се. Тя бе изразила съвсем точно онова, което изпитвам към имението.

Бяхме застанали на най-високото му място — на един хълм. Под нас се простираха лозята. Стигаха чак до градината на замъка. Вдясно от него бяха горите, а далеч вляво в полята се намираше и фермата на замъка. Наричахме я Домашната ферма.

Оттатък фермата се издигаше винарната. Състоеше се от много сгради, скупчени на едно място. В обширните ѝ изби гроздето се превръщаше във вино.

Огледах се.

Помъчих се да погледна на панорамната картина сякаш през погледа на Катрин. Гледката действително имаше магическо въздействие. Небето беше бледосиньо, ясно, без нито едно облаче. Беше хубав слънчев следобед. Почти не полъхваше вятър. Макар да беше едва средата на март, пролетта в Прованс вече бе дошла.

Напоследък земята претърпя промяна. Наблюдавах бързата ѝ метаморфоза. Млада трева покри поляните. По дърветата се появиха нежни зелени филизи. Пролетни цветя разкрасиха лехите в градините. Свежите им ярки цветове контрастираха с тъмната земя.

Поех дълбоко дъх. Въздухът тук бе чист, свеж, ободряващ.

Обърнах се към Катрин и ѝ казах:

— Преди месеци обещах да ти покажа лозята. Хайде да вървим. Смятам, че вече има какво да се види.

Хванах я за ръка и я поведох по тясната пътека.

— Не знам нищо за лозите. Разкажи ми — помоли Катрин.

— Ще се опитам.

Започнах подробно да ѝ обяснявам годишния цикъл на лозата и грижите, които се полагат, докато узрее гроздето.

— Всичко изглежда толкова просто — отбеляза Катрин, като ме погледна. — Но съм сигурна, че не е, нали?

— Не е. Много по-сложно е. Опитах се да ти го обясня по най-достъпния начин.

— Благодаря ти, вероятно гроздето се обира, когато е узряло — пошегува се тя.

Кимнах.

— Тогава идват берачите. Други хора отнасят гроздето в онези големи кошове. Поставят ги в края на всеки ред на лозето. Оттук кошовете биват откарвани до винарната, където гроздето се оставя в избата, за да се превърне във вино.

— Брането на ръка ли се извършва?

— Да, двамата с Оливие го предпочитаме пред механизираното бране, станало вече популярно в някои части на Франция. Тук, по тези склонове би било трудно. Освен това, когато се бере на ръка, опасността да се повреди е много по-малка.

— Каква е следващата стъпка в процеса?

— Прави се виното, естествено. Налива се в огромни бъчви. Мисля, че ти ги показах по Коледа, когато те заведох в голямата изба, където се съхранява виното.

— Помня — кимна Катрин. Леко наклони глава. — Откъде си толкова добре запознат с производството на вино?

— Не знам чак толкова — възразих. — Все още имам какво да уча. Мой учител е Оливие. Започна още когато бях на шестнайсет години, щом Себастиан ми отстъпи замъка. Четиринайсет години от тогава, а не знам и половината от онова, което знае той, макар че посещавах университета в Тулуза. Изучавах лозарство и винопроизводство. Този вид образование трае четири години. Получих и диплома. Но въпреки това не мога да се сравня с Оливие. Той е един от най-добрите познавачи в областта. Смятат го за много голям специалист по производството на вино.

— Явно се е посветил на него — отбеляза Катрин.

— С течение на годините той направи много подобрения, като се започне от качеството на червените вина до бутилирането им. Благодарение на Оливие Маркан нашата марка „Кот де Шато д'Коз“ вече се смята за изключително добра.

— Онзи ден ми каза, че ти е партньор.

— Не ми е партньор — отстъпих му част от бизнеса. Заслужава го. Колко години е посветил на винарната, на замъка, на управлението на цялото имение.

Спуснахме се по хълма към замъка. След малко Катрин се обади:

— Много ми е любопитно, какво е накарало баща ти да купи замъка. Интересувал ли се е от винарство?

— Харесваше виното, особено шампанското. Най-вече „вов клико“. Както винаги просто е направил добрина на някого.

— Как така?

— Услужил на една вдовица. На вдовицата на собственика на Шато д'Коз. Преди трийсетина години Себастиан беше в Африка, точно в Кения. В Найроби срещнал един французин. Казвал се Пиер. С годините се сблизиха. Себастиан често ходеше там. Преди трийсет и три години французинът загинал при катастрофа. От Париж Себастиан дошъл да навести вдовицата. Казвала се Габриела. Била съкрушена, чудела се какво да прави с винарната. Не знаела как да я управлява. Нямала синове, които да я наследят, само малка дъщеря на моята възраст. Габриела искала да продаде имота, но не се намирали купувачи. Никой не проявявал интерес. Не било печелившо, поне тогава. Затова той я освободил от замъка, като го купил. Платил й много добра сума, може би повече, отколкото струвал. Но така й помогнал да започне нов живот. Тя се преместила в Париж с момиченцето.

— Разбирам. Той самият грижил ли се е за имението? Искам да кажа както ти, Джак.

— Боже мой! Не, разбира се. Себастиан открил Оливие Маркан и го назначил за управител. Постъпил много умно. Бях на седем години, когато за пръв път дойдох тук. Влюбих се в замъка.

— Той е твой дом — изрече тя съвсем простичко и тихо. Видях, че ме разбираше. — Мястото ти е тук. Обичаш винарната, лозята. Имаш голям късмет, така да знаеш. Намерил си истинското си място в живота, занимаваш се с това, което искаш да вършиш, намерил си своето призвание. Открил си живота, който искаш да живееш. Много хора никога не постигат и едно от тези неща.

— Но не и ти, Катрин. Ти знаеш какво искаш. Знаеш накъде вървиш. В някои отношения приличаш на Вивиан. Безкрайно дейни и работливи сте и слава Богу! Не понасям мързеливи жени.

— И аз. Не мога да се разбирам с тях. Нямаме нищо общо, нямаме какво да си кажем. Винаги съм знаела, че искам да следвам история в Оксфорд и после да изнасям лекции, а след като получа докторат, да пиша на исторически теми. Щастлива съм, че имам дарба за писане, както и че по природа съм упорита.

— Как върви книгата? През последните няколко седмици ти работи усилено. Наистина си прекалено старателна.

Тя се засмя и лицето ѝ светна.

— Тук много ми върви. Всъщност в някои отношения книгата се оказва по-лесна за написване, отколкото смятах — поклати глава. — Само дето не знам кой ще я прочете.

— Много хора — уверих я. — Запомни го от мен.

Катрин пак се засмя.

— Не е така. Не вярвам, че има някой, който да се интересува от Фулк Нера, граф Анжуйски — войнолюбец и хищник, известен като Черния ястреб, основател на Плантадженет и Анжуйската династии. Вероятно само за мен има значение, че малко повече от столетие анжуйският род продължил неуморно да се издига и стигаме до кулминацията през 1154 година, когато приемникът на Фулк Хенри Плантадженет, граф Анжуйски бил коронован за крал на Англия, оженил се за Еленор от Аквитания и създал син, който станал известния Ричард Лъвското сърце.

— Интересно е — уверих я отново. Не си кривях душата. — Ти си добър разказвач, макар да боравиш с факти извън областта на белетристиката. Заинтригува ме, когато обясняваше за тази френско-английска връзка. — Говориш така, сякаш Хенри и Еленор са били герои от сапунена опера.

— Интересно хрумване — отбеляза Катрин развеселена. — Съвместният им живот наистина е като на оперни герои — синовете им непрекъснато си съперничели и се карали, Еленор крояла планове и се месела във всичко, любовните истории на Хенри нямали край. Той непрекъснато я наказвал, като я изпращал в някой от многобройните им замъци.

— От това би станало интересен сценарий — подхвърлих аз.

— Вече ме изпревариха. Джеймс Голдман написа сценария на „Лъвът през зимата“, посветен изцяло на Хенри Плантадженет и Еленор от Аквитания.

— С Питър О'Туул и Катрин Хепбърн! Точно така! Гледал съм го. Ама какво смахнато семейство. Такова непристойно поведение. Също като на днешните кралски особи. Предполагам за всичко са виновни гените.

— Не и в този случай. Уиндзорите не произхождат от Плантадженетите — отвърна Катрин. — По линия на кралица Виктория и на съпруга ѝ принц Албърт са от германски произход. Албърт е бил неин братовчед — чист германец. Всъщност по потекло и тя е германка. Майка ѝ била германска принцеса, а баща ѝ — херцогът на Кент. Той е потомък на хановерската кралска фамилия, която била поканена да управлява Англия поради връзката им със Стюардите. В известен смисъл Виктория била родена поради надпреварата между братята на Джордж IV да осигурят наследник. Обаче ако се върнем назад към фамилията Плантадженет, в края на краищата тя била засенчена от Тюдорите. Когато Елизабет I умряла, на английския трон се възкачил нейният далечен роднина Джеймс Стюарт, крал на Шотландия.

Засмях се.

— Какво говориш, Катрин. Обзалагам се, че много хора ще прочетат книгата ти, защото го разказваш толкова добре. Всичко звучи много съвременно.

— Според мен човешката природа не се е променила много, Джак. Както и да е, всички от рода Плантадженет били много колоритни. Но не забравяй, че не пиша за тях, а за Фулк Нера. Никой не се интересува от него. Освен аз и моят редактор.

— Не бъди толкова сигурна. Слушай какво, далеч съм от мисълта да ти казвам какво да пишеш. Но все пак разкажи повечко за рода Плантадженет. Гарантирам ти, че книгата ти ще се превърне в бестселър.

— От твоите уста в Божиите уши, скъпи — каза тя, смеейки се.

Стигнахме до подножието на хълма, където бяха разположени трийсет и трите акра лозя. Спрях и с обич хванах Катрин за ръката.

— Налага се да поработя няколко часа с Оливие. Ти какво ще правиш? Ще се върнеш ли да напишеш още нещо в книгата?

— Малко, после ще пояздя. Смятам, че ще ми се отрази добре. Ще проясни главата ми. Имаш ли нещо против, ако пояздя Черния Джак? По-лесно ми е да се справям с него.

— Казвал съм и преди, можеш да яздиш, който кон от конюшната си избереш. Разбира се, че можеш да вземеш Черния Джак. Тя се облегна на мен и звучно ме целуна по бузата.

— Благодаря ти. Приятна работа и не се преуморявай.

Усмихнах ѝ се.

— Нито пък ти.

Вече се отдалечаваше към замъка, когато се провикнах след нея:

— Катрин!

Тя се обърна.

— Да? Какво?

— Искаш ли тази вечер да отидем до Екс? Отдавна не сме излизали.

— Прекрасна идея, скъпи.

— Ще се обадя да запазят маса в „Кло де ла Виолет“. Добре ли е?

— Идеално — махна ми с ръка и продължи.

Упътих се към винарната. Когато наближих Домашната ферма, забавих крачки. Изкушавах се да вляза да видя мадам Клотилд. Тя управляваше фермата, както майка ѝ преди нея. Познавам я от малък. Тогава тя беше вече момиче. Съпругът ѝ Морис работеше по лозята, но помагаше и във фермата заедно с дъщеря им Елен и сина им Венсан.

Тя винаги ме посреща много сърдечно и веднага ми прави кафе с мляко. Черпи ме с топла кифла или с парче сладкиш.

Устата ми се изпълни със слюнка. Но продължих бързо, тъй като Оливие ме чакаше. Искаше да проверим някои бутилки с вино. Всъщност доста бутилки. Според него на виното му имало нещо. Помислих си дали не е лоша миризма. Дано да е само това. Ако е така, по-късно то само се пречиства.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Има белезникава пяна по повърхността на тази партида вино — съобщи ми Оливие, когато го намерих в цеха за бутилиране.

— *Maladie de la fleur* — възкликнах, вървейки към него. Имах предвид болест, която разваля виното.

— Прав си, Жак — отвърна той. — За щастие се отнася само за младото миналогодишно вино. Това са само няколко бъчви. Не е голяма трагедия.

Кимнах и казах:

— По пътя за насам си мислех дали виното няма неприятен дъх.

— Нещо по-лошо е. Но засегнатото количество не е голямо.

— Ще се наложи да изхвърлим виното — рекох.

— Сигурно. Хайде да не правим голям въпрос от това, тъй като рядко ни се случва. Извиках те за друго, Жак, за нещо много по-важно. Искам да дойдеш с мен в избата.

— Добре, да вървим — предчувствах, че ме чака приятна изненада. Отгатнах по израза на лицето му.

Двамата слязохме в избата.

Разположена е на огромна площ под земята. Тук виното отлежава.

Оливие се насочи към малкото пространство, което се използваше за дегустационна. Рафтовете с бутилките бяха подредени така, че образуваха ъгъл. На това място бяха поставени няколко стола и малка масичка. Върху нея стоеше задължителната бяла свещ и свещник, кутия с кибрит, различни пособия и грижливо сгъната бяла ленена салфетка.

Оливие вече бе оставил бутилка с вино и две чаши върху масата. Най-напред запали свещта.

Стоях и го наблюдавах. Тъй като беше висок, леко се приведе, за да отвори бутилката. Оливие бе мой наставник, учител и приятел. Беше хубав мъж, тих и ненаатрапващ се. Беше на шейсет години — два пъти по-възрастен от мен, но изглеждаше много по-млад. Вероятно защото беше щастлив човек. Обичаше жена си, децата, работата си,

дома, където живееше със семейството си. Тази очарователна стара селска къща, част от имението ми, се намираше на полето близо до овощните градини. Двамата със съпругата му Клотилд я бяха превърнали в топъл гостоприемен дом.

Наблюдавах Оливие, докато отваряше бутилката. Както винаги ме впечатли начинът, по който работеше. Действаше деликатно, внимателно, също като хирург. Отрязва и отстрани червената метална капсула около гърлото на бутилката. Правеше го, за да вижда повърхността на виното. После извади тапата. Движенията му бяха спокойни, премерени, за да не разклати течността. Отвори бутилката и помириса тапата и виното. С бялата салфетка избърса гърлото отвън и отвътре. Най-накрая задържа бутилката над пламъка на свещта, огледа цвета на течността и кимна. На устните му се появи усмивка.

— Жак, ще останеш доволен от това. Сигурен съм. Наля в двете чаши и ми подаде едната.

— За твое здраве, Жак — каза той.

— За твое здраве, Оливие.

Отпихме.

Задържах виното в устата си, наслаждавайки му се. Колко фино бе. Меко, но силно. Приблжих чашата до светлината. Цветът му беше тъмночервен. Вдигнах чашата и помирирах. Веднага различих дъха на виолетки. И на още нещо, което се улавяше по-трудно.

— Това е червеното, което сложи през 1986 — казах усмихнат. — За него използва три вида грозде: двете за тъмночервения им цвят и заради дъха им на виолетки. Третото също за наситеност на цвета, а и за да омекоти другите два вида.

Лицето му светна.

— Правилно. Много добре, Жак. Вече е отлежало, как смяташ?

— Точно така. Създал си много добро вино. Спомням си колко хубаво бе времето онази година. Тогава ми каза, че виното ще бъде дълготрайно.

— За щастие съм бил прав. Смятам обаче, че трябва да започнем да го изнасяме — каза. — Готово е за пазара.

— Съгласен съм. Да изпием още по една чаша. Съжалявам, че не доведох Катрин с мен. Щеше да е доволна да го опита.

Оливие напълни чашата ми. Вдигнах я към него.

— За теб, Оливие. Поздравявам те.

— Жак, не ме хвали толкова. И двамата работихме.

Засмях се и поклатих глава.

— Не е така. Тогава бях едва дваайсет и една годишен. Нищо не разбирах. Преди девет години бях още в Йейл. Това е твое вино. Ти си го създал.

— Мерси, Жак. Много си щедър, както винаги.

През следващите няколко часа работих на бюрото си в кабинета ми във винарната.

Имаше някой сметки, които се налагаше да прегледам. Отлагах с дни тази работа. Знаех обаче, че трябва да я отхвърля. Днешният беше като всички други. Стиснах зъби и се залових енергично.

Работих до четири часа следобед. Най-накрая свърших всичко. След като затворих счетоводните книги, се обадох в ресторанта в Екс и резервирах маса за вечерта.

Когато след няколко минути си тръгнах, взех бутилката с новото вино на Оливие. Исках Катрин да го опита. Бях горд с това вино. Горд бях заради Оливие, че го е създал.

Излязох навън. Денят беше прекрасен. Тръгнах бавно, оглеждайки се. Имението беше поддържано добре. Това ми харесваше. Исках всичко да бъде в ред.

Замъкът бе построен на равно място. От трите страни бе обграден от леки възвишения, покрити с лозови насаждения. Хълмовете се издигаха като огромна разтворена яка. Или както Катрин каза онзи ден — като огромна яка от времето на кралица Елизабет. Пред замъка се простираха градините и полята и сега изглеждаха прекрасно, облени от златистата светлина на отминаващия ден.

За мен това представляваше най-идиличното място на света. Тук винаги съм бил щастлив. Дори и когато съм бил женен, съпругите ми, с които не се разбирах, не успяха да ме отблъснат от него. Просто ги изгоних. Грижех се за земята и лозята. Вървах по своя собствен път. Никога не съм желал да бъда някъде другаде.

Зърнах нещо цветно. Завих наляво към дървената ограда отстрани на тесния път, по който вървах.

Облегнах се на нея и се загледах. В далечината забелязах Катрин, червената ѝ коса падаше върху синия пуловер, с който бе облечена.

Тя препускаше с коня, а косата ѝ се развяваше на гърба ѝ. Беше добра ездачка. Бях се убедил в това. Но кой знае защо изведнъж затаих

дъх. Когато прескочи първия плет, се свих. Страхувах се, че конят ще я хвърли, както стана с Антоанет в Лоръл Крийк Фарм.

Стиснах здраво оградата. В този миг изпуснах бутилката и тя падна на земята. Оставих я да си лежи там. Просто стоях и безмълвно наблюдавах жената в далечината. Чаках я да падне от коня...

Времето спря. Стрелките на часовника се върнаха назад. Отново бях дете.

Ужасният спомен, който двайсет и две години тая дълбоко в себе си, отново се появи. Най-последно изплува на повърхността.

Бях на осем години и се намирах в Лоръл Крийк Фарм.

Играех на полето с червената си топка и бухалката за бейзбол, когато това се случи. Антоанет яздеше към мен и прескочи плета. Тогава падна от коня.

Пуснах бухалката и топката и се спуснах към нея.

— Антоанет! Антоанет! — виках уплашено. Боях се да не е умряла или да се е наранила.

Хвърли я Яркия Тигър тъкмо докато прескачаше плета. Тя лежеше, лицето ѝ беше тебеширенобяло. Косата ѝ се бе разпиляла и на бледото ѝ лице изглеждаше още по-огнена.

Очите ѝ бяха затворени. Паниката ми се усили. Зъбите ми затракаха. Мислех, че е мъртва. Коленичих до нея. Докоснах лицето ѝ. Тя не помръдна. Да, наистина бе умряла. Очите ми се напълниха със сълзи.

— Антоанет! Антоанет, кажи нещо — прошепнах и се наведох над нея. Разбрах, че никога вече няма да проговори.

— Махни се оттам, Джак! — извика Себастиан, който бързо спря коня си и скочи на земята. — Не можеш да ѝ помогнеш с нищо. Още си малък — бутна ме настрана и пипна лицето ѝ, както аз бях направил. — Тичай, Джак — каза настоятелно, като ме гледаше в очите. — Иди в кухнята. Кажи на Бриджит да донесе мокра кърпа. Намери Алфред и го накарай да дойде.

Стоях като парализиран с очи вперени в Антоанет.

— Какво ти става? Направи каквото ти казах! — изкрещя баща ми. — Да не си се побъркал? Върви в къщата, момче. Доведи Алфред. Имам нужда някой мъж да ми помогне, а не дете.

Хукнах. Тичах по целия път до фермата. Когато намерих Бриджит в кухнята, задъхано изрекох:

— Антоанет падна от коня. Мокра кърпа. Татко иска мокра кърпа. Моля те, занеси му я, Бриджит.

Преди тя да успее да ми каже нещо, се появи Алфред.

— Какво се е случило, Джак? — попита тихо. — Ти никога не плачеш. Кажи ми, дете. Станало ли е нещо?

— Конят е хвърлил госпожа Дилейни — поясни Бриджит. — Джак казва, че господин Лок е поръчал да занеса мокра кърпа.

— Каза и ти да отидеш — произнесох, като хванах ръкава на Алфред. — Има нужда някой мъж да му помогне, а не дете. Това бяха думите му.

Алфред се втренчи в мен и се намръщи. Обърна се и се втурна навън. Бриджит го последва. Аз хукнах след тях.

— Страх ме е да я помръдна — чух баща ми да казва на Алфред, когато след малко дотичах до тях. — Може да е опасно. Не знам дали не си е счупила нещо.

— Хайде, господин Лок, да сложим мократа кърпа на челото ѝ — обади се Бриджит. — Това ще я съживи. Сигурно след няколко минути ще дойде в съзнание.

— Благодаря ти, Бриджит — изрече Себастиан и взе кърпата от ръцете ѝ. Постави я върху челото на Антоанет.

Алфред и баща ми заговориха тихо. Не ги чувах. Разбрах, че не искат да знам какво си говорят.

Беше мъртва. Не желяеха да ми го кажат. Пак започнах да плача и притиснах юмручета към очите си.

— Веднага престани, Джак! — скара ми се Себастиан. — Не се дръж като дете.

— Тя е мъртва! — изрекох и се разхълцах.

— Не е мъртва — срязва ме той. — Само е в безсъзнание.

— Не ти вярвам — ридаех.

— Всичко е наред, Джак — прошепна Антоанет и най-последно отвори очите си, гледайки право към мен. Само към мен. — Не плачи, скъпият ми. Само малко се понатъртих. Наистина съм добре, ангелче.

Толкова се зарадвах, че се отпуснах на тревата.

— Къде те боли, Антоанет? — попита баща ми, изучавайки лицето ѝ. — Можеш ли да опънеш краката си?

— Така мисля — отвърна и го направи.

— Боли ли ви някъде определено, госпожо Дилейни? — попита Алфред.

— Никъде. Само се чувствам доста особено, но това е всичко.

— Хайде да те изправим, скъпа — предложи баща ми. — Смяташ ли, че можеш да седнеш? — попита я загрижено.

— Сигурна съм, че мога. Моля те, Себастиан, помогни ми.

Той я прихвана. Щом седна, тя завъртя глава на едната и на другата страна, протегна ръцете си предпазливо. После пак изпъна крака.

— Сигурна съм, че няма нищо счупено. Не ме боли никъде, вероятно съм малко натъртена — отбеляза Антоанет и се засмя. — Струва ми се, че май съм си навехнала глезена. Ще ми помогнеш ли да се изправя, Себастиан?

След малко любимата ми Антоанет, моята Специална лейди стоеше изправена пред мен. Беше жива. Сълзите ми пресъхнаха в мига, в който тя ме погледна, разроши косата ми и се усмихна.

— Виждаш ли, скъпи Джак? Съвсем като нова съм.

Обаче бе навехнала глезена си. Казваше, че се чувства особено. Затова баща ми я вдигна на ръце и я отнесе чак до къщата.

Качи я в спалнята ѝ и излезе след няколко минути. Изпратиха Бриджит да ѝ помогне да се съблече. По-късно дойде доктор Симпсън, за да прегледа глезена ѝ.

— Само за да се уверим, че не е счупен — каза баща ми на мен и на Лус. — Също и да сме сигурни, че ѝ няма нищо друго.

След вечеря отидох в стаята на Антоанет и почуках на вратата. Баща ми отвори. Отказа да ме пусне да ѝ пожелаая лека нощ.

— Антоанет почива — бяха думите му. — Ще я видиш утре, Джак — и моментално затвори под носа ми.

Отпуснах се на пода до големия стоящ часовник в ъгъла на коридора на горния етаж. Реших да почакам, докато той излезе и отиде да си легне. Тогава щях да се промъкна, да я целуна по бузата и да ѝ пожелаая лека нощ.

Трябва да съм заспал в полутъмния коридор. Събудиха ме гласове. Охкане, пъшкане. После чух приглушен вик. След секунда долових гласа на Антоанет: „Боже мой! Боже мой!“ — възкликна тя. После отново извика. — Недей — останалото не разбрах.

Скочих на крака и хукнах по коридора. Втурнах се в стаята ѝ. Беше полутъмно. Но видях баща си на светлината на нощната лампа. Беше гол. Намираше се върху Антоанет. Беше хванал лицето ѝ в ръце. Причиняваше ѝ болка, сигурен бях.

— Престани! Спри! — изпищях. Втурнах се към него и го хванах за крака.

Баща ми беше силен и много атлетичен. Веднага скочи от леглото и ме улови, вдигна ме във въздуха и ме понесе. Докато ме извеждаше, погледнах назад. Антоанет прикриваше голото си тяло с чаршафа.

Видя ме, че съм се втренчил в нея, и ми изпрати въздушна целувка.

— Върви да спиш, скъпи, бъди добро момче — каза и ми се усмихна с обич. — Приятни сънища.

Плаках, докато заспах. Просто бях едно малко момче. Само на осем години и не можех да ѝ помогна. Не бях в състояние да я защитя от баща ми. Той се върна в стаята и продължи да ѝ причинява болка. Абсолютно нищо не можех да сторя.

На другата сутрин тя бе слязла на закуска както обикновено. Стори ми се, че никога не е изглеждала толкова красива. Беше мълчалива, потънала в мислите си. Щом я погледнех, тя ми се усмихваше по нейния си особен начин. Баща ми ме наблюдаваше, докато пиеше кафето си. Чаках да ми се скара за държането ми предната вечер, но той не го направи. Дори не спомена за случилото се.

По-късно, когато останахме сами, Антоанет ме прегърна, целуна ме по косата и ми каза, че съм най-доброто момче на целия свят, нейното момче и че ме обича много. Накара ме да ѝ помогна да набере цветя за вазите, отидохме в градината и прекарахме сутринта заедно.

Примигнах няколко пъти и поех дълбоко дъх, когато Катрин се приближи с коня си до оградата.

— Добре ли си? — попита ме, наведе се и се взря в мен над главата на Черния Джак.

— Да. Защо?

— Изглеждаш особено.

— Нищо ми няма — наведох се и вдигнах бутилката с вино от тревата. Съжалих, че я изпуснах така несръчно. — Оливие е произвел първокласно вино — доверих й. — 1986 година беше добра. Искан да го опиташ. Сигурно обаче съм го повредил. Изпуснах бутилката на земята.

— Нищо, ще го опитаме — отговори тя. Усмихна ми се широко, отдаде чест и се отдалечи с коня. — Ще се видим след няколко минути.

Тръгнах към замъка, а мислите ми все още бяха заети с Антоанет и Себастиан. Не бях се сещал за този ужасен инцидент. Бях го заровил в паметта си в продължение на двайсет и две години. Но сега, когато най-после си го спомних, всичко ми стана ясно. Разбрах, че от тогава намразих баща си.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Една седмица по-късно изпитах най-силния шок в живота си.

Върнах се в замъка след обичайната си сутрешна разходка в гората. В кухнята беше Симон, моята икономка. Подготвяше подноса със закуската за мен и Катрин. Разменихме няколко думи и аз отнесох подноса в библиотеката.

След като Катрин влезе в живота ми, винаги закусвах там. Нямах нищо против. Стаята бе приятна и гледаше към гората. Тя я обичаше. Неизменно работеше над книгата си върху голямата маса под прозореца.

Катрин още не беше слязла. Налях си кафе с мляко, взех топъл кроасан от панерчето и го намазах с масло и домашен конфитюр от ягоди.

Дъвчех кроасана, когато тя влезе и се извини.

— Съжалявам, че закъснях. Виждам, че вече си започнал — каза и дойде при мен пред огъня. Седна на дивана и си наля кафе. След малко продължи: — Хубава разходка ли си направи, скъпи?

— Да.

— Как е навън?

— Слънчево както виждаш. Не е така меко като вчера. Но денят е подходящ за езда.

— Нямам намерение да яздя — отвърна тя. — Смятам, че не е добре за бебето. Ти как мислиш? — остави чашата си и впери очи в мен.

— Бебе ли? Какво бебе?

— Нашето бебе, Джак — тръсна назад червената си коса и ме погледна с грейнали от радост очи. — Готвех се да ти го кажа довечера, да ти го съобщя както трябва. Но просто не се сдържах. През последната седмица се съмнявах, че съм бременна. Вчера докторът в Екс ан Прованс го потвърди.

Седях на стола като ударен от гръм, втренчил се в нея. Най-накрая успях да я попитам глухо:

— Ще имаш бебе? — не само бях стъписан, но и направо възмутен.

Щастливо усмихната, тя кимна.

— Да. Не е ли чудесно?

Останах безмълвен.

Тя продължи:

— Никога не съм предполагала, че ще се чувствам така, нито пък съм се замисляла за деца. За мен нямаше значение, дали ще родя дете или не. Но сега много се вълнувам. Новината наистина е чудесна, нали... — изглежда ме напрегнато. След малко попита: — За теб това май не е добра новина, права ли съм?

— Да, вярно, че не е. Ужасна е. Никога не е влизало в плановете ни да имаме дете.

— Но Джак...

— Ти трябваше да взимаш мерки. Каза ми, че гълташ хапчета по схема — раздразнено й отвърнах. Взрях се в нея. — Какво се е случило? Да не би да си спряла хапчетата?

— Разбира се, че не съм! — извика тя ядосано. — Нещо се е объркало.

— По дяволите!

— Знаеш, че се случва.

— Обаче не трябваше. Бракът не е влизал в плановете ни. Казах ти, че никога повече няма да се оженя.

— Кой ти говори за женитба? — изглежда ме тя сърдито. — Най-малко аз, Джак. Колко пъти съм ти го казвала. Ценя независимостта си. Не става въпрос за брак, а за дете. За нашето дете. Много се изненадах, че съм бременна, но ми е приятно... С радост очаквам бебето.

— Не можеш да го родиш! Разбираш ли ме? Не можеш да го родиш!

— Да не би да искаш да ми кажеш, че трябва да абортирам? — лицето й бе ставало тебеширенобяло.

— Нямах друг избор! — отсякох аз.

— Имам. Мога да си родя детето.

— Не го желая, Катрин.

— Джак, аз пък го искам. Нямам никакво намерение да прекъсвам бременността си. Смятах, че и ти ще се зарадваш като мен.

— Да се зарадвам ли! Не бъди глупачка! Това е пълна катастрофа.

— Защо правиш толкова голям въпрос? Няма нужда да се женим, скъпи — заговори тя по-меко. — Може да живеем заедно както през последните месеци и да отгледаме детето си тук, в замъка. Това е чудесно място за деца, Джак. Честна дума, бракът изобщо не влиза в сметките ми.

— Няма начин! В никакъв случай!

— Много хора го правят, Джак. Те...

— Аз не съм хората. Не желая това дете. Не разбираш ли? То не ме интересува.

— Ще го задържа. Не можеш да ме спреш — заяви твърдо Катрин. Забелязах, че нещо у нея се промени. Погледна ме предизвикателно, а лицето ѝ придоби презрителен израз, тялото ѝ се стегна.

— Ако задържиш бебето, не можем да останем заедно — заплаших я. — Това ще е краят на връзката ни.

— Чудесно! — извика тя и скочи. Очите ѝ горяха. — Няма да се откажа от бебето си. Щом не желаеш да го отгледаме заедно, тогава ще живея сама. Ще си родя бебето и ще си го отгледам. Нямам нужда от теб или пък от проклетите ти пари, Джак Лок! Имам си достатъчно и мога да бъда независима. Във всяко отношение!

— Така да бъде — съгласих се хладно и също се оправих.

Тя ме гледаше гневно. Бях се втренил в нея. Никой от нас не пророни и дума.

— По-добре да тръгвам — изрече накрая тя. — Ще стегна багажа си за половин час. Ще бъдеш ли така добър да ми поръчаш такси, за да ме откара до Марсилия? Оттам има достатъчно самолети за Лондон. Не желая да стоя тук повече.

— Ще бъде изпълнено! — отвърнах равнодушно. Гласът ми пак бе станал дрезгав и ми прозвуча сурово.

Катрин тръгна към вратата. На прага се обърна и с леденостуден тон изрече:

— Страхуваш се да станеш баща. Боиш се, че не можеш да обичаш дете. Правиш го само защото баща ти не е могъл да те обича.

Не успях да ѝ отговоря нищо.

Хвърли ми поглед, пълен със съжаление. Излезе и затръшна вратата след себе си. Настана тишина. Останах съвсем сам.

Поръчах й такси й после отидох в кабинета си във винарната. Имах работа. Всъщност не желаех да се срещам с Катрин. Не исках да се сбогуваме. Нямах желание да я виждам. Никога повече. Никога, докато съм жив.

Кипях от яд. Опитах се да се успокоя. Спасението беше в работата. Седях наведен над книгата, които предния ден бяха пристигнали с куриер от „Лок Индъстрис“. Не бях в състояние да се съсредоточа. Бутнах ги настрана, облегнах се на стола и затворих очи.

Безуспешно се опитвах да насоча вниманието си към бизнеса.

Бях ядосан и оскърбен. Смятах забременяването на Катрин за предателство. Безотговорно бе от нейна страна. Няколко пъти бяхме разговаряли за контрола над раждаемостта. Ясно й беше какво изпитвам към децата. Никога не съм желал деца, докато бях женен, а защо да ги искам сега, когато не съм впрегнат в брачния хомот?

Отново си припомних последните й думи и се запитах: „Дали наистина смятам, че не бих могъл да се привържа към дете, понеже баща ми не ме е обичал?“ Самият аз не знаех. Как бих могъл да отговоря на въпрос, който не си бях задавал?

Катрин твърдеше, че отношението към баща ми противоречи на здравия разум. Но случаят не бе такъв. Що се отнася до Себастиан, аз бях напълно последователен. Неприязънта ми към него започна още от детството ми. Той никога не ми е помагал. Никога не се зае да ме научи на нещо. Дори не се опита да се държи с мен като истински баща, както бащите на другите деца. Винаги ме е оставял сам на себе си. Оставяше ме с Лусиана и Вивиан. Никога не сме играли никакви мъжки игри, нито пък сме имали мъжки тайни. Говорили сме само за задълженията ми. Той никога не ме е обичал.

Поне Катрин не се и опита да ме убеди, че греша. Вместо това ми даде научно обяснение. Дисасоциация. Така го нарече. Тя твърдеше, че това идва от липса на обич през първите години на детството. Така описа тя неспособността на Себастиан да обича. Имаше логика. Неговата майка бе умряла при раждането му. Двамата със Сайръс никога не са били близки. Веднъж ми бе споменал. Знаех, че той мразеше дядо ми.

Но аз не страдах от дисасоциация. В продължение на две години бях познал майчина любов. В най-крехките години от живота на детето. После дойде Криста. Тя трябваше да ме обича. След като Криста си отиде, дойде моята Специална лейди Антоанет Дилейни.

Въздъгнах леко. Вероятно що се отнася до баща ми, Катрин има право, но греша по отношение на мен. Или не е така?

По дяволите, какво значение има какво е мислила, казвала или правила. Тя вече излезе от живота ми. Съжалявам. Обичах я. Добре ни беше заедно. Бяхме си изградили прекрасни взаимоотношения. Обаче тя провали всичко. Така постъпват жените. Поне с мен.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Боже мили, ти пък откъде изникна? — възкликнах. Стоях вперил поглед към вратата, изненадан от появата на неочакваната посетителка. Посрещнах я почти с благодарност. От една страна, се зарадвах, но, от друга — се ядосах.

— От Ню Йорк — изрече засмяна Вивиан. Влезе в кабинета ми и затвори вратата зад себе си. — Вчера се прибрах във „Вийо Мулен“. Щях да ти телефонирам, но после реших да те изненадам.

— Успя — изправих се и отидох да я прегърна.

Тя седна на стола до бюрото ми и продължи:

— Сигурно си зает. Като гледам всички тези документи. Скъпи, надявам се, че не съм те прекъснала.

— Няма нищо, Вив. Тъкмо бях привършил. Цял ден висях над тях. Понякога има много работа с „Лок Индъстрис“. Макар и да съм далеч — погледнах часовника си. — Почти пет е. Ще оставя всичко. Хайде да отидем да пийнем нещо.

— Не е ли малко раничко? — възрази тя.

— Не чак толкова. Зависи как ще погледнеш на нещата. Вярно в Екс е пет часът, но в Рим вече е шест. Време за коктейли. Както и да е, няма да ти предложи нещо познато, а много специално питие. Затова ще направиш изключение. Веднъж можеш да пийнеш и по-рано. Искам да опиташ новото ни вино. Оливие го създаде. Реколта 1986. Отлежало. Хайде, мила, да вървим в избата.

— С удоволствие — съгласи се Вивиан и тръгна след мен.

След няколко минути стигнахме до ъгъла за дегустация, там, където отлежаваше червеното вино. Поканих я да седне. После взех от рафта бутилка от реколта 1986 и ѝ я показах.

— Ако си спомняш, Вив, онова лято времето беше много хубаво — започнах да ѝ обяснявам. — Затова и виното е отлично. Добре е отлежало. Оливие смеси три вида грозде. Има чудесен вкус. Много меко е на небцето.

— Нямам търпение да го опитам — отвърна тя и ми се усмихна. — Хайде, отвори я. Искам да се убедя в постижението ви.

— Постижението на Оливие — поправих я.

Забелязах, че ме наблюдава, докато отварям бутилката. Действах внимателно, бавно. Придържах се към указанията, дадени ми преди години от Оливие.

Напълних две чаши и вдигнах моята.

— За теб, Вив.

— За теб, Джак.

Тя отпи глътка, после още една. След малко кимна.

— Чудесно е. Като кадифе е. Има слаб дъх на виолетки. Поздравявам ви.

— Благодаря. Както ти споменах обаче, виното е произведено от Оливие, не от мен.

Вивиан отпи още малко, заяви, че това е най-доброто вино, правено в замъка, и каза:

— Бих искала да поръчам известно количество от него, стига да може.

— Разбира се. Ще ти дам няколко кашона. Още тази вечер, преди да си тръгнеш.

— Държа да си ги платя, Джак.

— Няма начин. Това, което е мое, е и твое. Вече би трябвало да ти е известно.

— Благодаря ти. Много мило от твоя страна. Моля те, не стой там, ела и седни.

Подчиних се. Сърцето ми се сви. Толкова добре я познавах. На моменти даже по-добре от себе си. От израза ѝ можех да прочета мислите ѝ. Готвеше се да ми изнесе цял рецитал. За пътуването си до Ню Йорк. За Себастиан. За проклетия ѝ очерк.

За да приключим с тази тема, я попитах:

— Как върви очеркът за Себастиан?

— В някои отношения много добре. Разговарях с хора в „Лок Индъстрис“. Дори с президента и със заместника му.

— Какво ти съобщиха Джонас и Питър?

— Само хубави неща, разбира се. Прекарах доста време с Мадж Хичънс от фондацията. Докато е придружавала Себастиан в Африка, никога не го е виждала с жена. Миналата година също. Поне не такава, с която да има любовна връзка.

— Наистина ли ти го каза?

Кимна.

— Да, всъщност никой не е чувал за нова жена в живота му. Нито пък знае, че е имал намерение да се ожени през пролетта.

— Освен теб.

— Точно така.

Изсмях се гръмогласно. Тя ме погледна.

— Защо се смееш така?

— Може би не е съществувала. Няма такава.

— Какво искаш да кажеш?

Пак се изсмях. Давах си сметка, че звучи цинично, но просто не можех да се спра.

— Може би той си я е измислил.

— Нелепо е. Защо ще си измисля жена, ще ми довери, че е влюбен и че иска да се ожени напролет?

— За да разпали огън под краката ти, Вив. За да те накара да направиш нещо.

— За какво му е притрябвало? — възкликна.

— За да те накара да го ревнуваш, това се опитвам да ти кажа.

— Абсурдно е. Преувеличаваш.

— Не чак толкова — погледнах я многозначително. — Себастиан винаги, е имало особено отношение към теб, не както към другите си жени. За него ти означаваше повече отколкото майка ти. А също...

— Наистина ми е трудно да го повярвам — прекъсна ме Вивиан. — Той много обичаше мама.

Не обърнах внимание на забележката и й казах:

— Може да е искал да започне с теб отначало. Защо не? Едно време ти означаваше много за него. Беше негова любимка. Да, точно така — засмях се още по-силно. — Искал е да те върне при себе си. Затова е направил така, че да помислиш, че е много желан. Така измислил нова жена в живота си.

— Това е нелепо предположение от твоя страна...

— Обзалагам се, че съм прав — прекъснах я. — Накара те е да го ревнуваш. Признай си.

— Не, не е вярно — възрази ми високомерно.

— Говориш с мен, Вивиан.

Тя замълча.

Седяхме и отпивахме от виното. Бях сигурен, че не греша. Когато са обядвали в „Льо Рефюж“, я е накарал да го ревнува. Съвсем типично от негова страна. Винаги е бил страшно изобретателен с жените и винаги е постигал целта си.

След като налях още вино на двамата, започнах тихо:

— Защо не заминеш за Африка? Посети местата, където миналата година е ходил без Мадж. Ще откриеш, че е бил сам, искам да кажа, че не е имал любовница. Не е имало никаква жена. А Мадж Хичънс е била единствената му придружителка на местата, където обичайно ходи. Тя и някои от другите, които се занимават с благотворителна дейност.

— По време на обяда в „Льо Рефюж“, разпитах Себастиан за новата му приятелка и годеница, защото беше точно такава, и той ми каза, че работи в Африка. Била лекарка. Занимавала се с научна работа. Явно е в някоя лаборатория. Може да е на изолирано място. Съвсем сигурна съм, че не е пътувала с него. Как ще го направи, щом работи? Според мен това е обяснението.

— Значи вярваш, че е съществувала, така ли? — попитах я.

— Съществува — поправи ме Вивиан.

Свих рамене.

— Кой знае. Все пак ми е странно, че никой не го е виждал с тази жена. Това не е обичайно за него.

— Какво искаш да кажеш?

— Себастиан обичаше да се показва с жени. Да има красива жена до себе си. Ти по-добре от всички би трябвало да го знаеш, Вив.

— Ако трябва да го приема като комплимент, благодаря ти — отвърна тя и ми се усмихна.

— Заслужи си го, скъпа.

— Джак?

— Да?

— Ти вярваш ли ми?

— Знаеш, че ти вярвам, Вив.

— Вярваш и на преценката ми, така ли?

— Понякога — настръхнах.

— Слушай какво, сега трябва да ми вярваш. Интуицията ми подсказва, че всяка дума, която ми каза тогава Себастиан, е истина. Не се е опитвал да ме накара да ревнувам, за да ме върне отново при себе

си. Той ме познаваше и знаеше, че това не е начинът — обясни ми спокойно. — Ще ти го кажа съвсем простишко. Когато обядвахме, той ми е доверил истината. Запознал се е с млада жена в Африка и се е влюбил в нея. Обичаше я както никоя друга. Точно такива бяха думите му. Имаше намерение да се върне в Африка, за да бъде с нея. Щяха да пътуват заедно до Индия. Имаха намерение да прекарат Коледа в Кънектикът, във фермата. После щеше да я доведе във Франция — във „Вийо Мулен“, за да я запознае с мен. И с теб, сигурна съм. Тази пролет щяха да се оженят тук, във Франция. Съвсем искрено вярвам, че е било точно така.

Забелязах, че е изключително сериозна.

— Добре — съгласих се. — Да кажем, че си права. Какво значение има всичко това? Тази жена не ти е необходима, за да напишеш очерка си. Ти го познаваше най-добре от всички. Тя не би ти съобщила нищо повече от това.

— Прав си. Бих могла още утре да започна да го пиша. Ала ти забравяш нещо. Искам да знам защо се е самоубил.

— Мила Вив, това никога няма да узнаеш.

— Ще направя всичко възможно, за да разбера.

— Как?

— Като намеря жената.

— Как?

— Още не знам, но ще я открия. Повярвай ми, непременно ще го направя.

— Защо?

— Искам да поговоря с нея.

— Защо? — настоях.

— Защото според мен тя има нещо общо със смъртта му.

Вторачих се в нея.

— Шегуваш се.

— Не, Джак, не се шегувам. Смятам, че между нея и самоубийството му има връзка. Но причината не е, че го е изоставила.

— Тогава защо?

— Още не знам.

— Защо изведнъж си насочила вниманието си към тази жена?

— Защото в живота му тя е единственото нещо различно.

Бавно кимнах.

— Права си. Обаче никога няма да я откриеш — отбелязах. Действително смятах, че Вив си губи времето.

— Ще видим. Междувременно напрегни мозъка си заради мен, скъпи, и може да се сетиш за нещо, дори нещо дребно, което би могло да се окаже от изключително значение.

— Ще се опитам. Но вече те предупредих, че през последната година почти не съм го виждал.

Вивиан допи виното си мълчаливо. Малко по-късно рече:

— Като пия на гладен стомах, ме хваща, а трябва да шофирам до Лурмарен.

— Ще те нахраня — поканих я. — Остани за вечеря.

— Защо не? Благодаря. Радвам се, че ще видя Катрин. Как е тя?

Прокашлях се.

— Няма я, Вив.

— Така ли? Къде е?

— Не знам.

Тя се намръщи.

— Не те разбирам, Джак.

— Напусна ме. Върна се в Англия. Рано сутринта е стигнала до Марсилия. Оттам е взела самолета за Лондон.

— Джак, скъпи, толкова съжалявам. Струваше ми се, че двамата много си подходите. Смятах, че най-после си намерил подходящата жена. Какво се случи?

— Тя забременя.

— Е? — попита Вивиан учудено.

— Имаме различни схващания за децата. Тя го желае, аз не. Заинати се. Скарахме се. Заяви ми, че ще го роди, независимо какво мисля или казвам. Най-накрая се скарахме и тя си отиде.

— И ти я пусна да си тръгне?

— Да.

— Как може да си толкова глупав? — извика ми тя, гледайки ме ужасено. — Как можа да изгървеш тази прекрасна жена?

Примигнах.

— Виж какво, Вив, не желая да се женя. И изобщо не искам деца. Тя сериозно възнамерява да роди това бебе. Въпреки нежеланието ми. Когато ми заяви, че ме напуска, не я спрях. Както и да е, всяко зло за добро. В края на краищата нищо нямаше да излезе.

Вивиан дълго ме наблюдава. После произнесе тихо:

— Ти си проклет глупак, Джак Лок. Току-що си направил най-голямата грешка в живота си.

ТРЕТА ЧАСТ
ЛУСИАНА
ГОРДОСТ

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Веднъж чух как брат ми Джак казва на Вивиан, че съм била крехка, и се изумих от думите му. Колко грешеше в преценката си за мен.

Не съм чак толкова деликатна.

Точно обратното. Умствено и физически аз съм силна. Сигурна съм, че баща ми винаги го е разбирал, затова ме наричаше „истинска Лок по рождение и по възпитание“.

У мен той виждаше олицетворение на характера на Лайън Лок, казваше, че напомням дори Малкълм Лайън Лок — великия шотландец — основател на династията ни.

Вярно е, че съм наследила много черти, помогнали на семейството ни да стане прочуто. Притежавам желязна воля, решителност, устременост, дисциплина, много голяма сила и трудолюбие.

Непреклонна и безжалостна съм в бизнеса, съпругът ми Джералд дори твърди, че съм родена за търговец, и когато се налага да правя разни машинации, проличава си, че във вените ми тече ледена вода.

Баща ми ме наричаше „завършена лицемерка“ и „една от най-изобретателните лъжкини, които някога е срещал“. Той смяташе, че по увъртанията съм много по-добра от баща му Сайръс. Себастиан се смееше, докато го говореше, и смятам, че ми го е казал като комплимент. Макар че когато е доверил на Вивиан, че съм лъжкиня, вероятно думите му са прозвучали унижително, а аз въобще не се съмнявам, че ѝ го е съобщил. Той винаги ѝ доверяваше всичко още откакто тя влезе в живота ни. Тогава беше на дванайсет, а аз — на четири години.

Въпреки всичко той се гордееше с мен, с таланта и способностите ми, особено с умениято ми да преговарям. Още от ранна възраст разбрах, че би предпочел да се бях родила момче. Би желал да има двама сина, които да вървят по стъпките му.

Но в крайна сметка това, че съм момиче, нямаше никакво значение за него, когато се отнасяше до фамилията бизнес. Щом

пораснах достатъчно, той ме насочи към „Лок Индъстрис“ в Ню Йорк.

Вече няколко години управлявам британския й клон и последният път, когато разговарях с татко — беше малко преди да умре. Той ми каза, че се справям добре с работата. Много се гордееше с мен.

— Ти си къс от старата скала, Лус. Много добре, скъпа!

В хода на този разговор, докато вечеряхме в апартамента му в Манхатън, той каза, че може би ще ми е приятно да се върна в нюйоркския офис. След като се дипломирах в Йейл, тъкмо там започнах кариерата си в бизнеса. Съобщи ми, че е измислил специално място за мен — изпълнителен вицепрезидент на всички женски отдели в компанията.

Оттогава тази идея не ме напуска. Наистина беше много примамливо. Само трябваше да кажа на Джак и той щеше да го уреди. Той също присъстваше на вечерята, забеляза колко сме ентузиазирани със Себастиан и дори коментира този въпрос. Съпругът ми не възразява, всъщност Джералд много хареса идеята да се преместим в Ню Йорк, където ще има възможност да работи в американския клон на семейната им инвестиционна банка.

Ако има справедливост, би трябвало аз да оглавя компанията, а не Джак. Брат ми наблюдава бизнеса отдалеч, както баща ми правеше дълги години. По мое мнение това не е много подходящо, макар и главният изпълнителен секретар да е достатъчно компетентен и да е избран лично от Себастиан десетина години по-рано.

Бях мениджър, който участва дейно в работата, и по тази причина смятах, че от мен компанията би имала по-голяма полза. Мечтаех да ръководя „Лок Индъстрис“ вместо Джак и въобще не се съмнявах, че той би приветствал подобна промяна.

Брат ми обича замъка и лозята повече от всичко на света. Действително добре ръководи имението. Гордея се, че постигна такъв огромен успех на винарната и че неговата марка сега се цени високо. Постигна го сам с помощта на Оливие Маркан, който му е наставник.

Никой не би могъл да ме убеди, че Джак действително се интересува от „Лок Индъстрис“. Беше председател на компанията и на този пост направи каквото успя само защото в продължение на години му беше повтаряно, че това е главната роля в живота му. „Имаш Задължение, Задължение“ вечно му натякваха Себастиан и Сайръс.

Смятам, че дълбоко в себе си вероятно мрази „Лок Индъстрис“, докато аз я обичам и живея заради нея.

Преди един час Джак ми позвъни от Екс ан Прованс, че няма да дойде за уикенда в Лондон. Това малко ме разочарова. Надявах да си поговорим за „Лок Индъстрис“ и за бизнеса изобщо.

Сега разговорът ни ще трябва да изчака до другия месец, когато той обеща да дойде на тържеството по случай рождения ми ден, което планираме с Джералд.

В момента съпругът ми е в Хонконг по работа и ще се върне в края на седмицата. Мисълта за него ме накара да стана от бюрото си и да отида до огледалото, което виси на стената над мястото, където са разположени диванът, столовете и масичката за кафе.

Постоях пред него известно време и се изучавах, зачудих се какво ли ще каже Джералд за новия ми вид.

В началото много ще се разсърди, че съм отрязала русата си коса. Той обичаше дългите ми златисти къдрици. Но постепенно ще свикне с новата ми прическа, която е по-модерна. С нея изглеждам по-делова, главата ми — по-малка и следователно повече отива на слабото ми тяло.

През трите седмици, докато Джералд отсъстваше, дори фигурата ми се е променила. Понапълняла съм. Не много — само два килограма, но достатъчно, за да не изглеждам толкова изпита. Това ми докара истински грижи, тъй като повечето ми дрехи се оказаха тесни. Поръчах си няколко нови костюма за работа, които ще са готови другата седмица.

Доволна съм, че успях да напълнея. Не само че изглеждам по-добре, но и се чувствам прекрасно. Започнах да напълнявам през декември, тъй като от тогава се храня нормално.

Не че досега съм се подлагала на диета, напротив, никога не съм го правила. Просто нямах апетит. Бях около двайсетгодишна, когато изгубих вкус към храната. Тогава Себастиан ме закачаше за килограмите ми и ми казваше, че съм пълна.

— Като истинска маслена топчица си — заяви малко подигравателно и още на следващия ден престанах да се храня като хората.

Джералд отдавна иска да си имаме дете. Аз също желая. Смятам, че времето е дошло. Все пак съм двайсет и осем годишна, а Джералд е

на трийсет и три — идеалната възраст да създадем истинско семейство.

Желяя да имам наследници. Синове и дъщери, които да подмладят замиращата династия, в каквата се е превърнало семейство Лок. Искам децата ми да изведат фамилията в двайсет и първия век, да увеличат състоянието ни и да продължат традицията, започната преди поколения.

Извърнах се от огледалото, постоях нерешително, излязох от кабинета си и бързо се отправих към заседателната зала.

Влязох вътре, затворих вратата зад себе си и запалих лампите. По стените висяха портретите на мъжете, които бяха направили фамилията известна.

Да си кажа право, няма нужда нещо да ми напомня за тези забележителни мои предци. Разказите за тях са се запечатали в съзнанието ми още от детството. Винаги съм се гордеела, че съм член на семейство Лок и наследничка на редица ярки личности.

Баща ми ги наричаше „барони обирджии“, и то много презрително, но аз никога не съм ги смятала за такива. Те бяха моите идоли независимо дали са били барони обирджии или не.

Понякога ми доставяше удоволствие да изучавам портретите им. Бяха копия на оригиналите, които бяха окачени в заседателната зала в Ню Йорк. Поръчах на известен художник да нарисува тези копия за лондонската централа. По мое мнение той ги направи много по-добре от оригиналите. Тези портрети винаги ме вдъхновяват да се стремя към по-големи върхове.

Бях превърнала в нещо като ритуал разглеждането на портретите на моите предци. Всеки един от тези мъже ме очарова, иска ми се да ги бях познавала.

Започвам винаги от основателя — Малкълм Тревър Лайън Лок. Докато стоя и се вирам в лицето му, се чудя, както често пъти ми се случва, какъв ли човек е бил този мой прапрапрадядо.

Физически той изглежда като копие на Себастиан от деветнайсети век. Или по-точно баща ми приличаше на него, не беше трудно да се отгатне откъде идваше хубостта на Себастиан, както и тази на Джак. Малкълм е имал същата тъмна коса, приятен тен и яркосини очи като типичен шотландец.

Знаем всичко за него. Той е легендата на семейството. Роден в Арброут — малко рибарско селище на източния бряг на Шотландия близо до Дънди, той отплавал за Америка през 1830. Бил е деветнайсетгодишен, когато тръгнал да си търси късмета.

Малкълм скоро открил, че улиците в Ню Йорк не са покрити със злато, както преди това вярвал. Затова се преместил във Филадельфия.

По занаят ковач, той бил предприемчив и нещо като изобретател, непрекъснато се занимавал с машинарии и селскостопански сечива. Отворил магазин за сечива. До него имало ковачница и в свободното си време той работел там.

През 1837 година било направено първото стоманено рало със самонасочваща се от метателна дъска. Една година по-късно — през 1838, Малкълм, който също експериментирал с рала, направил свое изобретение.

Малкълм Лок създал от метателна дъска на ралото от охладено желязо, така земята се оре най-добре при най-малко триене. Това променило живота му и му донесло богатство. Всъщност така били положени основите на фамилното състояние и „Лок Индъстрис“, макар че по онова време Малкълм я бил нарекъл „Компания за инструменти Лок“.

Продължих по-нататък и се изправих пред образа на Йън. Той бил най-големият син на Малкълм и на съпругата му Ейми Макдоналд. Бил роден в тази благоприятна за семейството 1838 година.

Когато пораснал, Йън се захванал с бизнеса заедно с баща си, който по онова време не само произвеждал от метателни дъски за плугове, но и всякакви селскостопански сечива. Компанията се разраснала и просперирала под вещото ръководство на Йън, макар и да не му била по душа.

Първият син на Йън и жена му Джорджина Ансън се родил през 1866. Взрях се в лицето му. Колин не приличаше на Йън и Малкълм, но бил наследил гения на дядо си за изобретения, както и пионерския му дух.

Двайсет и неколкогодишен, заминал за Тексас да търси петрол. Не му провървяло, затова се върнал във Филадельфия и към семейния бизнес.

Обаче опитът му в нефтените находища му подсказал да се опита да изработи части за сонди. Освен това в магазина за инструменти

направил и други изобретения. Но когато имал време, се опитвал да подобри видовете сондажни цев. От опит му било известно, че непрекъснато се чупели.

По-късно, когато станал на четирийсет години, създал цев, която могла да пробива скала и плаващи пясъци. Състояла се от нещо подобно на две борови шишарки една в друга, при, което едната се движела по посока на часовниковата стрелка, а другата — в обратна. Тези въртящи се шишарки, движещи се в различни посоки, имали 170 режещи остриета.

Годината била 1907, а сондажната цев на Колин Лок оказала революционно влияние. Той бил с една година по-напред от Би Хюз, който през 1908 изобретил подобна цев и създал компания за инструменти „Хюз Шарп“.

Погледнах внимателно портрета на Колин.

Не е бил толкова хубав като другите мъже от фамилията. Имал руса коса и тъмнокафяви очи и сега ми стана ясно от кого съм ги наследила. На картината Колин изглежда доста печален. Себастиан много го мразеше, почти колкото баща си.

Тъкмо изобретението на Колин Лайън Лок донесло още по-голямото състояние на семейството и на „Компанията за инструменти Лок“.

Неговата известна сондажна цев се продавала по целия свят, дори и през годините, когато я усъвършенствал. Днешните сондажни машини използват същата цев и тя продължава да ни носи милиони всяка година.

Портретът на дядо ми висеше до този на баща му. Сайръс, роден през 1904, бил първото дете на Колин и жена му Силвия Вейл.

Сега дядо ми е на деветдесет и една години. Щом си помисля за него, пред очите ми се появява образът на беловлас старец. Тук, на портрета, е млад — на трийсет. Бил е доста привлекателен, макар и строг. Косата му била светлокестенява, имал черни очи. Мястото му като че ли не беше сред предците му. Според мен той изобщо не прилича на фамилията Лок.

Отново си спомних за човека, когото видях на погребението на Себастиан, и неволно ме побиха тръпки. Колко е страшна старостта. Някога Сайръс е бил деспотичен, упорит, твърд и безскрупулен. Управлявал „Лок Индъстрис“ с желязна ръка.

Сега е едно нищо. Няма нито власт, нито влияние в компанията, където едно време е бил всевластен господар. Сега е просто един немощен дребен старец.

Обърнах гръб на дядо си. Следващият и последен портрет бе на Себастиан Лайън Лок.

Баща ми.

Беше толкова красив. Сините му очи искряха, а косата му бе гарвановочерна. Лицето му беше интелигентно, изразително. Жените го обожаваха. Разбирах ги. Той беше прекрасен.

Имал е пет съпруги, но само две деца от две от тях. Замислих се, както често съм се чудила напоследък защо не е имал повече деца.

Първата му съпруга Джоузефин Алисън беше от висшето филаделфийско общество и единствена наследница. Джак е неин син. Починала, когато той бил на две години. Тя му оставила всичките си пари — милиони, които се пазеха под попечителство, докато навърши двайсет и една година.

Втората съпруга на баща ми е моята майка Кристабел Уилсън. Когато се оженил за нея, той бил опечален вдовец, или поне така ми бяха втълпявали.

Резултатът на краткия им съюз бях аз.

Когато съм била малка, изпратили майка ми на лечение в клиника в Ню Хейвън. Тя повече не се върна при нас. От време на време Себастиан ме водеше при нея.

След като се разведе с майка ми, той се залови с Антоанет Дилейни — майката на Вивиан. Тя си остана само негова любовница, тъй като бе омъжена за Лиам Дилейни, който скиташе из Южните морета.

Отношенията между Себастиан и Антоанет приключиха, когато тя падна по стълбите към нашето мазе и счупи врата си. Ако беше останала жива, тя вероятно щеше да се разведе с Лиам и да се омъжи за баща ми. Знаем, че той желал да узакони любовната им връзка. Веднъж ми го довери. След смъртта ѝ бе съсипан.

Третата съпруга на баща ми беше Стефани Джоунс, която престоя много кратко при нас. Беше работила заедно със Себастиан като негова помощничка във фондацията „Лок“. Ние с Джак я харесвахме. Беше интелектуалка, изключително тиха, красива. Беше съдържана фина блондинка, която ми напомняше на Грейс Кели.

Стефани се отнасяше добре към Джак и към мен и ние скърбяхме за нея, когато тя загина при самолетна катастрофа.

После дойде ред на великата Вивиан.

Най-дългият брак на баща ми бе с нея. Пет години. На мен ми се сториха цяла вечност. Тя забременя, но не можа да задържи бебето. Самият Себастиан ми го довери. Беше много разстроен за загубата.

Според мен неизбежно бе той да се ожени за Вивиан. Когато бяхме деца, тя му беше любимката, а след смъртта на майка ѝ той ѝ стана настойник. Плащаше таксите за училището ѝ и я издържаше финансово, училищните ваканции и празниците тя винаги прекарваше с нас.

Не харесвах Вивиан. Всъщност не можех да я понасям и бях доволна, когато се разделиха. Винаги съм смятала, че баща ми заслужава по-добра жена.

Петата му и последна съпруга бе Бетси Бетюн — жена с кариера. Според мен тя бе най-неподходящата от всички. Известна пианистка, тя бе прекалено заета, за да бъде добра съпруга на баща ми, и затова никак не се изненадах, когато се разведох. Така и не разбрах защо въобще се ожени за нея.

Загледах се по-внимателно в портрета на баща ми, като напрегнато изучавах лицето му.

Отново си зададох въпроса защо се самоуби. Не можех да го проумея. Когато бяхме заедно с него в Ню Йорк, той ми изглеждаше съвсем добре. По-точно не беше мрачен, както често биваше. През седмицата, преди да посегне на живота си, беше доста по-спокоен, бих казала даже щастлив. Ще ми се да не го беше направил. Много ми липсва.

Винаги съм обичала татко, макар че в много отношения той предпочиташе Джак. Посвещаваше голяма част от времето и вниманието си на брат ми. Вероятно това бе естествено, тъй като той бе единственият му син и бъдещ наследник.

Вивиан застана между мен и баща ми още щом се появи с непоносимата си майка. Когато бях дете, тя открадна баща ми от мен, но когато пораснах, успях да си възвърна част от него.

Все пак аз бях истинското, биологичното му дете, в жилите ми тече кръв на семейство Лок. В мое лице той виждаше втори син, какъвто винаги бе желал. Това бе една от причините, заради които по-

късно ми даде толкова голяма власт в „Лок Индъстрис“. Естествено, знаеше, че разбирам от бизнес, че съм практична и решителна като него, известно му бе, че няма да го подведа, както и че компанията означава много за мен.

Да, баща ми ме обичаше. Показа го съвсем ясно в завещанието си.

„На единствената ми скъпа и любима дъщеря
Лусиана завещавам...“

Така започваше завещанието, което ми бе направил.

Моят баща ми остави половината от личното си имущество, както и много ценни предмети. Най-много от всичко обичам безценната му колекция от творби на импресионистите, особено тези на Ван Гог. Самият жест да ми ги завещае бе още една проява на любовта му.

Въздъгнах леко, докато хвърлях последен, изпълнен с копнеж поглед към портрета на Себастиан. После загасих лампите, излязох от заседателната зала и затворих вратата след себе си.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Докато бях на посещение при предците си, секретарката ми Клер беше оставила на бюрото ми купчина с факсове. Повечето бяха от „Лок Индъстрис“ в Ню Йорк.

Прочетох ги внимателно, отговорих на онези, които изискваха отговор, написах бележки върху другите. След като подписах няколко писма, отидох в съседната стая и дадох всичко на Клер.

Върнах се на бюрото си, позвъних на няколко души от „Лок Индъстрис“ в Ню Йорк, уредих дребни въпроси по бизнеса, а после прегледах ангажиментите си до края на седмицата.

За утре имах среща за обяд в „Клариджис“ с Мадж Хичънс от фондацията „Лок“. На път за Африка беше се отбила за няколко дни в Лондон да види дъщеря си Мелани, която следва в Кралската академия по изкуствата.

Освен с Мадж нямах никаква специална уговорка, всеки ден ми предстоеше само рутинната работа, а тази нощ Джералд се връщаше от Хонконг.

Затворих бележника си за срещи, прибрах го в бюрото си и се отбих да кажа довиждане на Клер.

Лондонският клон на „Лок Индъстрис“ се намира в сграда на Бъркли Скуеър и аз спрях за миг, когато излязох навън.

Беше шест часът и все още беше светло — приятна вечер в края на март, затова реших да повървя пеша до къщата ми в Белгрейвия. Тръгнах по Чарлз Стрийт, която щеше да ме отведе до Кързън, а оттам щях да стигна до Парк Лейн и Хайд Парк Корнър.

Обичам да се разхождам из Лондон, да гледам старите сгради, да изпитвам приятно усещане за минало, история и традиции. Лондон е любимият ми град. Баща ми ни доведе за пръв път тук, когато Джак беше на четиринайсет, а аз — на дванайсет години. Разбира се, влюбих се в града, в хората и в културата, да не говорим за възпитанието на британците. Те са толкова учтиви и цивилизовани, че е удоволствие да си между тях.

През лятото на 1979 баща ми пристигна в Лондон под предлог да продаде апартамента си в Мейфеър. Но след като го обяви за продан, купи къща на Итън Скуеър.

Бях с него, когато видя къщата за пръв път, и не съм сигурна кой от двамата я хареса повече. Джак не прояви абсолютно никакъв интерес към нея. Той само чакаше да тръгнем за замъка Д'Коз в Екс ан Прованс — единственото място, където му се искаше да бъде. От седемгодишен много обичаше замъка. Това бе голямата му страст.

Във всеки случай къщата бе купена, бяха наети декоратори. Върнахме се в нея в края на годината, за да прекараме Коледа в новия си дом в Лондон. Доста грижи и пари беше погълнала, а Коулфакс и Фаулър бяха свършили великолепно работа. Бяха създали атмосфера, уют и много удобства. Представляваше истински дом, а не реклама на вътрешна архитектура. Себастиан бе особено доволен от крайния резултат.

За мен радостта от пътуването бе помрачена от присъствието на Вивиан, но бях толкова щастлива да отида в Лондон, че успях да прикрия неудоволствието си зад фалшива усмивка. Запечатах я за дълго време върху лицето си.

Онази зима направих така, че да не се застоявам вкъщи. Обиколих Британския музей и музея „Виктория и Албърт“, Лондонската кула, „Мадам Тюсо“ и най-любимото ми място — галерията „Тейт“. Обичах да вървя и да разглеждам картините, особено пейзажите на Търнър.

Когато бяхме малки, Джак твърдеше, че Себастиан бил преследвал Вивиан. Според него това било цяла кампания и я наричаше „Постепенното съблазняване на Вивиан“, изричаше го така, че да ти прозвучи като заглавие на пиеса или на филм. Твърдеше, че Себастиан бил като дебел котарак, който изчакавал момента да нападне невинната девственица. Не бях съгласна с него. Според мен беше точно обратното.

Всъщност винаги съм смятала, че тя преследва баща ми, дори още когато беше момиче и ужасната ѝ майка бе все още жива. Явният ѝ интерес към Себастиан ми се разкри през онази Коледа на 1979. Тя не се отделяше от него. Впечатляваше се от всяка негова дума, облягаше се на ръката му и дори за миг не ни оставяше сами, мен или Джак, със Себастиан.

Тогава казвах на брат ми, че тя спи със Себастиан, но той се засмя на хрумването ми. Джак беше влюбен във Вивиан Велика, затова, предполагам, му е било трудно да понесе мисълта, че баща ни е там, където той самият би желал да бъде — в прегръдките ѝ.

Спомням си, че тази идея не ми харесваше, тъй като от дълго време тя се стараше да издигне преграда между баща ми и мен. Като любовница на Себастиан тя би имала по-голяма възможност да го постигне и тъй както я познавах, би се възползвала от положението.

Съзнавах, че не е по силите ми да променя положението, ако то действително е такова. По тази причина се заех със себе си и ги оставих да правят каквото желаят. Посъветвах Джак да постъпи по същия начин, но той настояваше да си стои вкъщи. Казваше, че „държи нещата под око“. Аз го наричах шпиониране.

Още тогава опознах Лондон, а къщата тук ми стана любима. За щастие през следващите няколко години прекарвахме доста време в Англия. Баща ми се занимаваше все повече с благотворителна дейност в Африка, а Лондон е добър изходен пункт за този континент.

След като се ожени за Вивиан, той сякаш изгуби интерес към Лондон и към къщата. Всъщност, когато дойдоха тук за медения си месец, отседнаха в „Клариджис“, а същата година купи старата мелница в Лурмарен. Радвам се, че го направи, защото това го подтикна да припише замъка на Джак. Тогава брат ми беше изключително щастлив, направо не бе на себе си от радост.

С течение на годините „Лок Индъстрис“ се превърна в огромен конгломерат. Вече изработвахме само определен брой от ралата на Малкълм. Произвеждахме трактори и други видове селскостопански машини, както и пикапи, джипове, колички за игра на голф и автомобили тип комби.

Имахме и сектор за строителни материали, който изготвяше всичко — от врати и прозорци до подове и стени. Изработвахме и готови къщи, гаражи и хамбари. Клонът за бани правеше вани, проектирани от дизайнер, душеве, тоалетни чинии и принадлежности за бани. Произвеждахме дори завеси за бани.

Основите на това разнообразие бе положил праядо ми Колин, а дядо ми Сайръс го бе разширил много преди то да се превърне в модерен бизнес. Когато баща ми пое изцяло ръководството на

компанията, следваше техните стъпки. Разбира се, преди да се отдаде на благотворителна дейност.

В течение на годините Себастиан купи няколко корпорации, които превърна в женски раздели на „Лок Индъстрис“. Те произвеждаха известни марки дрехи, бельо, трикотаж, обувки, бански костюми, облекла за спорт и почивка.

Когато преди пет години баща ми ме изпрати да работя в Лондон, едно от първите неща, които направих, бе да купя компания, специализирана в производство на козметика и в продукти за грижа за тялото. Това доведе до още няколко придобивки, но първата скоро се превърна в извънредно печеливша и това ме кара да се чувствам много горда.

Години наред смятах, че съм жена, отдала се на кариерата си, и не се бях замисляла особено за брак, макар и да имах много приятели. Но бях в Лондон едва от няколко месеца, когато се влюбих.

Томас Кампър — мой познат от бизнеса, ме запозна с брат си Джералд, с когото работеше заедно в семейната търговска банка в Ситито.

Двамата веднага си допаднахме, а чувствата ни бяха взаимни. Беше слаб, с тъмна коса и искрени сини очи. Видът му ме накара да се влюбя в него от пръв поглед. Шест месеца след първата ни среща се оженихме. Аз бях на двайсет и четири, а той — на двайсет и девет години.

Все още не съм сигурна дали майката на Джералд лейди Фюстън бе много доволна, че най-малкият ѝ син си взе американка за съпруга, но Себастиан изцяло подкрепи съюза ни. Той хареса Джералд, нямаше нищо против краткия годежен период и като сватбен подарък ни даде къщата на Итън Скуеър. Аз бях много щастлива от това и се радвах като Джак, когато получи замъка.

Влюбих се в съпруга си по няколко причини и не на последно място заради отношението му към жените. Той не се интересува от празноглави момичета, които се чудят с какво да запълнят времето си. Предпочита жени като мен, които бяха силни, независими и бяха изградили блестяща кариера. Него, както и брат ми Джак, го привличат умните жени, които имат с какво да се похвалят.

Дълбоко в себе си съм сигурна, че независимо от любовта ми към Джералд бих си помислила дали да се омъжа за него, ако се бе

възпротивил да работя. Вероятно бих се срещнала с него само няколко пъти и нещата биха стигнали дотам.

Трябваше да ходя всеки ден на работа, бе необходимо заради здравето ми и заради самочувствието ми. Изпитвах нужда да се занимавам с нещо, да върша нещо, да направя някакъв, макар и малък принос. Освен това „Лок Индъстрис“ бе в кръвта ми и изпълваше голяма част от живота ми. Винаги е било така и затова желях компанията да е моя. Надявам се един ден това да стане.

Изведнъж осъзнах, че съм стигнала до къщата ни. Вървяла съм толкова бързо, че съм стигнала до Итън Скуеър за рекордно време. Когато пъхнах ключа в бравата и го завъртях, часовникът в антрето удари шест и половина.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Когато Вивиан спомена, че баща ти смятал да се ожени тази година, се изненадах много — каза Мадж Хичънс по време на обяда ни и ме изгледа напрегнато. — Не знаех, че има подобни планове. А ти, Лусиана?

Взирах се в нея, без да мога да ѝ отговоря. Занемях, когато го чух.

— Разбирам, че и ти не знаеш за такова нещо — продължи Мадж. — Изглеждаш толкова изненадана, колкото и аз, когато ми го съобщи.

— За коя, по дяволите, е щял да се жени? — успях да изрека.

— Вивиан не знае името ѝ. Затова попита мен.

— Вивиан е смятала, че ти ще знаеш, тъй като непрекъснато пътуваше със Себастиан и прекарваше много време с него — отбелязах.

— Да. Но не съм чувала за годеница. Всъщност никой във фондацията не знае подобно нещо.

— А тя откъде е научила? — докато задавах въпроса, си дадох сметка колко е глупаво от моя страна да питам подобно нещо. Той винаги ѝ се е доверявал.

— Себастиан ѝ казал.

— Значи не е съобщил името на жената, Мадж — поклатих глава. — Типично за него. Сигурно ѝ е казал още нещо, а?

— Да. Обяснил ѝ, че е лекарка, занимавала се с научна работа. Така поне разбрах. Споменал също, че живее и работи в Африка.

— Защо Вивиан проявява интерес към нея сега, след смъртта на татко?

— Пише очерк за Себастиан и иска да направи интервю с нея.

— Разбирам — усмихнах се леко. — Е, поне няма да се безпокоим относно тона и съдържанието на очерка, скъпа Мадж. След като е от Вивиан, сигурно ще бъде положителен.

— Напълно съм сигурна.

— За кой вестник го пише? Каза ли ти?

— Да. За притурката на лондонския „Сънди Таймс“, Както ти споменах и преди, тя беше в Ню Йорк за няколко седмици и разговаря с хора от „Лок Индъстрис“ и от фондацията. Доколкото разбрах, всички са казали хубави неща за Себастиан. Защо да не го направят? Той беше изключителен човек и подчинените и колегите му винаги му се възхищаваха. И продължават. Смятам, че темата на Вивиан за очерка е много точна.

— Каква е тя? — любопитствах.

— Идеята ѝ е, че той беше последният голям филантроп на света.

— Последният голям филантроп — повторих. — Заглавието не е лошо, съвсем не е. И е много сполучливо.

— Баща ти беше велик човек, Лусиана. През осемнайсетте години, през които го познавах, не е имало ден, в който да не му се възхищавам. Той печелеше само със силата на личността си, притежаваше неизчерпаема енергия. Не познавам друг тъй убедителен мъж, с толкова силна воля. Беше забележителен в много отношения, имаше и състрадателно сърце.

— Да, права си — съгласих се. — Самата аз винаги съм вярвала, че той би могъл да постигне всичко, каквото пожелае, дори и да не бе роден в това семейство. Беше изключителен, жънеше успехи навсякъде.

— Той действително притежаваше изключителен дух — отбеляза Мадж. — Това му помагаше много, когато преговаряше с правителства на страни от Третия свят. Те го гледаха със страхопочитание, прекланяха му се и в края на краищата той ги заставяше да мислят като него. А това ме навежда на друга мисъл, Лусиана.

— Каква, Мадж?

— Въпреки че сега Джак управлява фондацията и средствата ѝ както баща ти преди, той не пътува никъде. Чудя се дали не би могла да му повлияеш в края на годината да дойде в Африка заедно с мен.

— Ти май се шегуваш! Той няма да ме послуша, Мадж! Нито пък когото и да е. Нали и двамата сме израснали край тебе, знаеш, че е много упорит — поклатих глава и довърших. — Боя се, че няма да дойде в Африка.

— Трябва да го убедим, Лусиана.

Засмях се глухо.

— Може да опитаме, но едва ли ще успеем. Той не би се откъснал от лозята си — отпих глътка вода и продължих: — Мадж, мисля, че трябва да поръчаме.

— Разбира се — изгледа ме продължително и после отбеляза: — Радвам се, че си понапълняла. Беше прекалено слаба.

Усмигнах ѝ се.

— Знам. Изведнъж апетитът ми се върна.

Като поръчахме, аз отново се върнах на въпроса за Джак и работата му във фондацията.

— Мадж, Джак няма нищо против да дава парите — започнах да ѝ обяснявам. — Не е стиснат, освен това знае, че отиват за нуждаещи се хора. Обаче не желае да се ангажира лично с благотворителна дейност. Той не може като Себастиан да работи с хората. Просто не знае как.

— Мога да му помогна — започна Мадж, но спря и сви устни. — Знаеш ли, винаги съм мислила, че Джак не желае да живее в сянката на баща ви. Може би проблемът е в това.

— Вероятно — съгласих се. — Той прави всичко възможно да не прилича на Себастиан.

— Така е — Мадж ме изгледа напрегнато и попита: — Смяташ ли, че Себастиан действително е бил сгоден?

— Възможно е — свих рамене. — Но не е споделил с мене.

— С никого, освен с Вивиан. Ако е вярно, защо го е пазил в тайна?

— Възможно е да не го е криел — изрекох замислено. — Може да е работила на някое затънтено място. Нали знаеш какъв беше, пътуваше къде ли не. Никога не съм имала точна представа къде ходи, а ти?

— Не непрекъснато, понякога двамата с него пътувахме из Африка или пък на различни места по света. Но все пак си остава загадка, нали? Между другото смятам, че трябва да те предупредя... Вивиан има намерение да дойде в Лондон, за да говори с теб, Лусиана, заради очерка.

Аз едва кимнах.

В този момент дойде келнерът и донесе първото, така приключихме темата за Вивиан. За моя изненада, оказа се, че съм гладна. Дори докато ми сервираха, усетих как устата ми се изпълни със

слюнка. За пръв път от години си бях поръчала консервирани скариди от залива Морком и нямах търпение да ги опитам.

— Добър апетит — пожелах на Мадж, взех тънка филийка черен хляб, намазана с масло, отчупих парченце и с удоволствие върху нея набодох скарида. За пръв път ги опитах през 1979, когато Себастиан често ни водеше в „Клариджис“ на обяд, а понякога и на вечеря. Преди години се бях отказала от скаридите, защото бяха консервирани в чисто масло, но днес спокойно можех да им се насладя, след като се стремях да напълнея.

— Надявам се, че ще имам възможност да видя Джералд — подхвърли Мадж, докато набождаше колчестърска стрида.

— Довечера се връща от Хонконг. Искаш ли в неделя да вечеряме някъде в провинцията?

— Прекрасно, Лусиана, благодаря ти. Той е такъв чудесен човек, беше много мила с мен и ме успокояваше на заупокойната служба в Ню Йорк.

— Такъв е Джералд, той все още съжالياва, че не успя да дойде на погребението на Себастиан в Кънектикът, но тогава бяха оперирали баща му и не можеше да го остави — обясних ѝ.

— Разказа ми и напълно го разбрах.

— Искаш ли да вземеш Мелани със себе си? — попитах и ѝ се усмихнах. — Или смяташ, че ще ѝ бъде скучно?

— Естествено, че няма да скучае. Сигурна съм, че ще бъде много доволна. Благодаря ти за поканата.

— Как ѝ върви в Кралската академия по изкуствата?

— Много добре. Доволна е — отвърна Мадж и през следващите няколко минути продължи да разказва за дъщеря си.

Докато слушах старата приятелка на семейството, аз я наблюдавах. Мадж започна да работи като административен помощник на татко на четирийсет и две годишна възраст, когато Мелани беше само на две години. Осемнайсет години по-късно тя не изглежда много по-различно от тогава. Косата ѝ образува шпиц по средата на челото и все още е черна като катран, сърцевидното ѝ лице е гладко и няма бръчки. На шейсет изглежда много по-млада за възрастта си.

— Защо ме гледаш така, Лус? — попита тя и ме изгледа с леко наклонена глава. — Да не би да ми има нещо?

— Много невъзпитано от моя страна, извинявай. Всъщност ти се възхищавах, Мадж, мислех си колко добре изглеждаш... също както първия ден, когато те видях, тогава бях на десет години.

— С добра дума много ще постигнеш — отвърна тя и се засмя.
— Чувствам се чудесно.

— Себастиан винаги е казал, че си много способна, най-способният човек, когото познава. Дори ми го спомена последния път, когато бях при него в Ню Йорк... малко преди да умре.

Жената се взря в мен, а после най-неочаквано каза:

— Той много ми липсва, Лус — хубавите ѝ сиви очи се насълзиха и тя се прокашля няколко пъти.

Пресегнах се и стиснах ръката ѝ.

— Знам. На мен също.

Настъпи мълчание. Щом се успокои, тя ме изгледа продължително и тихо изрече:

— Много мисля за самоубийството му. Не разбирам защо го е направил. Мъча се да открия някаква причина.

— Може и да няма, Мадж — отвърнах и пак стиснах ръката ѝ. — Поне не и такава, за която бихме се досетили.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Джералд, чуй ме. Моля те не заспивай. Моля те — казах. — Искам да си поговорим за нещо много важно.

Като сподави прозявката си и се понадигна, съпругът ми отговори с извинителен тон:

— Съжалявам, скъпа. От часовата разлика е. Говори, слушам те.

Подпрях се на лакът, погледнах го в очите и заявих:

— Престанах да взимам хапчета, така че тази вечер може и да съм забременяла. Нали е вълнуващо?

Джералд седна в леглото и ме загледа.

— Боже мой, скъпа, кога стана тази изключителна промяна в желанията ти?

— От декември ме преследва мисълта да имаме дете, Джералд. Моментът е подходящ, ти какво смяташ?

— Разбира се! Напълно те подкрепям и ти го знаеш. Боже мой! — възкликна. — Бебе! Какво прекрасно хрумване — усмихна ми се момчешки. — Може и да сме го направили, доста се бяхме разгорещили, ако това има някакво значение.

Той се облегна на възглавниците, изгледа ме изпитателно и добави:

— Добре, добре, значи искаш да станеш майка, Лусиана. Какво те накара да се промениш?

— Тревожа се за династията Лок — отвърнах. — Единственият начин да се продължи, е да имаме деца. Наследници, Джералд. Наследници, които ще вървят по нашите стъпки, по моите и твоите. Знам, че искаш деца, че баща ти също иска внуци, които да работят в „Кампър Брадърс“. Все пак вашата е една от най-старите фамилни банки в Англия, както и Лок е една от най-старите династии в Америка. Не можем да оставим семействата Кампър и Лок да се затрият, нали?

— Боже опази! — засмя се той сухо. — Колко деца смяташ да имаме, скъпа?

— Поне четири — отговорих. — Две за мен, искам да кажа две, които един ден ще работят в „Лок Индъстрис“, и две за теб за банката.

— Когато го казваш по този начин, звучи доста грубо, не смяташ ли? — промърмори и ме погледна особено.

— Може да ти звучи така — отвърнах, — но не е, Джералд. Просто съм практична, това е всичко, а всъщност може да имаме само две или три. Обаче е вероятно да имаме и шест, кой знае. Сигурна съм, че зависи от късмета. Но ако питаш мен, колкото повече са, толкова по-весело ще бъде.

— Извинявай, ако ти изглеждам малко изненадан, но промяната в позицията ти е неочаквана. Винаги си била против да имаме деца.

— А ти винаги си искал деца. Само не ми казвай, че си променил решението си. Нали не си?

— Не, съвсем не, Лус. Много се радвам за решението ти. Предполагам, че ще искаш да продължиш да работиш и ще вземем бавачка за бебето?

— Отговорът и на двата въпроса е категорично „да“. Това нали няма значение за теб, Джералд? Винаги си ме разбирал защо желая да работя.

— За мен няма значение.

— Теб също те е отгледала бавачка.

— Да, слава Богу! Бавачката ми беше чудесна и когато бях дете, много я обичах, дори все още я обичам. Жалко, че вече не работи. Би била идеална за Бърти.

— За Бърти ли?

— Да, за бебето Бърти. За нашето бебе. Нали звучи хубаво?

Засмях се.

— Няма да е Бърти, скъпи. Няма да го наречем така. Ще го кръстим Себастиан на баща ми и Хорейшо на твоя. Всъщност пълното му име ще бъде Себастиан Хорейшо Лайън Лок Кампър.

— Боже мой, колко дълго име за едно бебе!

— Но то ще порасне, ще стане магнат и ще управлява „Лок Индъстрис“. Всъщност ще бъде известен като Себастиан Лок Кампър. Не звучи толкова зле, нали?

— Явно, че всичко си обмислила — отбеляза Джералд. — Има нещо, което знам със сигурност, сладурче.

— Какво е то? — попитах и се взрях в живите му сини очи. Много го обичах.

— През следващите няколко години ни чакат доста вълнуващи моменти, докато се опитваме да направим всичките деца, които желаяш.

Засмях се, наведох се към него и го целунах по бузата.

— Сигурна съм, че това не те тревожи.

— Ни най-малко, защото съм луд по теб, Лус.

— Ти си много сексапилен, Джералд.

— Благодаря за комплимента, позволи ми да ти го върна. Ти също.

— Благодаря. Джералд?

— Да, скъпа?

— Има още нещо, за което бих искала да поговорим.

— Вече се разсъних, така че продължавай. Слушам те.

— Отнася се за „Лок Индъстрис“ — започнах, а после се поколебах. — Сигурен ли си, че не си много уморен?

— Добре съм, кажи ми какво те безпокои.

— Всъщност не точно ме безпокои — отвърнах бързо. — Просто съм загрижена за „Лок Индъстрис“.

— В какъв смисъл?

— Джак всъщност не се интересува от бизнеса. Прави всичко само защото така трябва, а той е възпитан да изпълнява задълженията си. Бог е свидетел, че цял живот са му го втъпявали. Но той не обича „Лок Индъстрис“ като мен. Смятам, че аз би трябвало да ръководя компанията, а не той. Би могъл да си запази титлата председател.

— Ти май се опитваш да ми кажеш, че искаш да ръководиш компанията и в същото време да си президент? — попита Джералд.

— Ами... — започнах, после спрях и забелязах, че ме гледа съсредоточено. — Не вярваш ли, че бих вършила работата?

— Не бъди глупава, Лус, разбира се, че би могла да я вършиш. Но постът е много отговорен и ще отнема всичкото ти време. Честно казано, мисля, че Джонас Уинстън е чудесен бизнесмен и прекрасно ръководи компанията, прави го безупречно вече десет години. Не забравяй, че самият Себастиан го е избрал. А Питър Сампсън много добре се справя като негов заместник. Аз...

— Смяташ, че не мога да ръководя „Лок“, понеже съм жена ли?

— Това няма никаква връзка!

— Тогава защо ме гледаш така загрижено?

— Ти си моя съпруга. Искам да прекарвам времето си с теб, Лусиана. Нямам нищо против да работиш, всъщност се гордея с постиженията ти. Знаеш го. Но не съм сигурен дали бих желал да прекарваш по осемнайсет часа на денонощие в главната квартира на „Лок“ в Ню Йорк.

— Няма да е така.

— Разбира се, че ще го правиш. Ти си човек, който сам си върши работата. Съмнявам се, че ще се промениш.

— Джак може да се зарадва, ако стана председател вместо него — изрекох, мислейки на глас. — Постът не е чак толкова отговорен. За компанията би било много по-добре, отколкото той да взема решенията от Франция. Ти не би имал нищо против, ако стана председател, нали, скъпи Джералд?

— Аз не, но вероятно Джак би имал — хвърли ми многозначителен поглед.

Свих рамене.

— Колко решения мислиш, че Джак наистина взема? — попита меко той. — Повечето пъти одобрява онова, което Джонас Уинстън смята, че трябва да се направи, тоест онези, които той вече е взел. Двамата ги обсъждат, разбира се, но Джак се вслушва в думите му, сигурен съм в това. Би бил глупак да не го слуша, след като Джонас седи там и ръководи цялата компания. Вярвам, че е точно така, както ти казвам. Повярвай ми, Лус, моля те.

— Не съм сигурна дали си прав — започнах, после спрях. Знаех, че има право във всичко, което казва.

— Виж какво — рече Джералд, — ще ти дам един съвет. Същото казвам и на приятели и колеги, които идват да обсъдят някой свой проблем с мен, проблем, с който е свързан и някой друг. Винаги им заявявам, че са сбъркали при кого да отидат. Убеждавам ги, че трябва да се разберат с онзи, с когото имат някакви взаимоотношения, а не с мен, защото само така ще могат да разрешат проблемите си.

— Значи ми казваш, че трябва да отида да разговарям с Джак?

— Точно така, скъпа, ако държиш да уредиш този въпрос.

— Какво ще стане, ако брат ми си отдъхне и се зарадва, че искам да го отърва от тази работа? Ти как би се почувствал? Освен това,

Джералд, би ли се съгласил да се преместим в Ню Йорк?

— Веднага! Разбира се. Да се преместим в Ню Йорк, искам да кажа. С удоволствие бих живял там, бих могъл да ръководя нашия клон на Уолстрийт, бихме могли да живеем в прекрасната къща на баща ти, която сега е твоя и стои празна. А уикендите бихме могли да прекарваме в Лоръл Крийк Фарм. Сигурен съм, че брат ти ще е щастлив, ако ги ползваме в негово отсъствие. А за това, дали ще поемеш председателството от Джак, аз съм абсолютно съгласен, стига да не се преуморяваш в „Лок Индъстрис“.

— Няма да се преуморявам! — извиках възторжено.

— Да, сигурно. Имаш достатъчно разум в главата — ухили ми се по своя момчешки начин и добави: — Абсолютно необходимо е двамата да имаме свободно време, за да успеем да направим всички бебета, които каза, че желаш.

— Искам ги, не се съмнявай, Джералд.

— Не се съмнявам. В случай, че Джак не е склонен да ти отстъпи председателството, което е доста вероятно, би могла да му предложиш нещо друго. Предложи му да станеш съпредседател и да делиш отговорностите с него.

— Да... сигурно бих могла...

— Да приемем, че Джак се съгласи с предложението ти. Как смяташ, че би го приел Джонас?

— Смятам, че не би имал нищо против. Той винаги ме е харесвал, дори ми се е възхищавал, разбирахме се добре с него, докато работехме заедно в нюйоркския филиал на „Лок“. Не смятам, че греша, когато казвам, че той и Питър Сампсън се отнасят с уважение към мен.

— Освен това ти нямаш акционери, на които да даваш сметка, тъй като „Лок“ е частна компания и всички акции са в ръцете на семейство Лок.

— Освен Вивиан Трент. Тя има някакви акции. Преди години Себастиан ѝ ги подари, когато се ожениха — напомних му.

— За Бога, Лус, това не е никакъв проблем! Вивиан никога не би ти се противопоставила.

— Искаш ли да се обзаложим?

— Не. Разбира се, че няма нужда. Във всеки случай облогът няма да е честен, тъй като тя не притежава достатъчно акции, за да може да

се наложи по един или друг начин.

— Вярно.

Джералд се прозя и се протегна.

— Ужасно съжалявам, миличка, но мисля вече да заспивам. Имам чувството, че не съм спал четири-пет дни, толкова съм уморен. Часовата разлика направо ме убива — наведе се и леко ме целуна по устните. — Поне преди имах достатъчно сила, за да се любим.

— А може би и да направим бебе — прошепнах.

Той ми се усмихна.

— Надявам се, дано. Лека нощ, сладка.

— Лека нощ, скъпи — отвърнах и изгасих лампата.

След малко той вече спеше дълбоко и дишаше равномерно. Бедният, наистина бе изтощен след дългия полет от Хонконг. Пристигна предната нощ, изглеждаше уморен и въпреки всичко настоя да отиде сутринта в банката.

Съвсем естествено умората от полета с реактивен самолет му се отрази по-късно през деня. Следобед се предаде, заспа в колата, която аз шофирах, докато идвахме към малката ни селска къща в Олдингтън, графство Кент.

Лежах до Джералд в тъмнината и размишлявах. Обичах Джак и знаех, че и той ме обича, грижеше се за мен докато бяхме малки, той винаги е бил моят герой. Въпреки нелепото му увлечение по Вивиан знаех, че винаги ще е на моя страна. Може да сме имали различни майки, но баща ни се погрижи да си останем близки и да се обичаме.

Много неща бяхме преживели, бяхме видели какво ли не. Мъчно ми бе, когато Джак изпитваше болка, той също споделяше моите грижи, аз страдах заедно с него, когато Себастиан и Сайръс непрекъснато промиваха мозъка му винаги да изпълнява задълженията си.

През последните няколко години ми бе жал за него. Брат ми има ужасен късмет с жените. Нищо чудно, че по едно време прекаляваше с пиенето. Първата му съпруга се увлече по баща ни, втората беше нимфоманка. Беше готова да легне с всеки мъж. А сега се бе скарал с приятелката си Катрин Смайт. Виждала съм я два пъти и не ми хареса особено.

Когато преди две седмици Джак ми съобщи, че е скъсал с нея и я е изпратил обратно в Лондон, никак не се изненадах. Двамата въобще

не си подхождаха и пред Джералд бях изразила мнението, че рано или късно ще се разделят. Тя беше твърде интелигентна за практичния Джак.

Поне брат ми имаше лозята, които запълваха времето му. Работата по тях му доставяше огромно удоволствие и той се радваше на успехите, които вината му имаха през последните години. В началото на седмицата ми каза по телефона, че никога повече няма да се жени, и аз му повярвах. Освен това дори и да промени решението си и някой ден отново се задоми, той никога няма да има деца. Въобще не ги понася.

Следователно само от мен зависеше да осигуря ново поколение Лок, мои наследници, които ще отведат семейството в дваисет и първия век. Заспах с тези мисли.

На другата сутрин след закуска слязох в кабинета и телефонирах на Джак в Шато д'Коз. Той се зарадва и се изненада приятно, когато му съобщих, че искам да го посетя.

— Джералд ще дойде ли с теб, Лус? — попита.

— Не, боя се, че няма да може. Нали знаеш, че три седмици беше в Хонконг и има много работа.

— Колко ще останеш?

— Не повече от два дни. Искам да поговорим за бизнеса, а и ми се ще да те видя, Джак. Много се разочаровах, когато се отказа да дойдеш в Лондон за уикенда.

Без да обръща внимание на забележката ми, той запитва:

— Кога пристигаш?

— В сряда сутрин. Удобно ли ти е?

— Чудесно.

Казахме си „довиждане“ и затворихме.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Тръгнах от Лондон много рано сутринта.

След няколко часа вече бях в кола и шофьорът я караше от Марсилия към Екс ан Прованс.

Известно време не бях ходила в замъка и бях забравила колко е красив Прованс. Сега, докато преминавахме Буш дьо Рон, седях отпусната на облегалката, поглеждах през прозореца и се наслаждавах на гледката.

Беше приятен пролетен ден. Огрениите от слънцето поля, лозя и маслинови горички под безоблачното синьо небе ме върнаха към детските ми спомени и за няколко секунди се пренесох в друго време.

За пръв път дойдох в Прованс, когато бях на пет години. Спомням си колко странен ми се струваше френският език и това особено ново място с необичаен пейзаж, населено с бърбиви хора.

Държах се здраво за ръката на Джек и с ококорени очи поемах всичко. Но не се страхувах. Точно обратното. Спомням си, че също като брат ми с вълнение очаквах да видя замъка, който неотдавна бе купил татко. И когато най-после пристигнахме в Шато д'Коз, двамата с Джек застанахме като вкаменени.

Заедно се разхождахме из огромната къща, надничахме в просторните стаи, вървахме по безкрайните коридори и изследвахме прашния таван.

Следващите няколко години прекарвахме много щастливо времето си в замъка, въпреки че Антоанет Дилейни и Вивиан неизменно ни придружаваха през ваканциите. Баща ми искаше да идват и коя бях аз — някакво си петгодишно дете, за да се противопоставям.

Вивиан, чудех се какво да правя с нея.

Мадж Хичънс ме предупреди, че искала да разговаря с мен по повод очерка за татко, който пише. Несъмнено знаеше, че пристигам в Екс. Джек не би могъл да го опази в тайна. Споделяше всичко с нея. Татко също й доверяваше всичко. Така си беше още от детството ни в Кънектикът.

Без съмнение щеше да ми се натресе, докато съм при Джак. Реших да я изпреваря. Ще ѝ позвъня и ще си определя среща с нея, преди тя да успее да ми се обади. Не бях очарована, че ще я видя, но доколкото я познавах, тя щеше да настоява, докато най-накрая ме накара да се съглася. По-добре да го свършваме колкото се може по-бързо. И то да бъде на моя територия.

За последен път видях Вивиан в църквата „Сейнт Джон“ в Манхатън.

Тя ми се мусеше след спречкването ни на погребението на татко, но тогава ѝ се бях ядосала. Злоупотреби с търпението ми — цялата сутрин се правеше на опечалена вдовица. От няколко години бе разведена със Себастиан и не виждах причина да се вживява в ролята на вдовица на погребението му. Все пак беше само една от бившите му съпруги.

Джак заяви, че не съм права. Изтъкна ми, че Вивиан искрено скърбяла и ми напомни, че Себастиан бе неин настойник след смъртта на майка ѝ. С брат ми също се скарахме онзи ден, после реших, че всъщност всички бяхме нервни. Затова побързах да се сдобря с Джак.

Реших да бъда любезна и да се държа сърдечно с Вивиан, когато я видя в замъка. Защото несъмнено щях да се срещна с нея.

Симон и Флориан, икономката и икономът на Джак, се спуснаха по стъпалата на замъка още преди колата да е спряла.

След секунда, докато слизах, те се приближиха със засмени лица, за да ме поздравят.

— Бонжур, мадам — изрекоха едновременно.

— Бонжур, Симон, Флориан — отвърнах и им се усмихнах.

Шофьорът бе извадил малкия ми куфар от багажника и щом го видя, Симон възкликна:

— Мосю Лок каза, че ще стоите само два дни. Виждам го и по багажа ви. Жалко, мадам Кампър, много жалко.

— Надявам се следващия път да остана по-дълго, Симон — промърморих и я последвах нагоре по стъпалата на замъка. Тя работеше тук от петнайсет години и аз винаги съм ѝ била любимка.

В този миг Джак се приближи по коридора с бързи крачки и започна да се извинява:

— Съжалявам, скъпа. Разговарях по телефона с Париж.

— Здравей, Джак — отвърнах и му се усмихнах.

Той ме прегърна с обич, после се отдръпна от мен.

— Лус, у теб има някаква промяна. — След като ме огледа внимателно, отбеляза: — Отрязала си косата си. Напълняла си. Прекрасно! Изглеждаш страхотно!

— Благодаря ти, Джак, ти също не изглеждаш толкова зле.

Той ми се ухили и ме въведе в малката стая до библиотеката. Беше уютна, огромни фотьойли и удобен диван бяха разположени пред каменната камина. На прозорците имаше завеси от зелено кадифе, в същия цвят бе и килимът на пода.

— Хайде да си поприказваме и да пийнем преди обяд. Имам ново вино. Специално. Трябва да го опиташ, Лус.

— С най-голямо удоволствие, скъпи, как си? Надявам се, че не си се разстроил много след раздялата с Катрин Смайт?

— Съвсем не. Хубаво, че се отървах от нея — отправи се към масичката до стената, където беше подносът с напитките и чашите, и започна да отваря бутилка вино. — Не си подхождахме, нещо не вървеше, когато бяхме заедно. Радвам се, че си тръгна — мърмореше.

Настаних се близо до огъня и го наблюдавах известно време.

Направи ми впечатление колко много приличаше на Себастиан тази сутрин. Беше облечен с яркосин пуловер с висока яка, който подчертаваше цвета на очите му. С тъмната си коса и фини черти той изумително напомняше баща ни.

Не му го казах, защото знаех, че ще се обиди. Мразеше да го сравняваме със Себастиан и винаги се обличаше коренно различно от него.

Докато баща ни беше много елегантен, облечен модерно, с безупречно ушити дрехи, Джак беше точно обратното, носеше стари пуловери, изтъркани ризи, широки кадифени панталони, оръфани якета, на които Флориан непрекъснато пришиваше крѳпки и ги поправяше. Срамувам се от облеклото му. Ето защо за рождения му ден и за Коледа винаги му подарявам пуловери и ризи, вратовръзки и якета. Той като че ли никога не купува нищо за себе си.

Не би го признал, но аз знаех, че се облича нарочно така, много искаше да изглежда зле. Отдавна бях открила, че сравненията със Себастиан винаги го вбесяват, и въпреки това те бяха почти неизбежни. Нямахте съмнение чий син е, толкова си приличаха.

Джак ме изгледа от другия край на стаята и започна да ми обяснява подробности за новото си вино, как е сложено преди девет лета, как се оказало превъзходно червено, вероятно най-доброто, произвеждано в замъка.

Докато го слушах какво ми обясняваше за виното и как Оливие го създал, осъзнах, че бе започнал да говори по-гладко и с по-дълги изречения. Изведнъж ми хрумна, че той приказва по този начин, понеже е спокоен и говори за нещо, което действително обича. Обикновено брат ми говореше с кратки отсечени фрази — това започна, когато беше осем — или деветгодишен. По онова време заекваше, нещо, което тревожеше и нас, не само него. Смятам, че затова се научи да говори с такива кратки изречения — за да избегне заекването. Поне това бе моята теория.

Джак предпазливо донесе моята чаша и ми я подаде, после отиде да вземе своята. След секунда, застанал с лице към огъня, той вдигна тост с думите:

— За великия човек, чието име е Лусиана.

Аз го зяпнах и вдигнах вежди.

— Така казва Волтер на Катерина Велика. Комплимент е.

— Разбирам — отвърнах. — Благодаря ти — опитах виното и кимнах. — Прекрасно е, Джак, и е леко. Поздравления.

Лицето му светна, той седна на дивана и попита:

— За какво искаш да си говорим, Лус?

— За „Лок Индъстрис“.

— Какво за „Лок“?

— По-специално за ръководството на компанията, Джак.

— Джонас е много способен човек. Там нямаме проблеми. Себастиан сам го избра. Джонас пък откри Питър Сампсън. Печалбите ни са големи. Никога не сме били по-добре. Какъв е проблемът ти?

— Аз нямам проблем, съгласна съм с теб. Смятам, че и двамата са чудесни и „Лок“ е в добра форма. Опитвам се да ти кажа само, че бих искала да участвам в управлението.

Брат ми ме загледа.

— Искаш да се преместиш ли, Лус? Да поемеш женските отдели в Ню Йорк? Както ти предложи Себастиан, така ли?

— Бих могла да се преместя в централата в Ню Йорк и да поема предложението, което Себастиан ми направи, преди да умре, това да.

Но в момента ти говоря, че бих искала да участвам в управлението на по-високо ниво — на корпоративно.

— Не те разбирам, момичето ми — той се втренчи в мен.

— Просто желая да участвам в управлението на цялата „Лок Индъстрис“, а не само в женските раздели.

— Не върви! Не е подходящо, Лус. Нито за Джонас, нито за Питър. Ще сметнат, че им се месиш в работата. Не бих ги обвинил — енергично поклати глава. — Не, няма да върви.

— Защото съм жена, затова ли, Джак? — попитах тихо и се взрях внимателно в него.

— Много добре знаеш защо. Нужен ти е по-голям опит. Още си много млада, за да ръководиш компания като нашата. Твърде е голяма.

— Хайде, Джак, не ми ги разправяй такива. Много добре знаеш, че Себастиан ценеше високо способностите, практичността и експедитивността ми. Той имаше големи планове за мен в „Лок“.

— Имаше. Не отричам. Но нямаш достатъчно опит. Аз също, Лус. Самият аз не бих знаел откъде да започна. Нито пък ти. Понататък може би. Но не сега, скъпа.

Въздъгнах.

— Не искам да си помислиш, че нямам доверие на Джонас, защото не е така. Двамата с Джералд смятаме, че е гений.

— Доказал го е. Само погледни баланса — каза Джак с тон, който ми се стори рязък.

— Искал ли си някога да управляваш „Лок Индъстрис“, Джак?

Той поклати глава.

— Не и това ти е известно. Току-що ти казах какво мисля по въпроса. Не бих знаел как да го правя. Себастиан също не искаше да поема управлението. Не на пълен работен ден и изцяло. Но той помогна да я направи това, което е. Трудна работа, Лус, действително не е лесна.

— На теб не ти харесва да бъдеш председател, нали? — изгледах го изпитателно. — Не ти ли тежи да ходиш в Ню Йорк на всеки два месеца? И всеки ден да разговаряш с Джонас?

— Не разговарям с него всеки ден — сръза ме брат ми и се намръщи. — За какво намекваш?

— Ако поискаш да се откажеш, не бих имала нищо против да стана председател, Джак. Наистина. Ти никога не си се интересувал от

компанията, предпочиташ да се занимаваш с лозята си.

Той избухна в смях, който огласи малката стая.

— Винаги съм знаел, че си амбициозна. Но за Бога, Лус! Да искаш да станеш председател на компанията вместо мен? Това вече надминава всичко.

— Бих поела поста само ако ти не го желаш. Или пък бихме могли да бъдем съпредседатели. Нали разбираш, така ще ти олекне.

Джак отново се развесели и поклати глава.

— Не мога да го отрека, момичето ми, това е истинска наглост.

— Просто съм реалистка. Обичам бизнеса. Теб не те влече. Бих била чудесна председателка.

— Не отричам. Но това е мое задължение. Да бъда председател. Израсъл съм с мисълта, че ще върша тази работа. И ще продължа да го правя. Не помниш ли как Сайръс и Себастиан ми го втъпяваха? Денем и нощем. Задължение. Задължение. Само за това ми говореха. Не бива да оставиш семейството да загине. Нужно е да продължиш бизнеса. Да се грижиш за сестра си. Трябва да бъдеш син, който изпълнява задълженията си. Достоен наследник. Достоен Лок.

— Да, помня — смънках. — Доста трудно ти беше, скъпи Джак. Известно ми е.

— Затова остави нещата така, както са. Освен това не забравяй нещо друго. В завещанието си Себастиан е посочил всичко. За разделението на отговорностите.

— Знам, че го е направил. Хайде да оставим тази тема, Джак. Просто забрави, че съм повдигнала въпроса. Обаче в случай, че искаш да се откажеш от председателството, аз съм готова да го поема.

— Така и би трябвало, Лус. Това също е написано в завещанието. Себастиан е пожелал същото. Няма кой друг. Но ако желаш да отидеш в Ню Йорк и да ръководиш женските раздели, можеш да го направиш.

Кимнах и продължих:

— Джак, има нещо, което искам да ти кажа. Обещах на Мадж да поговоря с теб. Тя иска да я придружиш до Африка за даренията.

— Няма начин! — извика той. — Казвал съм го на Маджи. Ще отделям същите средства, толкова, колкото даваше и Себастиан. Дори имам желание да давам повече пари за благотворителност. За новите случаи, които ми представи. Но никакво пътуване. Не съм за тази работа. Никакви пътешествия в Заир, Замбия, Сомалия, Ангола,

Руанда, Индия или Босна. Или на някои от местата, където Себастиан обичаше да ходи. За него болестите, бомбите, куршумите нямаха значение. Не го смущаваха хаосът, убийствата, революциите или каквото и да е. Аз не желая да пътувам. Не съм луд като него.

— Добре, добре, не се горещи толкова. Беше само предложение от страна на Мадж, е, по-скоро молба. Предупредих я, че няма да се съгласиш.

— Точно така.

— Джак, каза ли на Вивиан, че пристигам?

— Да. Защо? Какво значение има?

— Никакво, разбира се. От Мадж разбрах, че искала... нещо да говори с мен за очерка, който пише за Себастиан.

— Да, така е.

— Тогава по-късно ще ѝ позвъня и ще я поканя в замъка. Какво ще кажеш да дойде довечера? Ще имаш ли нещо против?

— Не, разбира се. Покани я на вечеря, ако желаш.

— Ще го направя — казах.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Брат ми се държа мило и любезно с мен.

След приятния обяд в замъка отидохме до винарната, където поприказвахме с Оливие Маркан и двамата ме разведоха из старинната пещера.

Оттам с Джак се разходихме до Домашната ферма и посетихме мадам Клотилд, която настоя да ни сервира кафе и сладкиш.

По-късно брат ми ме поведе към лозята. Спуснахме се до езерото, дълго обикаляхме горите и най-после се върнахме обратно в замъка.

В малката гостна изпихме по чаша чай — традиция, чието начало бе положено от Антоанет Дилейни, и ние я продължихме през годините.

Джак отиде да поработи час-два, а аз се оттеглих в стаята да си почина.

Бях говорила с Вивиан. Тя се съгласи да дойде от Лурмарен и да поговорим за очерка за татко. Прие поканата на Джак да остане за вечеря, гласът ѝ звучеше толкова приятелски и сърдечно, че реших и аз да се държа любезно с нея. Обикновено се отнасях зле с Вивиан и ѝ отправях зловни забележки, но сега реших да се контролирам.

Винаги когато идвах на гости на Джак в замъка, той ме настаняваше в моята стая. Беше голяма, светлината нахлуваше през широките прозорци. Обичах изгледа към поляните и Домашната ферма.

Сега застанах до прозореца и вперих поглед навън, гледката ми беше до болка позната още от дете.

Двамата с Джак бяхме тичали по тези поля, където растяха диви цветя, катерехме се по дебелиите дървета в гората, плувахме в езерото, беряхме плодове от градината, устройвахме си пикници в покритата с лози беседка при Домашната ферма. В тези безгрижни дни на детството ни майката на Клотилд — мадам Полет, се грижеше за нас. Приготвяше ни вкусни неща, суетеше се около нас, караше ни се, когато бяхме непослушни, и обикновено трепереше над нас като

квачка. Тя ни беше като любима леля. Дълбоко скърбяхме, когато почина.

Когато бяхме малки, Джак винаги се грижеше за мен и ме влачеше със себе си. За щастие това никога не му тежеше, той винаги беше големият брат, който ме защитаваше за мое добро, винаги беше мил и добър с мен, дори и когато правех бели.

Замислих се за разговора ни относно „Лок Индъстрис“. Джак не скочи разгневено, както Джералд предсказа, че ще направи. Обаче съпругът ми беше прав в едно — Джак нямаше намерение да се откаже от онова, което му се падаше по право.

Рядко грешах в преценката си относно бизнеса или брат си, но в случая стана така. Все пак Джак го прие спокойно и от това отношенията ни не пострадаха. Той знаеше, че обичам да взимам нещата в свои ръце. Освен това сега, след като спря да пие, той вече не избухваше.

Свалих костюма и облякох нощницата си. Отнесох лаптопа до леглото и следващия час поработих.

Вивиан пристигна няколко минути преди шест и Флориан я въведе в малката гостна, където я очаквах.

Между нас винаги е съществувала известна враждебност и тъй като не сме лицемерки, не се прегърнахме и целунахме. Поздравихме се доста официално и си стиснахме ръцете.

Седнах до огъня на стола, който обикновено заемах.

Вивиан се настани срещу мене и отбеляза:

— Изглеждаш много добре, Лусиана.

— Благодаря, ти също — отвърнах, опитвайки се да бъда любезна.

После, по моя обичаен начин, поех нещата в свои ръце, като минах направо на въпроса, преди да е имала възможност да изрече още нещо.

— С какво мога да ти помогна? Какво искаш да знаеш за Себастиан, което не ти е известно?

Тя се поколеба за миг, после се прокашля и каза:

— Надявах се, че би могла да ми разкажеш как се чувстваше през последната година от живота си. Виждала си го по-често от Джак и

мен, нали?

— Да. Горедолу по това време на годината беше в Лондон и прекарах няколко дни с него в офиса. После дойде отново през май. Беше уикенд и в съботата отидохме с кола до Кент. Обядвахме в къщата ни в Голдънбрук. По време на тези си две посещения той си беше съвсем същия, искам да кажа въздържан, малко замислен, дори някак си меланхоличен. Все пак това можеше да се очаква от него, нали? Беше човек на настроенията, Вивиан, добре ти е известно. Били сме свидетелки на променливите му настроения.

— Имаше дни, когато беше мрачен — съгласи се с мен тя. — Често беше нервен. Имаше усещането, че на плещите си носи тежестите на света — изглежда ме твърдо и попита: — Доверявал ли ти е нещо за бъдещето?

Поклатих глава.

— Не, не е.

— Мога ли да вляза? — попита Джак от прага. — Или ще ви преча?

— Здравей, Джак — поздрави го радостно Вивиан. — Няма да ни пречиш. Ела при нас.

Той влезе, целуна я по бузата, после отиде и отвори бутилка вино, която стоеше в сребърна кофичка върху масичката до стената.

— Обръщам се и към двете, какво ще кажете за чаша шампанско? Или предпочитате нещо друго?

— Шампанско е добре — казах.

— Благодаря, Джак, аз също ще изпия една чаша.

Вивиан се обърна към мен и продължи:

— Значи до самия край Себастиан си е бил Себастиан?

— В този твой очерк няма да се спираш на самоубийството му, нали, Вивиан? — запитах и отведнъж тонът ми стана остър.

— Посвещавам му точно само един ред, Лусиана, не повече. В очерка искам да го представя такъв, какъвто е бил. Значи според теб на хоризонта не е имало нови авантюри, а? Нито свързани с „Лок Индъстрис“, нито с фондацията?

— Не ми е известно за такива — отговорих и хвърлих поглед към брат си. — Себастиан говорил ли ти е нещо за бъдещето?

— Не. Обикновено с него разговаряхме за бизнес. В плановете му нямаше нищо ново. Вече го казах на Вив.

Обърнах очи към нея и изрекох бързо:

— Тъкмо преди Джак да влезе, се готвех да ти кажа, че когато с Джак бяхме при него миналия октомври, Себастиан беше в добро настроение. Това съм го запомнила, защото не съм го виждала често щастлив.

— Аз също го забелязах — изрече тихо Вивиан.

— Не съм бил свидетел на това негово щастие — промърмори Джак, докато ни носеше чашите с шампанско. — Щом вие двете сте го забелязали, кой съм аз, че да споря с вас? Сигурно е имало причина.

Вдигнахме чаши.

— Мисля, че се интересуваш не само заради очерка — отбелязах. — Би могла да го напишеш, без да говориш с нас или пък с други хора, нали?

Вивиан се облегна, кръстоса крака и кимна.

— Права си. Казах ти, че бих искала да добия пълна представа за него. Себастиан, видян през очите на много хора.

— Вивиан, не съм глупава. Мадж ми спомена за тъй наречената му приятелка. Губиш си времето обаче, защото не знам нищо. Никой не е чувал за нея. Доверил го е само на теб.

— Ако тя въобще съществува — промърмори Джак, когато дойде да се присъедини към нас. Крачеше край камината и отпиваше от виното си.

— Съществува — гласът на Вивиан звучеше толкова уверено, че задържах погледа си върху нея.

— Може и да си права, Вив — съгласи се Джак. — Но никога няма да я откриеш. Как ще го направиш? Дори не знаеш името ѝ.

— Знам го. Всъщност неотдавна го открих. Знам коя е, Джак. Смятам скоро да разговарям с нея. Вероятно тя би могла да хвърли някаква светлина върху самоубийството на Себастиан.

— Какво искаш да кажеш! — попитах я.

— Би могла да има представа защо го е извършил.

— За Бога! Остави тия глупости, Вив! — възкликна брат ми. — Искам да знам коя, по дяволите, е тя. И как успя да я откриеш? За Бога! Да откриеш игла в купа сено!

— Първо ще ти кажа как я открих — отвърна тя. — Миналия уикенд преглеждах стар бележник и той се отвори на страница, на която съм записала: „Понеделник, единайсети юли, 1994 г.“ Отбелязала

съм си, че същата сутрин съм разговаряла със Себастиан. Той ми се обади от Париж. Докато се вирах в страницата, си спомних разговора ни. Каза ми, че е отседнал в „Плаза Атене“ и че се намира в Париж за специална вечеря с негови приятели — медици. Попитах го дали не иска да дойде за няколко дни в Лурмарен, но той отвърна, че трябва да замине за Заир по линия на фондацията „Лок“. Както и да е, щом си спомних този разговор, установих, че най-после вече разполагам с нещо. С истинска следа. Медици. За мен това представляваше ключът. Тъй като Себастиан е много известна личност, бях съвсем сигурна, че пресата ще е отразила участието му сред важните гости, присъствали на вечерята.

В понеделник сутрин взех самолета за Париж и заминах за един ден. Отидох направо в редакцията на „Фигаро“ и помолих един мой познат редактор там да ми осигури достъп до архива им, за да прегледам изданията от юли 1994. Той ми помогна. За съжаление във вестника нямаше нищо за тази вечеря, затова взех такси и се отбих в редакцията на „Пари Мач“. Имам приятел в списанието — Патрик Бризар — фотограф, с когото съм работила в миналото. Той ми помогна да се добера до броевете от юли миналата година и най-после открих онова, което търсех — в колонката за известни личности имаше кратко съобщение за вечеря. От страницата в едър план ме гледаше Себастиан. Имаше и няколко френски лекари. Мъже. Също и една францужойка, която се занимава с научна работа. Жена. Приятелката му, за която ми беше споменал.

— Не непременно — намеси се Джак. — Би могла да бъде, която и да е.

— От начина, по който двамата се гледат, съм сигурна, че е тя! — Вивиан остави чашата си и се изправи. — Извинете ме, оставих чантата си в коридора.

Щом останахме насаме с брат ми, отбелязах:

— Възможно е Вивиан наистина да е открила нещо.

Джак сви рамене.

— Не е изключено.

Тя се върна с чантата си. От нея извади брой на „Пари Мач“ и черно-бяла снимка.

— Чрез Патрик успях да взема този брой, той ми даде и копие от снимката. Ако между двамата няма нищо, тогава значи нищо не

разбирам от човешки изживявания — заяви тя, подаде ми ги и седна.

Първо погледнах фотографията. Там беше баща ми, изглеждаше невероятно красив в смокинга. От лявата му страна имаше няколко мъже, а отдясно до него стоеше жена. Тя беше вдигнала очи към Себастиан, той също я гледаше. Двамата не забелязваха нищо друго наоколо, съвсем ясно бе какво изпитват един към друг. С нежелание трябваше да призная, че Вивиан е права относно чувствата им. Гледаха се като влюбени.

Джак, който се наведе над рамото ми, каза:

— Хубава жена е. Напомня ми на някого. Не знам на кого. Разкажи ни, Вив, коя е тя?

Преди тя да успее да отговори, хвърлих поглед към текста под снимката и прочетох:

— Доктор Ариел дьо Гренай от института „Пастьор“.

— Вчера позвъних в института — продължи Вивиан. — Действително работи там. Обаче в момента не е в Париж. В Африка е, за да извършва изследвания. Опитвам се да си уредя среща с нея чрез института. Но оттам ми отговориха, че не могат да я открият. Тя прави някакъв експеримент със силно заразни вируси. Няма да ми разрешат да я посетя. Дори не ми съобщават къде се намира. През последните двайсет и четири часа се опитвам да се свържа със семейството ѝ.

— Винаги съм казвал, че си като куче с кокал в устата. Захапеш ли го, не го пускаш — отбеляза Джак. — Или е било просто щастлива случайност, че си успяла да я намериш?

— Не е късмет. Много добра журналистка съм, Джак, и това ми помогна да я откроя — отвърна му тя.

— Съгласна съм — казах и погледнах Вивиан. Макар че не я харесвам, трябва да призная, че е истинска професионалистка. Едва сега осъзнах колко много е обичала баща ми. Стремежът ѝ да открие истината за смъртта му ме убеди.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ЗОЕ
ИСТИНАТА

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Вече съм стара жена.

Днес се налага да го призная пред себе си, защото е истина. До неотдавна си мислех, че ще ми се размине, смятах, че старостта няма да ме сполети. Чувствах се толкова силна, енергична, жизнена. Но напоследък станах немощна, състарих се. Сякаш всяка капка живот се изцеди от мен и остави само една крехка черупка на жена.

Когато човек е млад, не мисли как ще остарее, не обръща внимание на годините. Младостта ни лъже, заслепява ни, придава ни фалшиво усещане за безсмъртие, кара ни да вярваме, че сме вечни, силни и непобедими. Колко страшно е да си дадеш сметка, че сме смъртни и уязвими същества. Мисълта, че няма да ни има повече, че ще престанем да съществуваме, ни плаши.

Миналата седмица — на шести април отпразнувах седемдесет и третия си рожден ден. Онази вечер, докато седях и се вирах в огледалото на тоалетната ми масичка, за миг погледнах на себе си обективно.

Онова, което видях, ме стресна и ме накара да затая дъх от ужас. Жената, която се вираше в мен, не бях аз.

Наричаха ме „великата Зое“, „красивата Зое“, бях жената, която всеки мъж желаше да притежава. Мъжете не бяха в състояние да устоят на кестенявата ми коса и небесносините очи, на високия ми ръст, на грациозността ми, на гъвкавата ми фигура, на съвършения бюст и на дългите ми крака.

Миналият четвъртък жената в огледалото притежаваше само следи от някогашна красота — хубави сини очи и високи скули. Кестенявата коса вече не беше гъста и лъскава, цветът бе постигнат благодарение на уменията на фризьорката. Бях все така висока, с дълги крака, елегантна, но се бях позакръглила.

А колко прекрасна бях едно време, в разцвета на младостта ми. Мъжете ме боготворяха, воюваха за мен. Възхваляваха красотата ми.

Миналата седмица Шарл дойде в Париж за рождения ми ден.

— Ти си много, много красива — каза ми същата вечер и вдигна кристалната чаша с шампанско, за да се чукнем. Е, този, който иска, вижда красотата. Шарл. Синът ми. Моята радост. Моят живот.

Пристигнаха от Нормандия с жена си Маргьорит и ме заведоха на вечеря в „Тур д'Аржан“ — любимия ми ресторант. Винаги съм обичала гледката, която се разкрива през многото му прозорци към Сена и екскурзионните корабчета, към катедралата „Нотр Дам“ и блестящото небе — към панорамата на този град, който отдавна направих свой. Този месец се навършват четирийсет и пет години.

Пристигнах в Париж през април 1950.

В Болонския лес кестеновите дървета бяха нацъфтели, хората бяха радостни. Париж все още празнуваше края на войната. Любов, смях, пълноценен живот — към това се стремяхме тогава.

Пет години след като избрах този град за свой дом, срещнах Едуард. Влюбих се в него. Обичах го много, обичах го до края на живота му. Готова бях да направя всичко за него. Всичко. И го сторих.

Когато остаряваме и се случват ужасни неща, възрастта ни помага да се справим с тях. Придобили сме умение да разбираме всичко, станали сме мъдри, притежаваме житейски опит, на който можем да се облегнем и който да ни поддържа.

Но в младостта, когато ни сполети нещастие, ние разполагаме с малко оръжия, с които да се борим, нямаме готови решения и познания, които да използваме, не знаем как да противостоим. Затова неприятностите ни надвиват и могат да ни унищожат.

Познавам това състояние, и то много, добре.

Като много млада ми се случи голяма неприятност. Животът ми беше труден. Тогава се отнесоха жестоко с мене, искаха да ме унищожат.

Страдах сама. Никой не ми помогна. Никой не ме спаси. Не намерих на кого да се оплача. Нямаше кой да ме утеши. Бях отчаяна. Изгубих интерес към живота. Смятах, че смъртта е единственият ми изход. Желаех да сложа край на своето съществуване. Но не се самоубих. Събрах кураж и сила в себе си. Заживях отново. Започнах бавно да се издигам. Възвисих се.

Най-накрая се превърнах в несравнимата Зое.

Жената, която всички мъже желаеха. Жената, в чиито нозе се намираще светът.

Едуард ме пожела в мига, в който ме видя. Не го направи единствено от страст, макар че желаше красивото ми тяло. Той се стремеше да спечели обичта ми. Изискваше любов и преданост. Дадох му ги от все сърце. Той ги прие и отвърна на чувствата ми. Обожаваше ме. Издигна ме на пиедестал. Направи ме своя съпруга.

Моят съпруг ми даде достойнство.

Едуард почина преди девет години на осемдесет и девет годишна възраст. До последния си ден бе силен и енергичен. Почина тихо в съня си, отиде си мирно в нощта, елегантно, както беше живял.

Кралят е мъртъв. Да живее кралят, казват.

Шарл наследи всичко. Титлата, замъка и имението в Нормандия, цялото семейно богатство. Тези материални блага едва ли го интересуваха. Той беше сломен и дълго жали за баща си. Бяха много близки, неразделни. Държаха се по-скоро като приятели.

Сега Шарл има свой син Жерар, шестгодишен, който един ден ще наследи титлата. Аз осигурих приемствеността, но никой не бива да разбере на каква цена стана това. И никой няма да узнае.

На другата сутрин след рождения ми ден закусахме двамата със сина ми. Той се загледа в мен и каза:

— Мамо, ти си голяма жена. Велика жена с голям кураж.

Усмихнах му се слабо и му благодарих за комплимента.

Да, имах голям кураж и ако бях дама, това е защото сама го постигнах. Не съм родена велика. Нито пък съм създадена дама. Обаче съм родена с кураж.

Животът е тежък. Непрекъснато ни подлага на изпитания, проверява ни, но същевременно ни изгражда. Уроците на живота са сурови.

В началото на брака ни Едуард ми каза, че съм имала лице на мадона. Усмихнах му се, благодарих му и го целунах по бузата.

По-късно, когато останах сама, застанах пред огледалото и се взрях в лицето си. Не открих нито една бръчка, никакъв белег, никаква следа от болка и тъга върху него. Как е станало така, че страданията, не са ме белязали?

Не можех да намеря отговор. Вероятно ако ме разрежат и отворят, сърцето ми ще разкрие цялата мъка, която съм изживяла.

Едуард направи живота ми поносим. Той ми даде един от най-ценните дарове — този на щастието. Бавно, с безкрайна любов до

голяма част заличи болката.

Той ми липсва. Без него съм като загубена. Сама. Самотна. Въпреки че бях сломена от смъртта му, продължих да живея, защото още като младо момиче се научих да оцелявам. Не познавах друг начин на живот. Но сега всъщност само отмятам месеците и изчаквам деня, когато ще умра и ще се съберем с него в друг свят — в отвъдния.

Старият часовник от позлатен бронз на бялата мраморна полица върху камината започна да отброява часовете и ме извади от размишленията ми. Върху белия емайлиран циферблат златните стрелки показваха три часа. Погледнах документа върху бюрото. Поставих го в плик, сложих го в кутията за писма и я заключих. Въздъгнах и я върнах в чекмеджето на бюрото.

Често съм си мислила дали няма някаква схема, както Едуард вярваше, някаква предопределеност за всичко, което се случва в живота на човек.

Дали и аз съм част от някакъв космически план? Включен ли е бил Едуард в него? Дали двамата не сме били само пионки на съдбата, които изпълняват предназначението си, когато се срещнат и се съединят като мъж и жена?

Веднъж той отбеляза, че онова, което има да се случи, ще стане. Никой не би могъл да го спре. „Съдбата е неумолима — казваше ми той. — Ти, Зое, си моята съдба. А аз съм твоята, никога не бива да се съмняваш в това.“

Загледах се в снимката му в златна рамка върху бюрото ми. Беше правена преди четирийсет години, в годината, когато се срещнахме и се оженихме. Тогава той беше на петдесет и осем, двайсет и пет години по-възрастен от мен, но изключително жизнен и енергичен.

Взрях се в очите му и се просълзих. „О, Едуард — прошепнах — помогни ми, дай ми сила!“

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Живея в тази къща от четирийсет години. Дойдох като младоженка, а най-накрая ще я напусна в ковчег.

Тогава тя ще премине във владение на сина ми Шарл. Той ще отсяда в нея, когато идва в Париж от Нормандия, също като баща му и дедите му, а един ден тя ще бъде на внука ми Жерар.

Семейният ни дом винаги се е смятал като една от най-големите и красиви парижки къщи. Намира се на улица „Фобур Сен Жермен“ в светския седми район на левия бряг на Сена — квартал, който винаги съм харесвала.

Преди много години, когато дойдох да живея в Париж, нещо ме привличаше към левия бряг, тъй като ми се струваше, че тук има настроение и е по-весело, изпълваше ме с радост, караше ме да се чувствам добре и подхранваше желанието ми за живот.

Тези странни улички и широки булеварди, малките примамливи площади, уютени от сенките на дървета, кафененцата, антикварните магазинчета и художествените галерии продължават да ме очароват.

Този квартал привлича писатели, художници и студенти от Сорбоната, които се разхождат из него, събират се при кафе „Флор“ и „Двете съкровища“, за да разговарят, да гледат минавачите. Същото правех и аз, когато бях млада.

Седми район е забележителен с архитектурата на великолепните стари къщи като моята, музеите и обществените сгради. Винаги, когато пожелаея мога да отида пеша до музея на роден или в дома на инвалидите, където е гробът на Наполеон.

Едуард пръв ме заведе там, разказа ми много неща за императора и ми даде първия урок по френска история. Винаги съм научавала по нещо от него, познанието беше още един дар, който ми даде той.

Ако поискам, мога да повървя бавничко до двореца Люксембург, да се разходя в красивата му градина и докато крача, да осмисля спомените си. Там водех децата си, когато бяха малки. Златните дни на детството им бяха най-радостните дни в живота ми.

По улиците цари голяма възбуда и оживление. Но зад високата ограда на градината къщата ми е тиха и откакто останах вдовица, а децата ми пораснаха и не живеят тук, съвсем опустя.

Докато децата са малки, човек не мисли за деня, когато те ще разперят младите си крила и ще отлетят. Нито една майка не допуска, че този ден действително ще дойде. Но това става, децата излитат и едва ли хвърлят поглед назад. То наистина не ме изненадва. Винаги съм казвала на Едуард, че децата само са ни дадени под наем. Когато дойде моментът, трябва да бъдат предадени на света.

Великолепните стаи на къщата ми са си същите, пълни с безценни стари предмети, картини и статуетки, изключителни вещи, крило семейството на съпруга ми е събирало през вековете и към които и той добавяше по нещо.

Една от тези стаи ечеше от глъчка и смях, но от няколко години всичко е спокойно. Вече не ми идват гости, както едно време с Едуард канехме и ги забавлявахме.

Някога домът ни беше един от най-посещаваните — славеше се с вкусните ястия, които сервирахме, и с изтъкнатите си гости.

Едуард, който беше перфекционист, признаваше само най-фината храна и вина, а гостите ни също бяха отбрани — министри, възпитаници на Френската академия, политици и писатели, печелили награди. Каймакът на парижкото общество, най-затвореният и недостижим кръг от елита, допускащ само себеподобните.

Няколко години скърбях по Едуард, но по-късно свалих траурните дрехи и започнах отново да приемам гости.

Тъй като той вече не беше до мен, скоро изгубих вкус към това. Не намирах смисъл. Винаги съм го правила заради него. Канех целия свят да го забавлява и той оставаше възхитен, тъй като обичаше да прекарва времето си с гости. След като вече го нямаше да им се порадва, обедите и вечерите ми омръзнаха, станаха неуместни и безцелни.

От задната врата на къщата се излиза в голяма градина, една от малкото останали в Париж.

Сега седях в малкия салон и гледах градината в този прекрасен априлски следобед. Градинарят беше пуснал старите фонтани, общо пет на брой, всеки от тях разположен на различно място. От стола, на който седях, виждах всичките.

Водните пръски отразяваха слънчевата светлина и отново си дадох сметка колко умно от страна на Едуард, че постави фонтаните преди много години. Разхлаждаха, а когато бях навън, ги чувах навсякъде, където и да се намирах.

Където свършва зелената поляна, има широки лехи с многогодишни растения в най-бледи тонове, а до високата каменна ограда се издигат дебели дървета.

Дърветата са много стари. Посадени са от дядото на съпруга ми през 1850 година. Под широките им корони е хладно. В горещите летни дни и знойните вечери примамват човек да седне под тях.

Едуард разкраси градината, тъй като знаеше какво означава тя за мен. Обичах да седя под кестените и да чета. Той насърчаваше любовта ми към книгите, към които изпитвах влечение още от детска възраст. Но в тогавашните мрачни дни за мен нямаше книги и не намирах време да ги чета. Трябваше да работя много, нямаше къде да се скрия на спокойствие, отнеха ми и други неща.

Този следобед няхах време нито за четене, нито да изляза в градината. Предстоеше ми една работа и трябваше да я свърша добре, за да запазя всичко, което ми е скъпо.

Извърнах се от прозореца. Стените на малкия салон са боядисани в зелено, на пода има прекрасен обюсонов килим, мебелите са френски от осемнайсети век.

Над камината има две големи позлатени огледала. Докато крачех из салона, видях отражението си в едното.

Спрях се; с бялата копринена пола и тъмносиньото вълнено сако, освежено с ред перли, имах строг и делови вид; исках да изглеждам точно така.

Кимнах доволна.

Чух леко почукване на вратата и веднага след това влезе Юбер. Наклони глава и изрече:

— Графиньо?

— Да, Юбер, какво има?

— Тук ли да сервирам чая, мадам? Или в големия салон?

— Предпочитам тук, Юбер. Благодаря ти.

Той пак кимна и изчезна бързо и безшумно, както се бе появил. Едуард го нае преди двацет и пет години като младши иконом и

досега продължава да работи. Вече е главен иконом и се грижи за цялата къща.

Седнах на стол с права облегалка, за да чакам гостенката си, а тя трябваше да пристигне всеки момент. Питам се как да се справя с човек, който може да ми причини неприятности. Замислих се над това.

Чух тихи стъпки по мраморния под на антрето и след миг Юбер вече отваряше вратата на салона.

Станах и се обърнах нетърпеливо към вратата.

— Мадам — съобщи той, — гостенката ви е тук. — Въведе я в салона и продължи: — Мадам Трент, бих искал да ви представя на графиня Дьо Гренай.

Пристъпих напред, успях да се усмихна любезно и протегнах ръка.

— Добър ден, много се радвам да ви видя, мадам Трент.

Младата жена ми се усмихна и здраво стисна ръката ми.

— И аз се радвам да се запозная с вас, графиньо. Много мило от ваша страна да ме приемете.

Кимнах и посочих местата за сядане близо до френските прозорци и до градината.

— Искате ли да се настаним там? След малко Юбер ще ни сервира чай, но смятам, че можем да поговорим, докато го чакаме.

— Благодаря — отвърна Вивиан Трент и ме последва.

Когато седнахме, аз започнах:

— От института „Пастьор“ ми казаха, че искате да разговаряте с мен за дъщеря ми Ариел. Било нещо във връзка със статия, която пишете за Себастиан Лок.

— Да, вярно е, графиньо. Пиша очерк за него за британския вестник „Сънди Таймс“, Озаглавила съм го „Последният велик филантроп“. В него ще разкажа за човека и за живота му. Ще се спра на големите му постижения, на съчувствието и щедростта към бедните и страдащите по света. Статията ще е положителна. Всъщност хвалебствена.

— Разбирам — обадох се тихо. — Обаче не съм сигурна как бих могла да ви помогна. Дъщеря ми не е тук, а аз не познавам господин Лок.

— Но дъщеря ви го е познавала, графиньо. Нали?

Поколебах се, после кимнах:

— Да, познаваше го.

— Искам да поговоря с нея за Себастиан, да разбера какви са впечатленията ѝ от него като човек, решил да върши чудеса по света.

— Боя се, че в момента няма да можете да се свържете с нея. Всъщност съм сигурна.

Вивиан Трент помълча, явно разочарована. После се наведе напред, стори ми се, че е много напрегната, и каза:

— Графиньо, ще бъда съвсем откровена с вас. Не съм само журналистка, която пише очерк за него, но и член на семейство Лок.

Кимнах леко.

— Може ли да ви обясня? — попита.

— Разбира се, моля ви — отвърнах.

— Познавах Себастиан от дванайсетгодишна възраст. Майка ми имаше връзка с него в продължение на пет години. Когато тя почина — аз бях осемнайсетгодишна, той стана мой настойник. Изпрати ме в колеж и изобщо се грижеше за мен. Щом навърших двамайт и две години, той беше на четирийсет и две — се оженихме. Бракът ни продължи пет години, а след развода останахме приятели. Просто приятели — замълча и ме погледна напрегнато.

— Разбирам — казах.

— Както и да е, разказвам ви всичко това, графиньо, защото бих искала да разберете, че моят очерк за него ще бъде хвалебствен. Няма да има критики. Естествено, че и написаното за вашата дъщеря, доктор Ариел дьо Гренай, ще бъде положително.

— Благодаря ви за обяснението — отговорих. — Но не знам доколко дъщеря ми ще ви помогне.

— Смятам, че доста би ми помогнала — възрази журналистката. — Все пак тя е последната жена, с която той е имал връзка. Била е лично и емоционално ангажирана.

Втренчих се в нея, но нищо не отговорих. Просто си седях, чаках и се чудех какво ще ми каже.

Няколко минути в стаята цареше пълна тишина. Знаех, че Вивиан Трент се надява да направя някоя забележка, но аз не отроних и дума.

Най-накрая тя наруши мълчанието. Прокашля се и каза:

— Графиньо дьо Гренай, Себастиан сподели с мен, че имал намерение да се ожени за дъщеря ви.

— Каза ви го?

— Да.

— Кога ви го довери?

— В началото на октомври, през същата седмица, когато умря.

— Били сте негова довереница, госпожо Трент, така ли?
Останалите членове на семейството знаеха ли за намеренията му?

Тя поклати глава.

— Никой друг нямаше представа, графиньо, защото го сподели само с мене.

След като не направих никакъв коментар, жената попита леко намръщена:

— Вие не знаехте ли, че смятат да се оженият?

— Знаех. Ариел ми съобщи. Трябва да сте били много близки с него, след като го е споделил с вас, госпожо Трент, дори след развода ви.

— Вярно е. Себастиан имаше пълно доверие в мен.

— Какво ви каза за Ариел?

— Малко — само че е лекарка, занимава се с научна работа и е в Африка. Но ми говори за отношението си към нея, за силните си чувства.

— Наистина? Колко необикновено! Твърде необичайно, особено при дадените обстоятелства — отбелязах.

— Не мисля — възрази тя.

— Но сте били негова жена. Не се ли натъжихте, че обича друга жена и че има намерение да се ожени за нея?

— Не, съвсем не — реагира тя пламенно. — Аз го обичах. Искан да бъде щастлив, да го обича и друг, да има спътница в живота, както и той желаше същото за мен. Искаше го. Както ви казах, бяхме много, много близки.

— Разбирам, че сте били.

— Графиньо Дьо Гренай, знам, че дъщеря ви работи в Африка. Бих искала да отида и да се срещна с нея. Бихте ли ми помогнали?

— Съжалявам, госпожо Трент. Не можете да се доберете до нея.

— От института „Пастьор“ ми отговори същото. Човекът, с когото разговарях, заяви, че тя работи върху лечението на инфекциозни болести. Обясни ми, че в района, в който е доктор Дьо Гренай, има карантина.

— Точно така.

— Бихте ли ми обяснили с какво точно се занимава?

— Ще се опитам — отвърнах. — Ариел е вирусолог. В момента изучава така наречените „горещи вируси“.

— В лаборатория в Африка? — попита жената и се наведе напред нетърпеливо. Беше напрегната. Кимнах.

— Да.

— Къде в Африка? — настоя тя.

— В Централна Африка.

— Бихте ли казали по-специално къде, графиньо?

— В Заир. Тя работи в Заир.

— Занимава се с тези горещи вируси?

— Да, госпожо Трент, вече ви казах. Работи върху тях през последните седем години й по-специално върху филовирусите.

— Какво представляват те?

— Те са силно заразни и смъртоносни.

На вратата се почука и Юбер влезе с подноса с чая.

— Извинете ме, мадам — каза, постави подноса върху малката стара масичка пред дивана и ме погледна.

— Да наля ли чая, мадам?

— Да, благодаря ти, Юбер.

— Струва ми се, че това изследване е много опасно — изрече тихо Вивиан Трент.

— Да — отговорих. — При най-малката грешка и най-дребния пропуск дъщеря ми би могла да се зарази. Ако това се случи, тя ще умре, разбира се. Ваксина още не е намерена.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Двете мълчахме и отпивахме от чая си с лимон, след няколко секунди Вивиан Трент остави чашата си и каза:

— Струва ми се, че съм чела нещо за „горещите вируси“. Доколкото си спомням се срещат рядко, нали?

— Изключително рядко, но са смъртоносни — отговорих ѝ. — Както ви обясних преди малко, няма създадена ваксина, с която да им се противодейства. Човек умира само след няколко дни, и то по ужасен начин.

— Как?

— По-добре да не знаете — отвърнах и отпих от чая.

Вивиан Трент не настоя. Попита тихо:

— Родината им е в Африка, права ли съм?

— Да, права сте.

— Откъде произхождат по-точно?

— От различни райони на континента. Нали разбирате, не съм специалистка — казах и слабо ѝ се усмигнах.

— Сигурно дъщеря ви е обсъждала работата си с вас? Разказвала ви е за тях?

— Да, от време на време ми говори за тях.

— Тогава трябва да знаете повече от обикновен човек, графиньо, от мен например.

— Предполагам, че да.

— Графиньо Дьо Гренай, извинете ме, че любопитствам. Но просто се опитвам да науча повече за работата на дъщеря ви. Заради очерка за Себастиан. Явно са ги свързвали не само чувствата. Фондацията „Лок“ финансира медицинските изследвания и борбата с болестите в Африка. Вероятно много са си подхождали... — не се доизказа, пресегна се и взе чантата си. — Ще имате ли нещо против, ако си записвам някои неща? Ще ми послужат само като информация.

Поколебах се малко, но дадох съгласието си.

— Не, нямам нищо против, това е в реда на нещата, мадам Трент.

— Благодаря ви много — усмихна ми се сърдечно, извади бележник и писалка, затвори чантата си и продължи: — Казахте, че вирусите се срещат в различни райони на Африка. Къде са ги изолирали?

— Ариел и останалите лекари смятат, че вирусите идват от тропическите лесове с почти непрекъснати валежи в Африка. Според дъщеря ми вирусите вероятно съществуват от милиони години, но не са били изследвани. Тя ми обясни, че понеже сега тропическите гори се унищожават систематически, вирусите са започнали да... излизат. Излезли са на повърхността и вече хора стават техни жертви.

— Но как става това? — попита младата жена, интелигентните ѝ очи ме гледаха съсредоточено.

— Учените са открили, че се развиват в организма на маймуните. Ариел ми разказа, че вероятно вирусите са променили генетичната си структура и от маймуните се предават на хората.

— Боже мой, това е ужасяващо! — възкликна тя. Гласът ѝ беше изпълнен със съчувствие, когато додаде: — Графиньо, вие сигурно много се тревожите, като знаете, че дъщеря ви непрекъснато работи с тези смъртоносни вируси.

— Така е — отговорих и най-неочаквано и за самата себе си започнах да ѝ се доверявам. — Боя се за Ариел. Непрекъснато се тревожа. Страхувам се от тези вируси. Опитвам се да не мисля за тях и с какво се занимава. Тя е талантива, разбирате ли, много е способна. Внимателна е, предпазлива...

Спрях, пресегнах се за чашата си с чай и си спомних, че няха намерение дълго да разговарям с Вивиан Трент. Но тя ме спечели. Предразположи ме с поведението си и започнах да се отпускам пред нея. Почувствах се свободна. Инстинктивно разбрах, че на нея човек може да ѝ има доверие, че е добра и почтена. Освен това ние разговаряхме само за работата на Ариел. Не че имаше какво друго да обсъждаме.

— Това доста ви изнервя, графиньо Дьо Гренай — казваше в това време госпожа Трент. — Да живеете в подобно... очакване. И то за човек, когото обичате. Много добре си представям какво ви е. Преди години, когато бях омъжена за Себастиан, той често пътуваше на места, където имаше размирици, революции и бунтове. Почти не можех да спя от тревоги по него. Непрекъснато си представях както

застрелват или пък как тялото му се разкъсва от граната. Или пък че бунтовници го отвличат. Страхувах се и да не се зарази от някоя смъртоносна болест. Той често пътуваше из Африка и се ужасявах от рисковете, на които се подлагаше — усмихна ми се и леко сви рамене. — За щастие нищо лошо не му се случи. Казвах му, че има ангел хранител, който бди над него.

В отговор само кимнах. Надявах се и дъщеря ми да има ангел хранител. Непрекъснато живеех с мисълта, че ако направи и най-малката грешка, ще заплати с живота си.

Вивиан Трент като че прочете мислите ми, защото каза:

— През последните няколко години много пишат за горещите вируси, освен за тези на СПИН. Този, за който говорим, не е ли смъртоносният, наречен вирус Марбург?

— Да. Той принадлежи към филовирусите, за които ви разказах.

— Тя върху него ли работи?

— Вече не.

— Тогава върху какъв?

— Върху такъв, който се нарича ебола заир. Той е най-смъртоносният, най-лошият. От десет случая убива девет.

— Боже мой, това е кошмарно!

— Така е.

— Какви са симптомите?

— Кръвоизливи... тежки кръвоизливи... хеморагична треска...
— гласът ми заглъхна. Не бях в състояние да продължа.

Вивиан Трент сякаш премисляше думите ми. После ме погледна изкосо и попита:

— Какво накара доктор Дьо Гренай да стане вирусолог?

— Ариел винаги се е интересувала от вируси и от Африка и в един прекрасен ден двата ѝ интереса съвпаднаха.

— Значи винаги е искала да бъде лекарка, така ли?

— Не практикуващ лекар, а изследовател. Искаше го още от малка.

— Определено мога да разбера интереса ѝ към Африка — отбеляза госпожа Трент и ми довери: — Себастиан ме заведе на сватбено пътешествие в Кения и аз се влюбих в Африка. Често го придружавах и до други африкански страни, когато ходеше по работа,

свързана с фондацията. Африка винаги ме е привличала. Дъщеря ви същото ли изпитва?

— Да, така мисля. Чичото на съпруга ми имаше търговски интереси във френска екваториална Африка — френско Конго, както бе известно преди години. Ариел обичаше да седи и да слуша разказите му. През 1973, когато беше дванайсетгодишна, той ни покани всички във френско Конго. Тръгнахме от Бразавил, а после обиколихме цяла Африка. Тя също се влюби в красотата, тайнствеността и в усещането за безкрайност.

Госпожа Трент кимна и отбеляза:

— Значи вашата дъщеря трябва да е около трийсет и три годишна?

— Да, ще навърши трийсет и четири в края на април.

— Надявам се, че нямате нищо против, че ви питам, графиньо, но доктор Дьо Гренай била ли е омъжвана по-рано?

— Не. Винаги е била отдадена на работата си. Веднъж се пошегува, че от взирание в микроскопа не ѝ остава време да погледне някой мъж.

Вивиан Трент се усмихна.

— Да можех да се срещна с нея...

— Вече ви казах, че е невъзможно — прекъснах я незабавно, може би гласът ми прозвуча малко по-остро, отколкото желях. — Тя се намира в лаборатория, която е изолирана, бих казала затворена, за по-голяма сигурност. В момента се занимава с много важна задача. Тя и нейните колеги работят по цял ден, а работата е трудна, отнема всичките им сили. Например облечени са в специални дрехи. Биологични облекла...

— Като на космонавтите? — прекъсна ме тя.

— Нещо подобно. Предпазен шлем, ботуши и няколко чифта ръкавици. Постоянната опасност, напрегнатата работа и тежкото облекло създават стресова ситуация. Сигурно можете да си представите?

— Мога — отвърна Вивиан Трент. Помълчахме малко. Тя се облегна на дивана замислена. — Лекарите като вашата дъщеря са истински герои, графиньо, в много отношения са толкова самопожертвувателни — отбеляза след известно време. — Вие трябва

да сте много горда с нея и с постиженията ѝ. Все пак тя се стреми да създаде по-безопасен свят, в който да живеем.

— Благодаря, госпожо Трент, много мило от ваша страна, че го казвате. Да, така е, много се гордея с Ариел — спрях за малко и поклатих глава. — Но най-много се безпокоя за времето — довърших с измъчена усмивка.

— Разбирам ви. Дъщеря ви чрез работата си ли се е запознала със Себастиан? Така си го представям.

— Права сте в предположението си. Всъщност тя го издири и отиде да се запознае с него. Искаше фондацията да финансира специален проект, по който работеха нейни приятели в Заир.

— Той помогна ли ѝ?

— Разбира се. Нима се съмнявате? — изгледах я многозначително.

Тя се засмя.

— Не. Той винаги е бил толкова щедър, особено що се отнася до медицински изследвания.

— Доколкото го познавам... доколкото съм чувала за него, смятам, че е бил много добър човек — забелязах, че Вивиан Трент се взира в нещо на масата в другия край на стаята. Проследих погледа ѝ и възкликнах: — Виждам, че се интересувате от фотографиите на моето семейство... на мъжа ми Едуард, на сина ми Шарл и на дъщеря ми Ариел. Тя е младата жена на снимката, поставена до техните.

Госпожа Трент обърна очи към мен и каза:

— Много е красива. Може ли да отида да я погледна отблизо, графиньо?

— Разбира се.

Тя стана и се приближи до масата. Гледах я как се взира в снимката на Ариел и напълно разбирах интереса ѝ към дъщеря ми. После разгледа снимките на съпруга и на сина ми. В този миг усетих първото стягане от толкова силна болка, че затворих очи и затаих дъх, за да не извикам. Няколко седмици не бях изпитвала болка и сега тя ме изненада.

— Графиньо, какво ви е? — чух да пита Вивиан Трент.

Отворих очи, а тя вече беше дошла до стола ми. Поех дълбоко дъх и ѝ обясних:

— Боя се, че изпитах внезапна остра болка, госпожо Трент.

— Как да ви помогна? Да ви дам нещо? — наведе се над мен, а лицето ѝ бе напрегнато и загрижено, когато попита: — Да не сте болна? Имате ли нужда от някакво лекарство?

Трогнах се от загрижеността ѝ и докоснах ръката ѝ, с която ме бе хванала за рамото.

— Ще ми мине, благодаря. Но сега ще трябва да приключим с разговора.

— Да, естествено, разбирам ви. Бяхте много любезна с мен, графиньо. Всъщност май се застоях. Когато разговаряхме по телефона, вие ми казахте, че можете да ми отделите един час, а струва ми се, че се задържах повече.

— Приятно ми беше да се запознаем — казах. Чувствах се отпаднала. Болката ме сграбчи отново и тогава потръпнах.

— Графиньо! — извика жената. — Виждам, че сте болна! Ще повикам икономка ви. Какво ще кажете да направя?

— Има звънец ето там, близо до масичката до стената — изрекох. — Само го натиснете, и Юбер ще се появи на часа.

Тя направи каквото ѝ казах, — после се върна и се наведе над мен.

— Искане ми се да можех да ви помогна по някакъв начин, да облекча болката ви, графиньо.

— Боя се, че не е възможно, госпожо Трент — отвърнах. — Болна съм от рак. Умирам.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Глупаво е стара жена да попадне под очарованието на по-млада. Това може да се отрази зле и на двете.

В края на краищата на по-младата жена ще ѝ досади, ще възнегодува срещу мъдростта на по-възрастната и възрастта ѝ ще ѝ дотежи. Старата пък ще се засегне и ще се почувства пренебрегната, когато най-накрая бъде изоставена.

Смятам, че е съвсем естествено младите да тичат, да правят нещо, да трупат опит, докато при старите всичко върви бавно.

Това ми беше известно отдавна и въпреки всичко се поддадох на чара на Вивиан Трент. Но тъй като не ми оставаше да живея дълго, нямаше време да си причиним болка.

Преди няколко месеца докторите ми бяха казали, че не са в състояние да ми помогнат. Позволиха ми да изляза от болницата, за да прекарам последните си дни в собствения си дом.

Не бях споделила нито с Шарл, нито с Ариел, нито с когото и да е колко близо съм до края. Нямаше смисъл. Никой не би могъл да ми помогне. В известен смисъл това бе проява на егоизъм. Отдавна бях установила, че не бих могла да се справя с мъката на децата. Нямах толкова сила.

Копнеех за спокойствие и тишина, изпитвах необходимост да прекарам оставащите ми дни, като вода колкото мога по-нормален живот. За мен бе важно да върша работата си, когато ми е възможно, и то без достойнството и гордостта ми да бъдат накърнени.

Въпреки че не се бях доверила на децата си, казах истината на Вивиан Трент. Днес се навършва една седмица, откакто го направих. Това стана, докато пиехме чай. Изрекох думите, без да се замисля. Направих го отчасти, защото бе непозната. От друга страна обаче, видях в очите ѝ искрена загриженост към мен.

Всъщност повярвах на тази млада жена.

Стори ми се изискана и много почитена. През последната седмица тя доказа, че впечатлението ми от нея е било правилно.

Ден не минаваше, без да телефонира и да попита как се чувствам. Изпращаше ми цветя и книги, които смяташе, че може да ми харесат. Две от книгите бяха нейни, тя ги беше написала.

Едната бе за Наполеон, Жозефин и ранните години на брака им, другата беше биография на Екатерина Велика. Чрез тях успях да опозная и авторката им.

През последните няколко дни Вивиан идва редовно на чай в четири часа само за да поседи при мен и да ми прави компания. Разказа ми много неща за себе си, за живота си, за къщите си в Лурмарен и Кънектикът, занимаваше ме по толкова мил начин, че успяваше да отвлече мислите ми от болестта.

За щастие от двацет и четири часа се чувствам много по-добре. Болката най-накрая утихна. Вече почти не ме боли.

През тази седмица Вивиан не ми зададе нито един въпрос за Ариел и за отношенията ѝ със Себастиан Лок. Нито пък спомена очерка, който пише за него.

Възможно е човек да познава някого цял живот и да не знае нищо за него. Още в деня, когато се запознах с Вивиан Трент, ми се стори, че я познавам, сякаш в продължение на много години сме били близки приятелки.

Тя е мила млада жена, с нея времето минава почти неусетно. От онзи тип хора е, които влизат под кожата ти. Разбихах защо мъж като Себастиан Лок я е обичал.

Вивиан е интелигентна, искрена, сърдечна, любяща. У нея няма и следа от цинизъм. Донякъде ми напомня на дъщеря ми.

Те много си приличат по характер — отговорни, грижовни, предани и дисциплинирани млади жени, с цел в живота.

Вивиан е по-светска, по-изтънчена и във всеки случай по-весела от Ариел.

Дъщеря ми винаги е имала някакво необикновено излъчване, много хора грешаха, като казваха, че е надменна. Всъщност тя е затворена в себе си, което често се случва при истински надарените; те са различни от останалите. Изглеждат по-отнесени и не толкова земни.

Струва ти се сякаш живеят на друга планета.

За Ариел работата винаги е била на първо място. Докато Себастиан не влезе в живота ѝ. Сега след неговата смърт съм благодарна, че тя има работата си като вирусолог. Макар да е опасна в

много отношения. Ариел я обича. Ще ѝ помогне да премине този труден период.

Копнея да видя, преди да умра моето красиво любимо дете. Страхувам се обаче, че това няма да стане. Освен ако не завърши опитите си по-рано от очакваното и се върне в Париж.

Не мога да ѝ кажа колко съм болна. Ако го направя, ще остави всичко в Африка и веднага ще се върне при мен. Но това би било твърде егоистично от моя страна.

Тя беше моя в продължение на трийсет и три години и ме дари с толкова радост и щастие, изпълни много от мечтите и надеждите, които хранех за нея. Беше добра дъщеря.

Знам, че Ариел ме обича, че ще продължа да живея в сърцето и спомените ѝ дълго след като умра. Също както стана и с Едуард. Като повечето дъщери тя бе близка с баща си и той я боготвореше. Ариел щеше да остане с много спомени. Двамата с брат си също бяха близки. Такива и ще си останат.

Що се отнася до Шарл, когато най-накрая му кажа истината, той ще пристигне веднага. Двамата с Маргьорит ще бъдат с мен до края.

Обаче бледият ездач на белия кон още не е пристигнал да ме прибере. Струваше ми се, че ми остават няколко седмици на тази земя. Днес се чувствам много по-добре. Лекарството най-после облекчи силната болка, която така безжалостно ме сви миналата седмица. Вече отново съм на крака и мога да се справям с най-неотложното.

Реших днес двете с Вивиан да пием чай отвън в градината. Казах и на Юбер. Той се съгласи, че е достатъчно топло, и сега го виждам през прозореца на спалнята си. Подрежда възглавници върху градински стол, а Жози, прислужничката, покрива малка маса с бяла ленена покривка.

Часовникът ми показва три и четирийсет и пет следобед. Вивиан ще дойде точно в четири. Тя никога не закъснява.

— Мога ли да ви задам един личен въпрос, графиньо Зое? — попита Вивиан предпазливо, навела глава настрани, а в това време очите ѝ се смееха.

— Свободна сте да ме попитате всичко, Вивиан — отвърнах. — Ако мога, непременно ще ви отговоря.

— Французойка ли сте?

— Да. Защо?

— Защото говорите перфектно английски, но въпреки всичко долавям лек акцент. Не мога да си го обясня. Не говорите английски като французите, затова си помислих дали не сте родена някъде другаде?

— Забелязали сте го. Много сте наблюдателна.

— Значи не сте французойка?

— По националност съм французойка, Вивиан. Станах френска гражданка преди много, много години. Но съм родена в Америка. Всъщност родителите ми бяха ирландци. Баща ми и майка ми емигрирали в Америка, в Ню Йорк. Там се срещнали и се оженили.

— Забележително! Значи сте ирландска американка.

— Да, по рождение. Защо се изненадвате толкова?

— Защото приличате на истинска французойка. Притежавате такъв шик, изискан стил, който бих нарекла типично френски, и все пак видът ви и начинът, по който се обличате, не са съвсем френски... — тя поклати глава. — Не биваше да го казвам! Разбира се, че сте французойка. След като сте живели години тук, възприели сте културата, нравите и обичаите на французите, били сте омъжена за французин.

— Колкото и да е странно, Вивиан, чувствам се като истинска французойка. А това, което долавяте в интонацията ми, вероятно е мелодията. Ирландската мелодия, която съм наследила от майка си. Знаете ли, дори не си давах сметка, че си личи, когато говоря английски.

— Едва доловима е, но съществува — отговори тя.

— Нека да ви обясня. Когато за пръв път дойдох в Париж, аз се влюбих в този град. Това беше много преди да срещна Едуард. Щом видях Париж, разбрах, че искам да живея тук и никъде другаде. Затова веднага започнах да взимам уроци по френски, давайки си сметка, че ако ще остана тук, трябва да говоря езика. Доволна съм, че останах. Във Франция ми провървя. Никога не съм съжалила, че се преместих тук.

— От Америка ли дойдохте във Франция?

— Не, от Лондон. Там преживях войната — взех чайника, напълних чашата й, а после моята.

— Благодаря — каза тя, облегна се на стола от ковано желязо и се загледа в градината.

Замисли се. Наблюдавах я. Стори ми се, че нещо я тревожи, затова след малко попитах:

— Добре ли сте? Всичко наред ли е при вас, Вивиан?

— Да, разбира се, защо питате?

— Изглеждате замислена, дори малко разтревожена.

— Графиньо Зое... има нещо, което смятам, че трябва да споделя с вас. Готвех се да го спомена вчера, но ставаше късно и не желяех да ви уморявам. Дори сега се колебая дали да ви го кажа.

— Можете да го направите. Добре съм — уверих я. — По-рано ви казах, че през последните двайсет и четири часа лекарството произведе чудотворно въздействие върху мен. Защо не споделите какво ви тежи?

— Ами то е... — тя изведнъж се спря, въздъхна и погледна настрана, но малко по-късно пак ме погледна в очите.

Ясните ѝ зелени очи излъчваха такава интелигентност, прямота и честност, че дъхът ми почти спря.

— Искам да ви кажа нещо, да ви обясня — изрече тихо и сериозно.

Кимнах.

— Миналият вторник, когато ви видях за пръв път, нещо много ме привлече към вас. По време на часа, който прекарах тук, имах усещането, че не сте ми чужда, че винаги съм ви познавала. Когато ви прилоша, поисках да ви помогна. Не можех да издържа да ви гледам как страдате. Оттогава идвам да ви виждам, защото се безпокоя за вас. През тези няколко дни се опознахме и ми се струва, че нещо ни свързва. Трудно е за обяснение, защото се познаваме само от седмица. Но това, което ви казвам, е истина. Чувствам ви близка, графиньо Зое.

— Знам какво изпитвате, Вивиан, защото и с мен е същото. Между нас се създаде връзка. Сякаш нещо ни привлича една към друга — потупах ръката ѝ. — Да бяхме се срещнали преди години. Вие сте прекрасна млада жена, Вивиан, и през последните няколко дни ми станяхте много скъпа. Искам да знаете, че много ми помогнахте да преодоля тази малка криза.

— Много се радвам! — възкликна тя, хвана ръката ми и за миг я стисна здраво.

— Толкова много ми напомняте на Ариел — казах и ѝ се усмихнах. — Иска ми се да се познавахте. Смятам, че бихте се сприятелили. Бихте били добри приятелки.

— Точно това искаше и Себастиан, графиньо Зое. През октомври, когато ми съобщи, че ще се жени за нея, ми го каза. Надяваше се аз да прекарам Коледа в Кънектикът. Искаше да ме запознае с Ариел и много се разочарова, когато му отговорих, че ще бъда във Франция. Обеща ми да я доведе за Нова година в Лурмарен. Знаел, че ще си допаднем и че ще се обикнем. Искаше да присъствам на сватбата им през пролетта. Всъщност ми се стори, че иска да я направи във „Вийо Мулен“.

— Ако го беше предложил, вие как щяхте да се почувствате? — попитах и я изгледах замислено.

— Щеше да ми бъде приятно. За мен щяха да бъдат добре дошли, щях да им подготвя прекрасно сватбено тържество. Аз наистина го обичах. Той беше единственият ми близък човек. Но на вас това вече ви е известно.

— Да — отвърнах тихо. — Знам.

— Графиньо Зое?

— Да, Вивиан? — веднага обърнах очи към нея, тъй като долових нещо особено в тона ѝ.

— Не искам да ви тревожа, вие вече го разбирате. Надявам се не смятате, че през последната седмица идвах да ви видя, защото съм имала някаква користна цел. Повярвайте, че във всичките си действия съм съвсем искрена към вас. Но се налага да ви помоля за нещо.

— Тогава ме помолете, мила моя.

— Все пак бих искала да се срещна с Ариел. Моля ви, графиньо, бихте ли ми го уредили?

— Вивиан, не съм в състояние.

— Моля за час-два най-много, няма да ми е необходимо повече време за нея. Мога да взема самолета до Заир. Да поговорим малко и след това да си тръгна. Ще замина веднага, обещавам ви. Моля ви — настоя тя.

— Не, Вивиан. Не мога да го уредя.

— Какво лошо може да се случи?

— Повече отколкото бихте могли да си представите! — почти извиках и в същия миг се намразих, защото гласът ми прозвуча остро.

Продължих бързо, но по-меко: — Когато Ариел чу вестта за смъртта на Себастиан Лок, направо бе съсипана. Боледува няколко седмици. След това дори излезе от изследователския екип заради собствената си безопасност. След смъртта му се възстановяваше бавно и се боеше, че може да направи грешка при опитите си с вируса, а това би могло да коства човешки живот. Смъртта му ѝ нанесе неизличима рана. И да отидете при нея сега, само седем месеца от тогава, да я разпитвате за отношенията им, за неговото държане и душевно състояние през последните няколко седмици от живота му, би отворило старите рани, които едва сега започнаха да заздравяват. Работата на Ариел е толкова напрегната и опасна, че не бих желала тя да се разстройва. Спрях за малко и внимателно погледнах Вивиан. — Поставете се на мое място. Искам Ариел да бъде напълно съсредоточена в работата си, за да не направи някоя фатална грешка. Не позволявам да я безпокоите. Няма нещо, което тя би ви казала и което вие да не знаете. Може да напишете очерка си, без да се срещате с нея. Моля ви, повярвайте ми, ако можете!

— Разбирам чувствата ви, графиньо Зое, приемам всичко, което ми казвате. Настоявам да се видя с нея, защото смятах, че Ариел би могла да ми даде ключ към проблема.

— Ключ ли?

— Да, би могла да разреши загадката защо той се самоуби.

— Много се съмнявам, че тя би могла да ви обясни смъртта му, Вивиан.

— Тя го е обичала, той я обичаше, той беше толкова щастлив през последната седмица от живота си — изрече тихо Вивиан. — Беше истински щастлив, графиньо Зое — изгледа ме и поклати глава. На лицето ѝ беше изписана тъга. — Познавах го добре, и то от много години. Не би могъл да ме заблуди. Той беше толкова въодушевен. След като е на седмото небе и смята да се ожени за дъщеря ви, защо ще иска да се самоубие?

— Мила Вивиан, послушайте ме. Никой никога не знае защо хората вършат тези ужасни и трагични неща със себе си.

— За мен самоубийството му няма никакво обяснение — изрече тя почти на себе си. — Искях да се срещна с Ариел, защото се надявах, че тя би ми помогнала да го проумея.

— Как би могла да го направи?

— Винаги съм имала някакво необяснимо усещане, че това кой знае защо е свързано с нея. Не ме разбирайте погрешно, графиньо Зое. Искам да кажа, че има някаква косвена връзка. Известно ми е, че тя е била в Африка, когато той посегна на живота си.

— Защо смятате, че тя би могла да знае нещо?

— Защото отношенията му с нея бяха единственото ново и различно нещо в живота му.

— Как така?

— Пътуваше от Манхатън до фермата в Кънектикът, а после до Африка или до някоя друга част на света, където смяташе, че има нужда от него. Свършваше си работата там, връщаше се в Щатите, стоеше известно време, гледаше си работата във фондацията и в „Лок Индъстрис“ и отново тръгваше. При едно такова пътуване се запознал с Ариел в Заир. Влюбил се е, решил да се ожени за нея и най-неочаквано се самоуби. Според мен тук има нещо много странно. Струва ми се, че през седмицата, докато е бил в Ню Йорк, се е случило нещо. Между понеделника, когато обядвахме заедно, и съботата, когато се самоуби. Истинска загадка. Просто не мога да си представя какво е било.

— Може просто животът да му е омръзнал — предположих.

— Какво искате да кажете, графиньо Зое?

— Нали затова се самоубиват хората, Вивиан? Понеже животът им е станал непоносим. Просто не искат да живеят повече.

Вивиан мълчеше. Забелязах, че темата е болезнена за нея.

След малко тя се наведе напред, изгледа ме изпитателно и започна:

— Искам да ви обясня нещо, графиньо Зое. Обичах Себастиан от дванайсетгодишна. Винаги ще го обичам и част от мен — винаги ще му принадлежи. В края на краищата написването на очерка не е от толкова голямо значение за мен. В известен смисъл то бе извинение. Смятах, че ще ми помогне да стигна до обяснение защо се е самоубил, дори и да ми стане неприятно. Да, разбира се, би било чудесно да се пишат само хубави неща за него. Но има нещо, което много повече ме интересува, отколкото да го боготворя — тя направи пауза, пое дъх и продължи: — Необходимо ми е да знам защо Себастиан Лок посегна на живота си. Лично за себе си. Това беше действие, което съвсем не му подходеше, беше чуждо на характера му. Няма да се успокоя,

докато не разбере причината. Сигурно тази мисъл ще ме преследва до края на живота ми. Още от самото начало, когато ми хрумна идеята да напиша очерка, изпитвах нужда да разреша тази ужасна загадка. Смятах, че докато разговарям с различни хора, истината ще излезе наяве. Всъщност точно затова държах да се срещна с дъщеря ви. Не за да пиша за отношенията им, а съвсем егоистично, за моето лично спокойствие.

— Благодаря ви за искреността, Вивиан. Ариел също като вас беше объркана, и за нея самоубийството му бе необяснимо. Вероятно някой ден, когато раните ѝ заздравеят напълно, ще се срещнете с нея.

Вивиан кимна, въздъхна дълбоко, а после изрече тихо:

— Просто бих искала да приключа с това, графиньо Зое, и да продължа по-нататък, да оправя живота си.

— Разбирам подбудите ви. Дори и за миг да не ви минава през ума, че се сърдя. Но ви уверявам, че дъщеря ми не би могла да хвърли повече светлина по този въпрос.

— Изглеждате много уверена.

— Наистина съм сигурна.

— Вие бяхте единствената ми надежда — отчаяно изрече тя. — Смятах, че ще ми помогнете да стигна до истината чрез Ариел. Струваше ми се, че у нея е ключът към загадката.

За миг не бях в състояние да мисля. Просто седях в красивата си градина, треперех леко от ветреца, който беше излязъл, и се вирах в тези немигащи честни зелени очи, втренчени в моите.

Докато гледах прекрасното лице на тази искрена млада жена, взех решение.

Знаех, че тя е почитена и честността е в основата на характера ѝ, затова бях дълбоко убедена, че мога да ѝ се доверя.

Изправих се и казах:

— Хайде да влезем вътре, мила Вивиан. Става студено.

Тя кимна, стана, хвана ме внимателно за ръката и ми помогна да влезем в къщата.

Щом се настанихме в малкия салон, аз се облегнах на меките възглавници на дивана и я изгледах продължително. Най-накрая поех дълбоко дъх и казах:

— Ще ви разкажа нещо, позната история, стара като света, за един мъж, една жена и още един мъж...

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Бях двацет и осем годишна богата млада вдовица, когато пристигнах. Градът ме очарова и реших да се преселя във Франция. По няколко причини се налагаше да напусна Лондон завинаги. След като прекарах няколко седмици в Париж, върнах се в Лондон, обявих къщата си в Мейфеър заедно с мебелите за продан, оставих пълномощно на адвокатите си да се погрижат за делата ми и почти веднага се върнах във Франция. Наех обзаведен апартамент на улица „Жакоб“ на левия бряг на Сена, намерих една студентка да ме учи френски и започнах да търся подходяща къща, която да бъде красива, елегантна и да стане мой постоянен дом. Учителката ми по френски — млада жена от добро семейство, ми оказа ценна помощ да намеря идеалния апартамент на Авеню Дьо Бретой — голям, просторен и слънчев. Докато бъде ремонтиран и обзаведен, аз се захех с изучаването на езика и в същото време се приобщавах към Париж и френския начин на живот. Макар и аз да ви го казвам, Вивиан, като млада бях доста красива. Имах прекрасна осанка.

Смятам, че това е най-подходящата дума. Изглеждах великолепно, хубостта ми бе не толкова екзотична, колкото чувствена. Мъжете бяха луди по мен. В Париж не ми липсваше мъжка компания, намираха се много кавалери, които бяха готови да ме заведат навсякъде, където пожелаех. Обаче аз много добре си давах сметка, че не мъжете, а жените са ключът към успеха ми в тукашното общество. Само жени биха могли да ме въведат в подходящ кръг. Възможно е мъжете да ми се възхищават, да ме ухаждат, да ме желаят, да ме извеждат на вечери и да се влюбват в мен. Ала жените са тези, които биха отворили вратите, тъй като винаги светските жени дърпат конците на обществения живот, взимат решения, отправят поканите. Те могат да издигнат или да унищожат една жена, особено ако е новодошла в града. Нямах намерение да позволя някои врати да останат затворени или да бъдат захлопвани пред мен.

Нито пък да оставя някой да ме съсипе. Като дете това вече го бях преживяла. Почти. Никога нямаше да разреша това да ми се случи

отново.

За мое щастие намерих поръчителка, наставничка, ако така желаете, жена, с която се бях запознала в Лондон няколко години преди това. Тя беше на възраст, с добро обществено положение. Самата тя имаше много добро потекло, беше влязла в едно от големите титулувани семейства във Франция и също като мен бе вдовица.

Тази изискана забележителна жена беше приятелка на първия ми съпруг Хари Робсън, вече покойник. Благодарение на добрината, която ѝ бе направил в най-трудния период от живота ѝ, и на дългото им приятелство тя ме взе под крилото си, когато през 1950 се преместих в Париж.

Тя бе баронеса Дезире дьо Мармон — привлекателна, елегантна, очарователна, с много познания във всички области. Тъкмо тя ме научи да познавам и ценя френските мебели от осемнайсети век, обуюсоновите и савонерийските килими, гоблените, порцелана, произведенията на изкуството.

Когато пристигнах в Париж, се обличах с вкус, но баронесата ми вдъхна своя несравним стил. Това, на което се възхищавате в мен — моя стил, Вивиан, аз придобих от баронеса Дьо Мармон.

Първото, което направи, бе да ме заведе при своите шивачи, шапкари и обувчари и държеше да бъда облечена просто, но елегантно, по последна мода. Тъкмо предпочитаните от нея декоратори ми помогнаха да обзаведа и подредя новия си апартамент на Авеню Дьо Бретой, също под зоркото ѝ наблюдение. Тя ми намери подходящ иконом, готвачка и прислужница. Накратко, направляваше всяка моя крачка.

Така Дезире ме превърна в елегантна млада жена със свой стил, маниери и изисканост, които се прибавиха към естествената ми хубост. Две години след пристигането ми в Париж реших, че вече съм „шлифована“ и следователно съм готова да бъда представена в парижкото общество като нейно протеже от Лондон.

Така, Вивиан, започнах моя нов живот. Беше четвъртият ми под ред. Имах три предишни, два, от които се стараех да забравя и напълно да залича. Никой не бе чувал за тях, дори Дезире. Тя знаеше само за един — много приятния ми, но скучен живот като съпруга на барон Хари Робсън, трети син на дребен английски лорд.

Дезире имаше един син — Луи, с когото, не беше в блестящи отношения. Макар и да бе петдесет и няколко годишна, в много отношения аз ѝ бях като дъщеря.

Между двете ни съществуваше особена връзка, нещо подобно на тази между нас, Вивиан. В онези дни тя не само бе моя настойница, но и вдъхновителка. Много желяех да бъда точно като нея и вярвам, че в някои отношения го постигнах.

Добра, мила, любяща, остроумна, занимателна, чудесна компаньонка, Дезире бе част от елитния кръг, известен като „каймака“. Независимо от всичко това тя в никакъв случай не бе сноб. През дългия си живот съм забелязала, че истинските аристократи, като например Дезире дьо Мармон и Едуард, никога не са такива. Според моя опит незначителните парвенюта гледат другите отвисоко.

Тъкмо моята най-близка приятелка Дезире ме запозна с мосю графа Едуард дьо Гренай. Вечерта, когато се запознахме, сякаш бяхме поразени от светкавица. Или любов от пръв поглед, ако предпочитате. Тогава вече бях живяла пет години във Франция. Бях трийсет и три годишна и нямах абсолютно никаква връзка с мъж. Той беше вдовец без деца, петдесет и осем годишен. Обаче никой не би могъл да му даде възрастта, изглеждаше много по-млад.

Беше хубав мъж, елегантен, енергичен, имаше вроден чар. Влюбих се в него. Същата година се оженихме. Станах мадам графинята, господарка на тази къща и на прекрасен стар замък в Нормандия.

През първите две години бяхме много щастливи. После в брака ни възникна един проблем. Не можех да зачена. Едуард силно желяеше наследник, който да продължи фамилията. Започна да се променя. Стана мрачен, често беше в лошо настроение, започна да ме критикува. Е, не непрекъснато. Имаше моменти, когато се държеше както преди и беше същия мъж, с когото се запознах. Винаги сме имали активен и добър сексуален живот, защото се обичахме. Но любовта и сексът невинаги са достатъчни. Един брак се поддържа с много още други неща.

През третата година от сватбата ни отношенията ни се бяха обтегнавали. Той все повече се затваряше в себе си, тъй като го занимаваше мисълта, че няма кой да наследи фамилиното име. Обвиняваше мен. Почти две години обикалях лекари и специалисти по

стерилитет, следвайки съветите на Дезире. Отговорът винаги бе един и същ — бях абсолютно здрава.

Когато се опитвах да поговоря за това с Едуард, да му кажа мнението на лекарите, той се сърдеше и отказваше да ме слуша. Тогава вече напълно си дадох сметка, че не е в състояние да приеме простия факт, че е стерилен и не е способен да създаде дете.

Страхувах се за брака ни и трябва да ви призная, че приех с голямо облекчение новината, че е решил да замине за Бразавил във Френска екваториална Африка. Отдавна чичо му Жан Пиер дьо Гренай, който притежаваше огромно имение там, го канеше да го посети. Смятах, че раздялата ще се отрази добре и на двамата ни. Едуард като че ли се съгласи с мен. Направи си план за дълго пътуване, тъй като искаше да отиде на сафари.

Беше началото на юни 1960, когато тръгна за Бразавил. Преди да замине, изрази надежда, че тримесечната ни раздяла ще доведе до положителни резултати. Каза, че може да отслаби напрежението между нас.

През първите две седмици след заминаването му аз си направих допълнителни гинекологични изследвания. И този път лекарите ме убедиха, че мога да имам дете.

В края на юни се чувствах много нещастна, отпаднала и доста тъжна. Имала съм ужасно детство и младост. Изведнъж ми се стори сякаш миналото започва да се повтаря, макар и по различен начин. Мислех си, че ми е съдено да съм нещастна и че в края на краищата няма да мога да оправя живота си. Боях се, че когато Едуард се върне от Африка, с брака ни ще е свършено и ще се разведем.

Това лято в Париж беше непоносима горещина. Обаче няхах желание да отида сама в замък в Нормандия. Непокойна, с променливи настроения, тревожна и винаги готова да заплача, отидох да видя Дезире дьо Мармон с надеждата, че тя би могла да ми даде съвет, а също и да ме утеши. Тя знаеше за проблемите ни.

Когато пристигнах в извънградското ѝ имение близо до Версай, за да прекарам уикенда при нея, тя само ме погледна и вдигна ръце обезпокоена. Каза ми, че съм твърде слаба и изтощена, и настоя незабавно да замина някъде.

Вивиан, дори сега си спомням думите ѝ: „Иди на Лазурния бряг, малката ми. Печи се, плувай, почивай си, ходи на дълги разходки, яж

деликатеси, купувай си хубави неща и не отбягвай романтичен флирт с някой хубав млад мъж.“ Нямата представа колко шокирана останах от последното ѝ предложение.

Малко надменно ѝ заявих, че обичам Едуард. Тя се усмихна. „Това е още една причина да изкараш лек флирт без ангажименти. Така ще се отпуснеш, ще възвърнеш самочувствието си и когато той се върне, ще бъдеш в прекрасно настроение, а то прави чудеса. Можеш да го отрупаш с внимание, да го съблазниш, да го накараш да се почувства мъжествен. Повярвай ми, тогава ще можеш да укрепиш брака си.“ Естествено заявих, че е изключено да създам каквато и да е връзка.

В неделя вечерта малко преди да си тръгна за Париж, Дезире ме отведе настрана и пак ми повтори, че имам нужда от промяна на обстановката. „Замини за Кан, Зое. Позабавлявай се. И ако изникне възможност за някой флирт, не я изпускай. С какво може да ти навреди? Особено ако никой не узнае. Само помни да бъдеш дискретна. Внимавай! Вслушай се в съвета на една опитна жена, настани се в малък хотел и се запиши под чуждо име.“ По обратния път за Париж аз се замислих върху думите ѝ.

Никога не съм имала намерение да ходя в Кан, Вивиан. Но през следващата седмица мисълта за почивка започна да ми изглежда все по-привлекателна. Една сутрин телефонирах в хотел „Грей д'Албион“ в Кан и си направих резервация под измисленото име Женевиев Брюно, запазих си място за експреса, събрах няколко по-семпли рокли и отпътувах от Париж към Южна Франция.

Дезире се оказа права, че смяната на обстановката ще ми се отрази добре. След като три дни се пекох, плувах, правих си дълги разходки, ядох хубава храна, се почувствах по-добре и отново заприличах на себе си.

Това лято в Кан беше пълно с хора. Шестият американски флот беше разположен в Средиземно море. Стотици войници бяха пуснати в отпуск на брега и се смесиха с местните жители и туристите. Загубих се в тълпата. Всички изглеждаха млади, радостни и щастливи. Аз също се заразих от веселото им настроение. И, разбира се, срещнах един млад човек.

Спрях да разказвам и погледнах Вивиан. Тя седеше на края на стола срещу мен. Очите ѝ не се отделяха от лицето ми и знаех, че ме

слуша внимателно.

— Боя се, че историята е дълга — казах, — по-дълга, отколкото имах намерение да ви разкажа. Да ви предложи нещо освежително, Вивиан? Чай? Кафе? Или нещо друго за пиене?

— Ако вие вземете нещо, графиньо Зое — отвърна тя със слаба усмивка.

— Сигурно ще взема. Ще изпия чаша шампанско. Вие ще пиете ли, мила моя?

— С удоволствие, благодаря.

— Бихте ли позвънили на Юбер, моля?

— Разбира се — отвърна тя, изправи се и прекоси стаята. След като направи онова, което я помолих, хвърли поглед към фотографията на страничната масичка и попита: — Снимката е ваша, нали, графиньо Зое? Когато сте били на трийсет години?

Кимнах.

— Да, така е.

— Били сте много красива.

Аз само се усмихнах и погледнах към вратата, тъй като Юбер почука и влезе.

— Мадам?

— Юбер, искаме нещо освежително. Моля те, донеси бутилка „Дом Периньон“ и две чаши.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Вивиан остави чашата си с шампанско, наведе се напред и ме подкани:

— Моля ви, графиньо, не спирайте, продължете разказа си. Споменахте, че в Кан сте срещнали някакъв млад мъж...

— Точно така, Вивиан. Беше хубав и млад, американец. Няколко сутрини закусвах на терасата на малко кафене недалеч от хотела си. Той обикновено беше там, пиеше кафе и пушеше цигара. Винаги ми се усмихваше или ми кимваше учтиво, а на четвъртата сутрин, когато отидох, ме заговори. Пожела ми добро утро на френски, а аз му отвърнах с усмивка.

Малко по-късно платих сметката си и напуснах кафенето. Не бях се отдалечила много, когато мъжът ме настигна. Запъвайки се на френски, той ме попита дали отивам на плажа. Когато му казах, че съм англичанка, той се усмихна и попита дали може да ми прави компания.

Поколебах се. Но той беше толкова открит, любезен и учтив, че си казах какво пък в края на краищата. Освен това бях го виждала сам в кафенето, никога с когото и да било. Стори ми се, че изглежда самотен.

Той трябва да бе забелязал колебанието ми, защото се извини за грубостта си, протегна ръка и се представи:

— Джо Антъни. Подадох ръка и казах:

— Женевиев Брюно. Добавих, че ако желае, може да ме придружи на плажа.

Прекарахме сутринта на плажа — пекохме се, плувахме и си приказвахме. Той бе доста мълчалив и не говори много за себе си. Аз бях резервирана, някак си ми бе трудно да общувам. Той ме покани на обяд в едно малко ресторантче. Спомням си, че докато се хранеше, аз си мислех колко млад и здрав изглежда.

След обяда той ме изпрати до хотел „Грей д'Албион“. Покани ме на вечеря, но аз се поколебах. Когато най-после се съгласих, той сякаш си отдъхна и изглеждаше толкова щастлив, че се трогнах.

Така започна нашият малък флирт. На другата сутрин се срещнахме в кафенето на закуска и отново отидохме заедно на плажа. Същата вечер ме заведе в „Ше Феликс“ на вечеря, а после отидохме да танцуваме в „Ла Чунга“ — известен нощен клуб на Кроазет.

До това време вече бях научила, че Джо е само на двайсет и две години. Много се изненадах, когато ми го каза; защото ми изглеждаше по-възрастен и всъщност беше доста изискан. Не посмях да му призная моята възраст, тъй като тогава бях на трийсет и осем. Когато ме попита на колко години съм, аз го излъгах. Казах му, че съм двайсет и осем годишна, и той ми повярва. Вярно, че изглеждах много по-млада, всички го твърдяха. Не скрих от Джо, че съм омъжена.

Тази вечер в „Ла Чунга“, докато танцувахме, той ме държеше здраво в прегръдките си, целуваше ме по бузата и по косата и аз разбрах, че няма да мога да спра неизбежното, то щеше да се случи. Бях сигурна, че ще се озовем в леглото. Джо също го знаеше. Още от началото на приятелството ни имаше нещо особено.

Следващите четири дни и нощи прекарахме заедно, а после изведнъж аз се уплаших. Колкото и да харесвах, Джо, знаех, че ако връзката ни продължи, рискувам твърде много. Осъзнах, че трябва да се разделим.

Когато му обясних, че трябва спешно да се прибера вкъщи, той ми каза, че ме разбира. Въпреки всичко изглеждаше разочарован, когато му заявих, че повече няма да се видим, и беше тъжен, когато се сбогувахме.

По-късно същия ден се качих на експреса за Париж, тъй като истинският ми живот беше там. Почти веднага започнах да съжалявам за постъпката си. Колкото повече разсъждавах, толкова повече ми се струваше, че съм проявила глупост и безотговорност. Непрекъснато се упреквах. Но не можех да върна времето назад. Успокоявах се, че не съм първата жена, която е имала извънбрачна връзка. Много хора го правят всеки ден и то е част от човешката природа. Но от тази мисъл не ми ставаше по-добре.

Стараех се да не се задълбочавам много върху тези откраднати дни, които прекарах с Джо в Кан, и до известна степен успех. Но имаше ужасни моменти особено посред нощ, когато чувството ми за вина се връщаше. Тогава неспокойно се мятах в леглото, тъй като демоните не ми даваха покой.

По-късно, в края на юли, ме налегнаха други грижи, всъщност нещо много сериозно. Дните минаваха и все повече се убеждавах, че съм бременна от Джо Антъни. През август тялото ми започна да се променя: гърдите ми станаха чувствителни и наедряха. По мои изчисления бях бременна от пет или шест седмици.

Обзе ме истинска паника, бях объркана, не знаех какво да правя. Хрумна ми да се доверя на Дезире, но после промених решението си. Така и не разбрах защо не го направих. Тя бе най-близката ми приятелка, вярвах ѝ и бях сигурна, че никога няма да ме предаде. Въпреки всичко не се реших да ѝ разкажа за връзката си с Джо.

Вероятно съм била малко стеснителна или пък съм се срамувала до известна степен от самата себе си, макар и да знаех, че Дезире дъо Мармон е умна светска жена. И през ум не би ѝ минало да ме съди. Помислих си да направя аборт, ала веднага се отказах. Стори ми се направо отвратително.

Аз не съм религиозна. Отказах се от Бога още като малка. Когато едно дете е подложено на всякакъв вид мъчения, трудно е да продължи да вярва в него. Често си задавах въпроса защо Бог разрешава да ми се случват такива ужасни неща, защо позволява злото да процъфтява в света. Не стигнах до отговор. Имах чувството, че той ме е изоставил, и аз престанах да вярвам в съществуването му.

Когато се омъжих за Едуард, поне външно трябваше да показвам някаква набожност, тъй като фамилията Дъо Гренай бяха католици. Обаче бях набожна само на думи. Можете ли да си представите изненадата ми, Вивиан, когато един ден в края на август, докато се разхождах по улиците, открих, че влизам в едва църква в Латинския квартал. Църквата беше „Сент Етиен дъо Мон“ — параклис, в който никога по-рано не бях влизала.

Нямам представа защо избрах точно тази църква, и то същия този следобед. Не влязох вътре да се помоля. Просто исках да постоя на тишина. Отвътре църквата беше много красива. Беше тихо, най-силно впечатление ми направи абсолютното спокойствие.

Седях там дълго. Чувствах се отпаднала. Цяла сутрин мислех за бебето, тревожех се, чудех се какво да правя. Обаче сега затворих очи и се възвисих над тревогите, най-после се отпуснах. Съвсем неочаквано изпитах прилив на такава силна любов към детето, което растеше в мен, че се изненадах.

Изведнъж всичко ми стана ясно. Взех решение. Когато детето се роди, то ще бъде Дьо Гренай. Ще върне радостта и щастието в брака ми, а Едуард ще го обича като свое. Бебето беше решението на всичко.

След малко се изправих и тръгнах бавно по пътеката, най-последно уверена, че всичко ще бъде наред. Преди да изляза от църквата, се спрях, за да оставя пари в кутията, където събираха дарения. Тогава открих, че в църквата има икона на Света Женевиер. Помислих си какво любопитно съвпадение.

Почти веднага чувството ми за вина и угризенията ми се изпариха и заживях с усещането, че така е трябвало да стане. На първи септември Едуард се върна от Брававил. От мига, в който влезе, се убедих, че вече всичко ще бъде наред. Той изглеждаше чудесно и духът ми се повдигна повече, отколкото в църквата. Беше загорял и здрав, в прекрасно настроение, останах с впечатлението, че се радва, че се е върнал вкъщи. Едно от първите неща, които направи, бе да ми се извини за детинското си поведение.

Същия уикенд прекарахме в замък в Нормандия и в тихата ни и красива стара спалня се любихме страстно. Стори ми се, че Едуард се опитва да се извини за несправедливите си обвинения. Този уикенд страстта му не отслабна и непрекъснато повтаряше, че ме обича.

Тези дни той ме направи много щастлива и чувствата ми към него укрепнаха още повече: Разбрах колко дълбоко обичам съпруга си и колко много означава той за мен. След един месец му съобщих, че съм бременна. Той естествено се зарадва много. По време на цялата ми бременност беше любящ, нежен, предан, внимателен и се чудеше какво да направи за мен. Аз бях безкрайно доволна и щастлива и износих детето до края.

Разбира се, имаше дни, когато ме налягаха угризения, Вивиан. По природа не съм измамница и понякога съвестта ме гризеше заради изневярата. Но винаги, когато изпитвах някакво чувство на вина, насочвах мислите си към Едуард. Казвах си, че ще му дам детето, което е желал цял живот.

Първата му съпруга го бе изоставила. Аз не го направих. Щях да го даря с наследника, за който той мечтаеше. Бях осигурила продължението на името и титлата. Фамилията Дьо Гренай щеше да продължи да съществува. Едуард никога няма да разбере, че детето не

е негово. Във всеки случай бях сигурна, че той ще бъде добър баща и с любовта си ще направи детето свое.

Знаех, че Джо Антъни вече се е върнал в Щатите и е изчезнал от живота ми. Джо не знаеше истинското ми име. За него бях Женевиев Брюно. Бях в безопасност. Бебето също. Никога нямаше да видя отново Джо Антъни. Или поне така си мислех.

Бебето ми се роди осем месеца след като двамата с Едуард тъй страстно се радвахме един на друг във фамилията замък. Той сметна, че бебето се е родило преждевременно, и аз не го разубедих. Тя беше мъничка и нежна, нарекохме я Ариел. Имаше весел дух, беше като същинска малка фея.

През първата ѝ година Едуард трепереше над нея, а после започна да го завладява предишното неспокойствие. Започна да мърмори, че предпочитал момче, и всячески ми показваше нуждата си от син. Знаех обаче, че колкото и да се любехме, нямаше да забременея от него. Той бе стерилен. Времето обаче минаваше, неудовлетворението му от Ариел и от мен се засилваше и аз ставах все по-нервна и депресирана. Отчаях се.

Според френските закони дъщерята може да наследи титлата и имененията, естествено Едуард също го знаеше. Но, Вивиан, той просто беше обсебен от желанието да има син. Колкото повече ми говореше на тази тема, толкова повече разбирах, че за него това беше като рак, който го разяжда отвътре.

Когато Ариел навърши две години, с Едуард вече бе невъзможно да се живее. Беше станал лесно възбудим и изключително раздразнителен. Същото лято съвсем неочаквано му се наложи да замине и аз се зарадвах.

Чичо му Жан-Пиер бе получил инфаркт. Тъй като съпругът ми бе единственият му жив роднина, трябваше да отиде в Бразавил и да се погрижи за него. Аз го насърчих и когато той замина, си отдъхнах. Радвах се, че няколко седмици ще бъда сама и ще успея да възвърна равновесието си.

Същата седмица Дезире дьо Мармон тръгнаше за Биариц и ме помоли да я придружа. Отначало отказах, но в последния момент приех поканата ѝ. Взех Ариел и бавачката със себе си.

Там срещнах един мъж, Вивиан. Беше приятел на Дезире, очарователен и внимателен кавалер, извеждаше ме на обяд, на чай,

разхождаше ме с кола покрай брега, водеше ме на кино. Двамата много бързо се сприятелихме. Патрик Лангал беше местен земевладелец, притежаваше титла, беше женен. Обаче жена му никога не го придружаваше, когато той гостуваше в къщата на Дезире, и аз останах с впечатлението, че бракът му не е особено щастлив. Той ме ухажваше и аз взех решение. Щях да имам връзка с него. Съпругът ми отчаяно желаше син. Щях да му го дам.

Така бе заченат Шарл, Вивиан. Вероятно оставате с впечатлението, че връзката ми с Патрик е била много банална, дори пресметната. Но всъщност не беше така. Въпреки всичко признавам, че това бе съзнателно решение от моя страна, подтикнато от желанието да забременея.

Ала Патрик беше добър и любящ мъж, той ме накара отново да се почувствам жена, и то желана, затова скоро се освободих от нервността и отчаянието. От дълго време не се бях чувствала толкова добре. Признавам, че всичко бе различно от връзката ми с Джо Антъни. С Джо попаднахме един друг в прегръдките си неволно, почти случайно. Този път действията ми бяха пресметнати, вярно, но харесвах Патрик и знаех колко много ме обича.

Щом Едуард най-после получи син, отново стана прекрасният човек, за когото се омъжих. Обожаваше децата, мен ме боготвореше. Стана баща и съпруг за пример и ние заживяхме щастливо.

Следващите двадесет години бяха най-добрите в живота ми, Вивиан. Никога не съм поглеждала назад. Дори не си спомнях за Джо Антъни или за Патрик Лангал. Посветих се на Едуард и децата. Бях доволна и спокойна. Щастието, за което мечтаех години наред, най-после ме споходи. Дори забравих ужасното си детство и страшните неща, които бях преживяла. Бях примерна съпруга, добра майка.

Замълчах и погледнах Вивиан.

— Сигурно съм ви шокирала... след като ви признах, че съм оставила Едуард да мисли, че Ариел и Шарл са негови деца.

— Не, не сте! — възкликна тя и поклати глава. — Съвсем не. Дали сте на съпруга си всичко, което е желал, графиньо Зое, направили сте го щастлив, изпълнили сте живота му с радост. Той е отгледал децата от раждането им, затова те са били негови. От това, което ми разказахте, графът много е обичал Ариел и Шарл и това е важното, нали?

— Благодаря ви, че ми казвате това, Вивиан — отвърнах и продължих: — От мига, в който Шарл се роди, Едуард и аз не сме си казали лоша дума. Бяхме много близки, разбирахме се. Ценях щастието ни. Да, най-накрая животът бе такъв, за какъвто бях мечтала.

През пролетта на 1983 година подреденият ми свят внезапно рухна. — Спрях и отпих от шампанското. Вивиан попита веднага:

— Какво се случи?

— Получих писмо от мъж на име Сам Лоринг, напълно непознат за мен. Пишеше ми, че пристига в Париж от Чикаго и че е приятел на Джо Антъни и Женевиер Брюно и иска да ме види. Бях зашеметена. Два дни не направих нищо, после все пак му телефонирах в хотел „Скриб“, както той искаше.

Срещнахме се същия следобед във фоайето на хотела. Беше висок, много слаб мъж с посивяла коса, ъгловато лице и изглеждаше около седемдесетгодишен. Никога по-рано не бях го виждала.

Без никакво предисловие го попитах какво желае от мен. Той повтори онова, което бе написал в писмото — че бил приятел на Джо Антъни и знаел за връзката ми с Джо преди двайсет и три години. Каза ми, че съм използвала името Женевиер Брюно и че съм била отседнала в хотел „Грей д'Албион“ в Кан.

Естествено отрекох всичко. Хладно ми отговори, че сигурно не бих желала съпругът ми да научи за прелюбодеянието ми, нито пък да хвърля съмнение върху законността на Ариел. Възмутих се, държах се надменно и му отвърнах, че ми говори глупости. Станах да си вървя.

Сам Лоринг настоя да остана и извади една стара снимка. На нея бяхме двамата с Джо Антъни, беше направена в „Ла Чунга“ преди толкова много години. Джо ме беше прегърнал. Аз бях вдигнала лице към него и му се усмихвах. Веднага си дадох сметка, че снимката е опасна. Сам Лоринг ми посочи датата на обратната страна на снимката. Юли 1960 година. Почувствах се хваната в капан.

Попитах Лоринг какво точно желае. Ала преди да ми отговори, знаех, че ще иска пари. И то много, голяма сума. Помислих си, че ако му платя, за да му затворя устата, рискувам след време отново да ме изнудва. От друга страна, не ми оставаше нищо друго, освен да му платя.

Ако не беше датата на гърба на снимката, той не би могъл да докаже, че Ариел не е дете на Едуард. Уплаших се. Още повече, че не

желаех съпругът ми да започне да ме разпитва за Ариел. Както и за Шарл. Налагаше се да защитя децата си. Също и съпруга си. Той не бе вече млад, беше на осемдесет и шест години. Не желаех да го разстройвам.

Смаях се, когато ми поиска сто хиляди долара за мълчанието си. Отвърнах му, че нямам намерение да му дам подобна сума. Изтъкнах му, че не съществуват гаранции по-нататък да не поиска още. Отговорът му беше, че трябва да му вярвам. „Честната дума на крадците“ бяха думите му.

Изсмях се в лицето му. Попитах го защо е чакал толкова дълго, за да ме издири и да ми разкаже прелюбопитната си история, на която така и така никой не би повярвал. Лоринг ми обясни, че се пенсионира, имал сериозни семейни проблеми, финансови затруднения и че ако не бил толкова отчаян, никога нямало да ме безпокои.

Тогава поисках обяснение за Джо Антъни. Попитах откъде го познава и откъде има тази стара снимка от „Ла Чунга“.

Той ми разказа нещо много интересно, Вивиан. Но аз му повярвах, признавам си. Лоринг ми обясни, че двайсет и три години преди това работел при американски бизнесмен и ръководел секретния отдел на компанията му. През лятото на 1960 бил изпратен в Европа, за да следи сина на шефа си, който пътувал из Франция и Италия сам. Задачата му била да го държи под око и да внимава да не се забърка в някоя неприятност.

Въпросният млад мъж бил Джо Антъни, разбира се. Лоринг ми довери, че знаел за връзката ни от самото ѝ начало. Виждал ни заедно на плажа, после в ресторантчето, в „Ла Чунга“ и на влизане и излизане от моя хотел. Освен това ме осведоми, че тогава той наел и френски детектив, за да ме следи. Когато се разделих с Джо, детективът се качил на експреса за Париж заедно с мен.

Очевидно след двайсет и четири часа Лоринг вече е знаел коя съм в действителност и всичко за мен. Той дори знаеше кога и къде е родена Ариел. Чрез френския детектив няколко години продължил да ме държи под око в случай, че Джо Антъни някога се опита да се свърже с мен. Що се отнася до снимката, бил я купил от фотографа в „Ла Чунга“ още на другия ден, след като била направена, и през всичките тези години я пазил.

Казах му, че ще му дам парите, уредихме си да се срещнем три дни по-късно и аз си тръгнах от хотел „Скриб“. В таксито по пътя към къщи си казах, че Лоринг не би могъл да докаже нищо, че няма да се поддам на изнудване, но в мига, в който влязох в къщата, осъзнах, че ще го направя. Твърде много неща щях да загубя.

Нужни ми бяха няколко дни, за да събера парите, най-вече защото исках да му платя в брой. За щастие първият ми съпруг Хари Робсън ми беше оставил цяло богатство и аз използвах част от него, за да платя на изнудвача.

Когато се срещнахме в края на седмицата, поисках снимката в замяна на парите. Накарах го да обещае, че ще стои настрана от мен. Но докато говорех, си давах сметка, че нямам гаранции. Исках да се отърва от него, да свърша колкото се може по-бързо с всичко това. Този ден рискувах много.

Сам Лоринг ми обеща, че никога повече няма да се видим. После ми връчи снимката.

Докато ми я даваше, каза: „Хубаво момче беше Джо Антъни, нали? Само че името му не е Джо Антъни.“ Когато го запитах какво иска да каже, Лоринг продължи: „Графиньо, вие не бяхте единствената, която се представяше за друга личност, използвайки измислено име. Същото направи и Джо. Истинското му име е Себастиан Лок.“

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Вивиан ме гледаше втренчено.

— Боже мой! — възкликна пребледняла. — Щом Себастиан е бил Джо Антъни, значи той е баща на Ариел. Боже мой! — облегна се назад на стола, поклати глава, сякаш искаше да отрече всичко това, и отрони: — Боже мой! О, не!

Очаквах подобна реакция от нейна страна, затова само кимнах и казах много тихо:

— Да.

— Графиньо Зое, Себастиан разбра ли го? Затова ли се е самоубил? — запита Вивиан. — Сигурно така е станало! Разбира се! Самоубил се е, защото е открил, че макар и неволно има кръвосмесителна връзка. Така е, нали?

Известно време не отговорих, после бавно изрекох:

— За да разберете всичко, Вивиан, трябва да започна от самото начало... от началото на живота ми...

— Родена съм на шести април 1922 година. Родителите ми бяха Нийл и Морийн Рафърти, кръстили са ме Мери Елън. Живеехме в Куинс и първите ми години бяха щастливи. За двете с майка ми нещата се промениха драстично през 1927, когато баща ми загина при трудова злополука.

През следващите две години майка ми работеше упорито, но едва свързвахме двата края.

Тя беше хубавичка и когато един ден вкъщи се появи Томи Рейгън, стар приятел на баща ми, тя веднага му хвърли око. За Томи се знаеше, че е ерген, който работи много и много пие. Той също я хареса и след няколко месеца се ожениха.

Вторият ми баща имаше постоянна работа. Той беше един от управителите на голяма и просперираща ферма в областта Съмърсет близо до Пийпак в щата Ню Джърси. Заедно с голямата заплата на него му се полагаше къща в землището на фермата, за която казваше, че е достатъчно голяма за нас, новото му семейство.

Мислех ей, че всичко ще бъде чудесно, ще живеем в провинцията във ферма и пак ще има мъж, който да се грижи за нас. Не след дълго открих колко съм сгрешила. Томи Рейгън не ме обичаше, не можеше да понася чуждо дете и ми се струва, че е ревнувал страшно майка ми затова, че ме обича и че заемам голямо място в сърцето ѝ.

Естествено, когато нещата не вървяха, а понякога действително беше така, той си го изкарваше на мен. Беше суров човек, който бе готов да ме набие и при най-дребното провинение.

Когато се ожениха, той беше внимателен, никога не ме удряше в присъствието на мама, но с течение на времето усети зависимостта ѝ от него и въобще не се церемонеше.

Той беше безжалостен към мен. Твърдеше, че без бой децата се разглеждат. Мога да ви уверя, че не само че никога не са ме глезили, но само аз си знам колко бой съм изяла от него.

Томи Рейгън беше изключително стриктен и държеше на дисциплината. Беше от хората, на които като им се даде власт, се превръщат в тирани. Грубиян и страхливец, той тормозеше само слабите и беззащитните, онези, които не биха могли да му отвърнат със същото.

Двете с майка ми се страхувахме от него. Стараех се по възможност да не му се мяркам пред очите. Майка ми се опитваше да ме защити, но не успяваше. Често я чувах нощем да ридае в леглото си, особено когато той беше пил.

Само три години след като се омъжи за Томи, майка ми заболя от сърце и почти се превърна в инвалид. Влошеното ѝ здраве вбесяваше втория ми баща и животът ми стана още по-тъжен. Освен че ме биеше, той ме превърна в слугиня. Трябваше да чистя къщата и да готвя за него и за нас, тъй като повечето време майка ми беше твърде безсилна. Тогава бях на десет години.

Растях бързо, Вивиан. На тринайсет години вече бях добре развита и изглеждах голяма за възрастта си. С една дума, бях се превърнала в момиче. Ала все още бях като пъпка, която не е разцъфнала. Мама винаги ми е казвала, че ще стана красива жена.

Един ден през лятото на 1935 година забелязах, че собственикът на фермата ме гледа особено.

Отнасяше се много внимателно към мен, канеше ме в господарската къща, най-вече в кабинета си, където ме черпеше с бонбони и шоколади, подаряваше ми панделки за дългата ми коса, стари списания и веднъж една книга. Скоро започна да посяга на мен, да опипва гърдите ми, да пуска ръка под полата между краката ми.

Така започна истинската ми трагедия, Вивиан. Не мина много време и разкопчаваше панталона си да ми се покаже, караше ме да го пипам. Дори понякога ме принуждаваше да свалям някоя дреха.

Въпреки че той ме ужасяваше, нищо не можех да сторя, за да го накарам да престане. Майка ми беше болна, не исках да я разстройвам. Доведеният ми баща беше непристъпен, а не би ми и повярвал. Вероятно той дори е знаел, но се е правел, че не вижда. Не го беше грижа за мен, бях му само в тежест. Стараех се да крия всичко това, да се правя, че нищо не се случва.

Собственикът ме предупреди, че ако изрека и дума на някого за това какво прави той, когато сме насаме в кабинета му, ще ни изгони. Ще уволни доведения ми баща, ще ни остави без пари и няма да ни даде препоръки.

Обвинявах себе си, смятах, че грешката е моя. Малко преди да започне да ме дебне, майка му дойде на гости и ми каза, че съм прекрасно момиче. Но, добави злобно, че един ден красивото ми лице ще ми донесе неприятности. Спомена, че хубостта ми само ще ме подхлъзне по пътя към ада, където сатаната ме чакал, за да ме погълне. По мое мнение синът ѝ бе същински сатана.

Бях четиринайсетгодишна, когато той ме изнасили — беше септември 1936 година. Естествено бях девствена, а той беше доста груб, затова получих голям кръвоизлив.

В бързината да се нахвърли върху мен той не бе заключил вратата. Икономката влезе и ни видя. Бяхме разрошени, освен това върху, събрания килим имаше кръв. Жената разбра какво се е случило и му го каза. Но както всички във фермата, и тя се страхуваше да не загуби работата си. По тази причина той продължи да върши каквото желае с мен.

През зимата на 1937 забременях. Бях петнайсетгодишна и се уплаших страшно. Но времената бяха тежки, той беше шеф на доведения ми баща и ние зависехме от него. Затова всички си мълчаха

относно състоянието ми. Мама плака много. Вторият ми баща обвини мен.

Собственикът на фермата беше трийсетгодишен и не бе женен. Изглежда, идеята да има дете и съпруга му се понравиха. За голяма изненада на Томи Рейгън, за моя също той се ожени за мен заради бебето. Сватбата стана във фермата. Местният съдия проведе набързо церемонията.

Странното беше, че съпругът ми незабавно замина и ни остави да живеем в къщата заедно с майка ми и доведения ми баща. Когато няколко месеца по-късно се върна, той ме заведе в господарския дом при себе си. Продължаваше да ме тормози сексуално, докато това стана невъзможно поради положението ми. Рядко разговаряше с мен и между нас нямаше никаква топлина, той не беше добър. Мечтаех си да избягам, но знаех, че няма да мога.

На първи юни започнаха родилните болки. Мъчих се почти два дни и когато най-после на трети юни бебето се роди, аз бях напълно изтощена. Казаха ми, че бебето е починало.

Няколко месеца боледувах. Бях слаба, отпаднала, страхувах се да оздравея. Докато бях болна и на легло, никой не бе в състояние да ме насили. Ала знаех, че няма да мога вечно да се крия. Когато най-после стъпих на краката си, доведеният ми баща ми съобщи, че съпругът ми ме изпраща някъде, за да закрепна. Решено бе да замина за Лондон и да остана при сестрата на майка ми Брона. Явно, че идеята беше на майка ми и като по чудо съпругът ми се бе съгласил.

Не мога да ви опиша колко си отдъхнах, когато тръгнах. Не видях съпруга си, преди да тръгна за Ню Йорк, за да се кача на кораба, тъй като той беше в Канада по работа. Ала знаех, че той плаща пътя ми до Англия, както и няколкото нови дрешки, които си купих. Оставил ми бе и триста долара за разноски в Лондон.

Вивиан, никога няма да забравя какво ми каза майка ми в деня, когато тръгнах от фермата. Спомням си лицето ѝ, начина, по който ме погледна, тона ѝ. „Не се връщай вече тук, моето момиче“ — прошепна ми, когато се наведох да я целуна. Каза ми, че ме обича, направи ми впечатление колко щастлива изглеждаше тази сутрин. Разбрах, че изпитва облекчение от това, че напускам фермата.

Вдигнах чашата си, отпих глътка шампанско и се наместих на дивана, за да ми е по-удобно. Вивиан, която ме наблюдаваше,

възкликна:

— Нали няма да спрете, графиньо Зое? Искам да чуя и останалата част от историята. Моля ви.

— Ще я чуете, Вивиан — отговорих й. — Ще ви разкажа всичко... неща, за които никой никога не е чувал.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— В Лондон започна вторият ми живот, Вивиан. Той беше много по-щастлив от първия до голяма степен благодарение на леля ми Брона.

Тя беше по-малката сестра на мама, актриса. Докато живяла в Ню Йорк, работила в малки театри в Гринич Вилидж. Там се запознала с младия английски актьор Джонатан Сейнт Джеймс. Влюбихи се и когато той се върнал в Англия през 1933 година, тя тръгнала с него.

В мига, в който влязох в малката им къща в района Пимлико, настроението ми се подобри. Беше гостоприемна, уютна къща, почти като кукленска, а Джонатан Сейнт Джеймс направи така, че да съм добре дошла и да се чувствам у дома си. Също като Брона той нямаше още трийсет години, а двамата бяха живи, енергични и водеха малко бохемски живот. Бяха луди един за друг и за театъра, играеха в пиеси на Уест Енд. Естествено там бяха в стихията си. Щастieto и радостта им ме заразиха и скоро се почувствах много по-добре. Двамата се обичаха и се отнасяха с любов и към мен.

Здравето ми започна да се подобрява, а наранената ми душа да заздравява. Брона съживи духа ми. Състрадателна по природа, тя умееше да разбира хората и постепенно започнах да ѝ се доверявам. Разказвах ѝ на части, малко по малко. След три месеца вече знаеше цялата история. Беше вбесена. „Няма да се връщаш там, Мери Елън. Заклевам се в Бога, че ако го направиш, това ще стане през трупа ми. Господи! Та това, което са правили с теб, е престъпление, точно така е, момичето ми.“ Джонатан, който бе научил всичко от Брона, се съгласи, че в никакъв случай не бива да се връщам в Ню Джърси.

Обаче като че ли никой не държеше да се върна, включително и майка ми. Естествено, знаех, че в случая тя ме закриляше, опитваше се да ме държи настрана от злото. Пишеше ми редовно и никога не пропускаше да ми подчертае, че ме обича.

След като прекарах шест месеца в Лондон, вече бях различен човек. Брона и Джонатан действително свършиха чудеса. Галеха ме и

ме глезеха и това си пролича. Понапълнях. Розата вече беше напъпила, както казваше Брона.

Най-важното бе, че благодарение на Брона и Джонатан се чувствах сигурна и в безопасност, което от години не ми се бе случвало. Вече не ме тероризираха и сплашваха, не се боях, че ще мебият или насилият. Страхът, с който бях живяла толкова дълго, най-накрая започна да ме напуска и разбрах, че един ден ще изчезне напълно.

Някога вярвах, че единственият начин да се сложи край на мъченията е да умра. Бях тринайсетгодишно дете, когато исках да се самоубия. Вивиан, това е част от трагедията. Разбирате ли, аз никога не съм имала детство.

Но през тези няколко месеца в Лондон успях да се съвзема. Започнах да проумявам, че бих могла да стана друга личност, да имам нова биография, да започна отначало.

Същото лято Брона ми намери работа чрез нейна приятелка. Станах танцорка в кабаре в Уест Енд. Поради високата си и слаба фигура се превърнах в съвършена актриса във вариете.

Харесваше ми всичко — блясъка, костюмите, тълпите, светлините на рампата. Открих истинската си професия. Тя означаваше всичко за мен. Стана целият ми свят. Оставих зад гърба си смъртта и разбитото сърце, обърнах се с лице към живота.

Тъй като живеях в съвсем нов свят, имах нужда от съвършено ново име. Отказах се от Мери Елън Рафърти, което ми напомняше за мъките и униженията, и си измислих ново.

Зое Лайл. Това бях аз. Под новото име станах друга личност. Никой никога не беше докосвал или тормозил Зое, тя беше чиста отвън и отвътре, цялостна личност. Всяка вечер, когато пристъпвах на сцената в красивия костюм с пера, все едно, че се раждах отново. Извисявах се над всичко.

Майка ми ми липсваше, безпокоях се за нея и понякога ми ставаше тъжно за бебето, което почина при раждане. Но тези мигове минаваха. Все пак бях само шестнайсетгодишна. Бях започнала отново живота си като Зое. Гледах само напред.

Нямах вест от съпруга си и ми беше леко, че мълчеше толкова дълго. Когато пристигнах в Лондон, се страхувах, че в края на

краищата ще ме привика обратно в Америка. Но лятото минаваше, той не се обаждаше и започнах да си отдъхвам.

На трети септември 1939 година Великобритания обяви война на нацистка Германия. Годишите по време на войната в Лондон бяха трудни — изпълнени с много несгоди и опасности поради непрекъснатите въздушни бомбардировки. Но излязох от тях относително невредима.

След като Америка влезе във войната през 1941, във Великобритания започнаха да прииждат американски войски. Всеки път, щом видех американски войник, се страхувах да го погледна в лицето, за да не се окаже доведеният ми баща. Ала той не се появи в Лондон, макар и да знаех от мама, че Томи се е включил в редовете на американската армия.

Що се отнася до съпруга ми, нямам представа какво всъщност е станало с него. Той продал фермата в областта Съмърсет, получил развод и през 1940 година ми изпрати документите, оставяйки ме под грижите на Брона. Повече не чух за него.

Тъй като играех във вариете, имах много поклонници и излизах с някои от тях. Но винаги бях нащрек, пазех се, решена, че никога повече няма да се излагам на безсърдечието на други хора.

Обаче през 1943 се запознах с един английски офицер от Колдстриймския гвардейски полк. Той беше негово благородие Хари Робсън, армейски капитан, син на английски лорд. Бащата на Хари се бе женил три пъти и последната му жена, майката на Хари, бе американска наследница с акции в железниците. Когато починала през 1940, той наследил цялото ѝ състояние.

Бях на двайсет и една години, Хари — на двайсет и осем. Той направо бе заслепен от мен, а и аз много го харесах. Беше приятен на вид и с добри обноски.

Окуражавана от Брона и Джонатан, приех предложението на Хари и се оженихме през 1944. Тогава той настоя да престана да играя и го направих с най-голямо удоволствие. Може и да ви се стори странно, но колкото и да обичах сцената, по-късно тя никога не ми е липсвала.

Така започна третият ми живот, Вивиан. Двамата с Хари живяхме пет години. Бяха хубави години. Аз му бях предана. Сигурна

съм, че го направих щастлив, той ми даде сигурност и закрила, както и много любов.

През 1949 Хари пресичал Оксфорд Стрийт, когато го блъснал двуетажен автобус. Седмица по-късно почина от масивен вътрешен кръвоизлив. Бях смазана от скръб. Обичах го по свой начин и знаех, че този мил и щедър мъж, който беше толкова добър към мен, ще ми липсва.

След погребението потънах в траур, усамотих се и се замислих за бъдещето си. Бях дващест и седем годишна, а Хари ме бе оставил богата жена. Бях негова единствена наследница.

Не изпитвах желание да се върна в Америка. Майка ми почина малко след като се оженихме с Хари. Една година след смъртта му реших да отида в Париж. Почти веднага разбрах, че ще остана завинаги в този град. Така и направих и изчезнах завинаги от лондонската сцена.

Започнах четвъртия си живот, когато се омъжих за Едуард, но вие вече чухте много за него, Вивиан, и какво се случи с мен в следващите години. Както ви споменах, Сам Лоринг се появи в Париж през 1983 и ме изнуди да му дам сто хиляди долара заради връзката с Джо Антъни, или по-точно със Себастиан Лок. Платих му, защото исках да спася семейството си, макар и да знаех, че е рисковано. Съществуваше опасността Лоринг да дойде пак и да поиска още пари.

Няколко дни след като му платих, започнах да се безпокоя за друго, което би имало по-сериозни последствия от изнудването. Реших да отида в Америка и сама да проверя нещо. Когато съобщих на Едуард, че ми се налага да замина по семейна работа за Щатите, той предложи да тръгна сама. На осемдесет и шест годишна възраст вече не му се пътуваше.

Отлетях за Ню Йорк и се отправих веднага към хотел Пиер, където си бях запазила апартамент. На следващия ден наех частен детектив да свърши работата, която желяех. Това не му отне много време. След четирийсет и осем часа той ми донесе необходимата информация.

Онова, от което се страхувах, излезе вярно. В продължение на няколко дни бях изпаднала в такъв шок, че не бях в състояние въобще да мисля. Но когато шокът премина, ме обзе неопикуема ярост. За пръв път в живота ми се прииска да убия някого.

Тук разбрах, че няма да мога да продължа.

Отново изпитах същата ярост както преди дванайсет години. Треперех.

— Тази ярост така и не ми мина — най-после казах и се обърнах към Вивиан, поглеждайки я право в очите.

— Както и желанието да убия този човек никога не ме е напускало.

— Кой човек? Какво искате да кажете, графиньо Зое!

— Сайръс Лок.

— Сайръс? Но защо? Заради Лоринг ли? Защото Сайръс изпратил Лоринг да следи Себастиан преди толкова години, когато сте се срещнали с него в Кан?

— Не, Вивиан, това няма нищо общо с Лоринг. В известен смисъл Бог го изпрати да дойде при мен. Помогна ми дори без да го осъзнава, помогна ми да предотвратя голяма трагедия.

Младата жена ме гледаше озадачено.

— Извинявайте, графиньо Зое, боя се, че не ви разбирам.

— Няма как да ме разберете — казах.

Изведнъж гърлото ми се сви, едва сдържах сълзите си, започнах да треперя неудържимо. Поех дълбоко дъх, сплетох пръсти, за да се стегна, но гласът ми трепереше, когато изрекох:

— Сайръс Лок бе собственикът на фермата в Ню Джърси. Той беше мъжът, който си играеше с мен като дете, който ме изнасили, когато бях петнайсетгодишна, от когото забременях, който се ожени за мен и после ме захвърли. Той открадна детето ми. Каза ми, че бебето е починало, но това не е истината. Синът ми е оживял. Синът ми Себастиан.

Докато изричах името му, сълзите потекоха по бузите ми. Вдигнах треперещите си ръце към лицето си.

Вивиан дойде и седна до мен на дивана. Прегърна ме и ме притисна, старайки се да ме успокои.

Заплаках, както плаках през 1983 година, вечерта, когато открих чудовищната истина. Сърцето ми отново се късаше както тогава.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Най-накрая се отдръпнах от Вивиан, намерих кърпичка в джоба си и издухах носа си. Тогава я погледнах.

Беше преbledняла като платно, в очите ѝ имаше болка. Пресегнах се и стиснах ръката ѝ.

— Благодаря ви — казах и преди да успее да ми зададе въпрос, продължих: — Бих искала да довърша историята си, да ви разкажа и останалото, Вивиан.

Тя кимна.

— Трябва да го направите.

— Имайки предвид информацията от Сам Лоринг, когато се замислих за възрастта на Джо Антъни, ме обзеха подозрения... — пак спрях. — Винаги мисля за него като за Джо, а никога като за Себастиан. Както и да е, той бе на двацет и две години, а аз — на трийсет и осем, когато се срещнахме в Кан. Шестнайсет години разлика във възрастта. Спомних си, че бебето ми се роди на трети юни 1938. Умряло същия ден според Сайръс Лок и акушерката. Ако синът ми беше жив, през 1960 също щеше да е на двацет и две.

Съмнявах се, че Сайръс Лок е станал баща на двама сина през същата година. Не, стигнах до извода, че е баща само на моя син. Особено след като няколко години след това не се е женил.

Питах се възможно ли е детето ми да е живо? Възможно ли е Себастиан да не е син на Хилдегард Лок, а мой? Тогава значи съм родила дете от собствения си син. Дъщеря ми Ариел.

Бях ужасена и естествено известно време го отричах пред самата себе си. Но най-накрая разумът надделя над чувствата и се убедих, че преди много години Сайръс Лок ме е излъгал. Терзаеше ме мисълта, че макар и неволно, сме извършили кръвосмешение. Струваше ми се сякаш живея в кошмар. Собственият ми син — баща на Ариел.

След много разсъждения реших, че трябва да замина за Ню Йорк и да се добера до фактите. Налагаше се да узная истината. Както ви споменах, наех частен детектив и го помолих да ми събере

информация за Сайръс Лок. Струваше ми се, че след като се е развел с мен, той се е оженил повторно и е имал други деца.

Преди години във вестниците ми се беше мярнало подобно съобщение, но тъй като желях да забравя този болезнен период от живота си, почти не му обърнах внимание.

Няколко дни по-късно частният детектив дойде в хотел „Пиер“, за да ми докладва. Донесе ми най-различни документи, както и подробна биография на Сайръс Лок.

Най-важният документ беше копие от акта за раждане на Себастиан. Там черно на бяло беше датата на раждането му — трети юни 1938. Посочено беше името на бащата — Сайръс Лайън Лок. Името на майката бе Мери Елън Рафърти Лок. Тоест аз. Месторождението бе ферма Редингтън, област Съмърсет, щат Ню Джърси. Както бях помолила, частният детектив се бе снабдил и с копие от брачното свидетелство.

Биографията на Сайръс Лок ми обясни и други неща. Очевидно той се бе преселил в щата Мейн, след като бе продал фермата в Ню Джърси, и заживял в голяма къща, която притежавал от декември 1937. Явно я е купил веднага след като се ожени за мен. Не се и съмнявах, че е завел бебето в Мейн с дойка, настанил ги е в къщата и сам е отглеждал детето, докато няколко години по-късно се оженил повторно.

Според мен, Вивиан, той е планирал всичко това. Когато ме изнасили, той беше трийсет и три годишен, неженен, без деца. Щом е открил, че съм забременяла, оженил се е за мен, за да вземе детето. Мен не ме е желяел. Вече не съм му била нужна. Обаче е искал да има наследник. Колкото повече умувах над това, толкова повече се убеждавах, че то бе единственото обяснение. Иначе защо ще краде бебето ми?

Тази нощ в хотел „Пиер“ усетих, че целият ми свят се разклати. Бях толкова сломена, че почти цяла седмица не можех да дойда на себе си. Накрая успях да се съвзема и се върнах във Франция. Там беше моят живот, там беше съпругът и семейството ми, които ме обожаваха.

Не ми беше лесно да го понеса и няколко месеца боледувах. Лекарите не знаеха какво да мислят, също и Едуард. Но аз знаех какво ми е. В сърцето си носех ужасна тайна. Не бих могла да я споделя абсолютно с никого. Това бе най-тежкият товар, който ми оставаше да

нося, а бях загрижена и за Ариел. На двайсет и две години дъщеря ми беше красива и отлична студентка. Всички ѝ предсказваха изключителна кариера в медицината. Сигурна бях, че няма генетични увреждания, и въпреки всичко се безпокоях за нея.

Едуард ми помогна да оздравея. Той вече не беше млад, но беше силен и енергичен, посвещаваше цялото си време на мен. Не се отделяше от мен и ме окуражаваше. Много ме обичаше.

Постепенно започнах да се чувствам по-добре. Престанах да се обвинявам. Приех факта, че не мога да променя станалото толкова отдавна и следователно трябва да свикна да живея с тази мисъл.

Когато оздравях, посветих всичките си сили и енергия на Едуард, Ариел и Шарл. Оправих се, защото по природа бях създадена да оцелявам. През 1985 получих писмо, изпратено от Чикаго. Сърцето ми спря да бие, когато прочетох името С. Лоринг на гърба на плика. Беше от дъщерята на Сам Лоринг — Саманта. Съобщаваше ми, че баща ѝ е починал. Малко преди това я помолих да ме уведоми за смъртта му. Пишеше ми, че той ми благодарил за помощта в момент на нужда. Така че изнудвачът ми беше мъртъв.

Когато през 1986 любимият ми Едуард почина, стори ми се, че моят живот също е свършил. През последните двайсетина години на брака ни бяхме много близки. Той бе голямата ми любов, както и любимият ми приятел, той беше целият ми живот. Смятах, че след като него го няма, няма смисъл да съществувам. Но продължих да живея. Ариел и Шарл ми носеха голяма радост, както и снаха ми Маргьорит и внукът ми Жерар. Постепенно успях да изтрия Джо Антъни от съзнанието си и оставих миналото зад себе си.

Една вечер през септември миналото връхлетя върху мене. Ариел пристигна от Заир и доведе годеника си. Името му бе Себастиан Лок.

Никога няма да забравя тази вечер, Вивиан. Така и не разбрах какво е станало. Умът ми работеше, а иначе всичко плуваше пред очите ми. Видях какъв прекрасен мъж е и ме болеше, че толкова жестоко ме бяха лишили от сина ми — облегнах се на възглавниците, тъй като се почувствах изтощена, и завърших: — Това е историята на живота ми. Сега знаете всичко...

Вивиан се приближи до мен, хвана ме за ръката и я задържа в своята.

— Вие ме развълнувахте толкова много, графиньо Зое. Сърцето ме боли за вас. Толкова сте изстрадали. Нямам представа как сте преживели всичко това.

— Животът на някои хора минава много леко, Вивиан. Важното е човек да устои, да оцелее.

Тя помълча известно време, после заговори толкова тихо, че едва я чувах:

— Казаха ви на Себастиан, така ли?

— Да. Какво друго можех да направя?

— Значи затова се е самоубил? — прошепна.

— Да, Вивиан, сигурно.

— Сигурно сте му го съобщили, след като обядвахме заедно в понеделника?

— Да, точно така. Видях се с него в сряда.

— Отишли сте в Ню Йорк?

Кимнах.

— Ариел се върна в Заир, Себастиан отлетя за Ню Йорк. Аз го последвах. Телефонирах му във фондацията „Лок“, обясних му, че се намирам в Ню Йорк и че трябва спешно да го видя. Той се съгласи. И как няма да го направи? Бях майката на жената, за която искаше да се ожени.

— Къде се срещнахте?

— В градската му къща. Трябва да ви призная, че бях много разстроена и объркана. Ала успях да го прикрия. Веднага започнах да му разказвам историята. Съобщих му, че някога съм била омъжена за Сайръс Лок, че той е мой син, който ми е бил откраднат от баща му. После му разказах за Женевиев Брюно. Той беше шокиран. Естествено, не повярва на нито една моя дума. Поне в началото.

Обаче аз носех документите със себе си: актът му за раждане, моят също, удостоверението за брак, кръщелното на Ариел. Също и снимката на Джо Антъни и Женевиев Брюно, направена в „Ла Чунга“ през юли 1960. Онова, което най-много го обърка, беше, че жената, която му разказваше тази ужасна история, бе Женевиев, хубавата млада жена, с която се бе запознал в Кан. Убедих го, че тя и аз сме една и съща личност. Обясних му, че съм го излъгала за възрастта си и съм скрила десет години, защото е бил толкова млад. Описах му и някои подробности от онези четири дни, които прекарахме заедно. Нямахте

как да не ми повярва. Показах му и други мои снимки, направени същата година. С тяхна помощ той се убеди, че наистина съм Женевиер Брюно.

Когато ме попита как съм открила всичко, разказах му как Сам Лоринг се свърза с мен в Париж, как ме изнуди и разкри пред мен самоличността на Джо Антъни. Без да искам му доверих някои неща, които ви разказах днес. Вивиан. Как Сайръс Лок ме е насилвал... — спрях за миг и после изрекох бавно: — Унищожих Себастиан, разбира се. Знам го. Но се налагаше да предотвратя голяма трагедия. Казах му, че не бива да съжالياва, че е срещнал Ариел.

Вивиан ме изгледа напрегнато и поклати глава.

— В края на седмицата Себастиан посегна на живота си. Но не е било нужно да го прави. Можеше да развали годежа си с Ариел, не е било необходимо дори да й дава обяснения.

— Да, Вивиан, права сте — въздъхнах дълбоко и стиснах ръката й още по-силно. — Единственото, за което си мислех онзи ден, бе да предотвратя женитбата им. Никога не съм си представяла, че той ще се самоубие. Но трябваше да предположа, когато каза: „Как ще живея без нея? Тя е единственият човек, когото някога съм обичал.“ При тези негови думи заплаках, той също.

Вивиан седеше съвсем неподвижно. Очите й се изпълниха със сълзи, които бавно потекоха по бузите й. Не бе в състояние да говори. Нито пък аз. Просто седяхме и се държахме за ръце, всяка потънала в мислите си.

След известно време тя се посъвзе.

— В началото ми казахте, че никой друг не знае за това. Защо го разказахте на мен?

— Защото изпитвахте огромна нужда да разберете защо Себастиан се е самоубил. Реших, че ако не ви обясня всичко, тази мисъл ще ви преследва до края на живота.

— Благодаря ви, графиньо Зое, за това, че ми се доверихте.

— Знаете ли, мила Вивиан, така и не разбрах защо се случи всичко това... защо трябваше да срещна Джо Антъни в Кан преди толкова години. Дали е случайност? Или съдба? Не мога да го проумея... едва ли някой би могъл да го обясни...

— Каква трагедия — изрече тихо Вивиан. Изгледа ме продължително: — Много го обичах. Винаги съм го обичала.

— Знам... това е още една причина да ви разкрия истината.
Истината ви освобождава, Вивиан.

**ПЕТА ЧАСТ
ВИВИАН
ПОЧТЕНОСТ**

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Къщата на графиня Зое на улица „Фобур Сен Жермен“ бе особено тиха, когато Юбер ме пусна да вляза. Беше по-тиха от обичайно, помислих си, следвайки го в широкото мраморно фоайе.

— Как е графиня Дьо Гренай? — попитах го, докато се изкачвахме по широкото извито стълбище.

— Днес е малко по-добре — отговори ми той. — Пак се съвзе. Забележителна жена е, мадам Трент. Очаква ви с нетърпение.

— Аз също, Юбер.

Поведе ме по коридора, отвори двойните врати на спалнята ѝ, въведе ме, извини се и изчезна като съвършен иконом.

Хвърлих поглед към старото легло и за моя изненада открих, че бе покрито с копринена кувертюра.

— Тук съм, Вивиан, седнах близо до огъня — обади се графиня Зое с по-силен глас, отколкото очаквах. Сутринта, докато говорихме по телефона, ми се стори много слаб. Тогава се изплаших.

Обърнах се към нея и ѝ се усмигнах, прекосих стаята до камината. Направи ми впечатление колко добре изглеждаше. Юбер беше прав, наистина беше изключителна жена. Кестенявата ѝ коса беше сресана, имаше и грижливо положен грим. Привлекателният вид на тази седемдесет и три годишна жена отново ме порази.

Беше облечена с наситеносиня копринена пижама, беше си сложила обици със сапфири. Цветът на дрехата и на сапфирите подхождаше на прекрасните ѝ очи. Още първия миг, когато я видях, осъзнах голямата ѝ красота, в някои моменти дори ми напомняше нещо много познато. Тогава това ме объркваше, защото не можех да си го обясня. Сега вече знаех. Напомняше ми на Себастиан. Очите му бяха нейните, разбира се. Като късчета небе, помислих си, каквито бяха и неговите, устните им също бяха еднакви. Чувствителни, раними.

Щом спрях до нея, тя каза:

— Радвам се, че пак сте в Париж, Вивиан. Искаше ми се да ви видя. Благодаря ви, че дойдохте, мила моя.

— Днес така и така имах намерение да намина — отговорих, наведох се и я целунах по двете бузи. — Тъкмо се канех да ви позвъня и да се самопоканя на чай, когато вие ми се обадохте.

Тя ми се усмихна и ме потупа по ръката.

— Много се привързах към вас, Вивиан.

— И аз към вас, графиньо Зое — носех чанта с книги, оставих я на пода до стола ѝ и продължих: — За вас са, надявам се да ви харесат.

— Сигурна съм, че ще ми харесат, вие вече познавате вкуса ми. Много сте добра. Благодаря ви.

Седнах на стола срещу нея и я погледнах с очакване.

— Поисках да ви видя, защото имам нещо за вас — докато говореше, тя се обърна към масичката стил Луи XV до стола ѝ и взе малко пакетче. Наведе се леко напред, подаде ми го и додаде: — За вас е, Вивиан.

Изненадах се и докато го поемах, казах:

— Графиньо Зое, не е необходимо да ми правите подаръци!

Тя се засмя слабо.

— Знам, че няма... да ме бъде още дълго, отворете го.

Отвързах панделката и разгъна златистата хартия.

Малката кадифена кутийка в ръцете ми изглеждаше стара и щом вдигнах капачето, ахнах от изненада. Върху тъмночервеното кадифе лежеше брошка във формата на сърце, покрита с малки диамантчета, а в средата бе разположен малко по-голям диамант.

— Графиньо Зое, много е красива! Но не мога, да я приема, твърде ценна е!

— Искам вие да я носите. Хари Робсън ми я подари, когато се оженихме през 1944, и винаги съм я харесвала. Може да се носи като медальон или като брошка.

— Но това е бижу, което трябва да дадете на Ариел или на снаха си.

— Не ви ли е минавало през ума, че вие сте моя снаха? Или сте били, тъй като сте били омъжена за Себастиан.

Само се възрях в нея и не можах да ѝ отговоря. Разбира се, че беше права. Но брошката беше изключително ценна и не ми беше удобно да я приема.

— Обаче не затова ви я давам — продължи тя. — Държа да имате нещо, което да ви напомня за мен...

— Графиньо Зое, никога няма да ви забравя, как бих могла! Вие сте най-изключителната личност, която съм срещала.

— Моля, приемете брошката, Вивиан, ще ме направите много щастлива. Всеки път, когато я носите, тя ще ви напомня за една стара жена, която много се привързва към вас.

— Говорите така, сякаш няма да се видим повече. Ще се срещаме всеки път, когато идвам в Париж! — възкликнах.

— Искрено се надявам да е така. Но да бъдем реалисти, мила моя. Аз съм възрастна и много болна. Знаете го, Вивиан. Скоро ще си отида от този свят. Хайде, стига вече! Да не сантименталничим. Моля ви, приемете брошката. Направете го заради мен.

— Разбира се, че ще я приема, графиньо Зое, много ви благодаря. Красива е и много щедро от ваша страна...

Изправих се и отидох при нея да я целуна. После се взрях в обърнатото ѝ нагоре към мен лице и казах:

— Не бива да смятате, че единствено брошката ще ми напомня за вас.

— Да, знам — отвърна тя. Яносините ѝ очи заблестяха.

Сигурна съм, че в този миг беше щастлива, и от това ми стана много приятно. Извадих сърчицето с диамантчета и го забодох на сакото на костюма си.

— Ето, виждате ли как ми стои?

— Идеално — отсъди тя, обърна очи към бюрото близо до прозореца и добави: — Бихте ли ми подали кутията с писма от бюрото, Вивиан?

Кимнах и изпълних молбата ѝ. После отидох и пак седнах на стола. Облегнах се на възглавниците със стара дамаска, наблюдавах я как отваря кутията и търси нещо вътре.

Тази жена ме очарова още в мига, в който влязох в къщата ѝ, и между нас почти веднага се създаде приятелство. Попаднах напълно под очарованието ѝ, тя притежаваше нещо действително уникално. Имаше душа, способна да разбира, беше интелигентна, умна и смела. Много смела. Когато се замислех за мъчителните неща, които се бяха случвали в живота ѝ, се питах как е издържала, как е оцеляла. Беше истинско чудо, че трагедиите не са я сломили. Зое дьо Гренай действително беше несломима жена. Възхищавах ѝ се и дори я обикнах.

— Вивиан?

— Да, графиньо Зое?

— Това е актът за раждане на Себастиан. Моля ви, изгорете го — подаде ми документа и продължи: — Можете да го прочетете, ако желаете...

Кимнах и сведох очи към листа, който вече бе в ръцете ми. Всичко беше точно така, както тя ми разказа. Имената заплуваха пред очите ми:

„Сайръс Лайън Лок. Мери Елън Рафърти Лок. Себастиан Лайън Лок. Ферма Редингтън, област Съмърсет, щат Ню Джърси. Датата на раждане на Себастиан, трети юни 1938 година.“

Колко пъти сме празнували рождения му ден на тази дата.

— Това е началото... на една голяма трагедия — прошепнах.

— Изгорете го, Вивиан, моля ви.

— Веднага — отидох до огъня, коленичих пред него и видях как пламъците погълнаха акта за раждане на Себастиан.

— Сега това. Удостоверението ми за брак.

Поех листа хартия, който узаконяваше съюза между Мери Елън Рафърти и Сайръс Лайън Лок, и ме обзе гняв. Сайръс Лок бе в основата на всичко. Колко покварен е бил. Скъсах удостоверението на две и пуснах парчетата в огъня.

— Това е снимката, направена в „Ла Чунга“ през 1960 — продължи да говори графиня Зое и ми я подаде. — Нея също хвърлете в огъня.

Загледах се във фотографията. Не можеше да не го направя. От нея Себастиан се вираше в мен. Веднага го познах. Но колко различен беше от този, когото аз познавах. По-възрастният. Тук беше толкова млад, толкова невинен. А Зое до него беше прекрасна. Красотата ѝ бе ослепителна. Нищо чудно, че мъжете са я преследвали.

Усетих погледа ѝ върху себе си, пуснах снимката и видях как се огъна и изгоря. От нея не остана и следа. После обърнах глава към възрастната жена.

— Вие май искахте да я запазите, Вивиан — изрече тя бавно. — За малко да ви позволя. Ала е по-добре да унищожим всичко. Не че не мога да ви поверя снимката, но... — гласът ѝ заглъхна и тя отмести очи.

— Знам, че имате доверие в мен — казах. — Права сте, така е по-добре. Ще ви олекне на душата.

Тя въздъхна и изрече тихо:

— Да видим какво друго има тук. О, да, брачното ми свидетелство от Какстън Хол в Уестминстър, когато се омъжих за Хари Робсън. Него няма нужда да унищожаваме. Ето тук е и кръщелното ми. Моля ви, изгорете го — подаде ми го и се настани по-удобно на стола.

— Сигурна ли сте? — попитах я. — Има ли някаква действителна причина да го унищожаваме?

Тя се замисли. Най-накрая каза много тихо:

— Ариел и Шарл знаят, че като млада съм била актриса и че името ми е било Зое Лайл. Известно им е и че съм била вдовица на Хари Робсън, а после съм се омъжила за Едуард. Но те никога не са чували името Мери Елън Рафърти и бих искала да изгорим всичко, което би издало някаква връзка със семейство Лок. Хвърлете го в огъня. Моля ви.

Направих го и тогава се изправих.

— По-разумно е да се отърва от уличаващи свидетелства. Не бих желала Ариел или Шарл някога да ги открият. Но съм доволна, че ви разказах всичко, Вивиан. Струва ми се, че като споделих тайната си с вас, свалих голям товар от плещите си. Това ми тежеше от двайсет години и ми олекна, когато го споделих с вас.

Станах, приближих се и клекнах до стола ѝ. Взрях се в изумителните ѝ сини очи и казах:

— Ще оправдая доверието ви. Докато съм жива, няма да го споделя с никого.

Графиня Зое се наведе към мен, целуна ме по челото и леко ме погали по бузата.

— Сигурна съм, че няма да разкриете нищо от това, което узнахте. Вие сте толкова честна, предана и добра. Почтена. Не бихте могли да извършите нещо долно, също както и Ариел — тя спря, изгледа ме продължително и додаде: — Вече ви чувствам като своя дъщеря. Обикнах ви, Вивиан.

— Благодаря ви за хубавите думи, графиньо Зое. Искам да знаете, че и аз ви обичам.

На устните ѝ се появи усмивка, но изчезна след миг. Натъжи се, очите ѝ се напълниха със сълзи. Хвана ме за ръцете и изхлипа:

— Все едно че взех нож и го прободох с него. Аз съм отговорна за смъртта на Себастиан, Вивиан. Тази ужасна мисъл ме измъчва вече седем месеца. Скръбта ми е непоносима.

— Моля ви, не обвинявайте себе си — рекох. — Трябвало е да кажете истината на Себастиан. Това е бил единственият изход. Не можехте да го оставите да се ожени за Ариел.

Тя потърси кърпичка в джоба си и рече:

— Смъртта му тежи на душата ми.

Продължих да я успокоявам. След известно време тя се съвзе.

Юбер внесе подноса с чая, наля в чашите ни и излезе.

Започнахме мълчаливо да прием чая си. Графиня Зое заговори първа:

— Любовта е единственото нещо, което има стойност в този ужасен и неразбираем свят, в който живеем. Тя е единственото, което има смисъл. Последвайте съвета на една стара жена, която е видяла почти всичко и е изживяла много... не правете компромиси, когато се отнася до брак. Да, вие ще се омъжите отново, Вивиан, абсолютно сигурна съм. Но трябва да го направите единствено ако обичате човека.

— Знам, според мен също няма други причини.

— Когато се появи истинският мъж, вие ще го познаете. Ще ви се стори, че летите, и не се съмнявам, ще бъдете съвсем уверена за чувствата си.

— Сигурно ще стане така, графиньо Зое.

На лицето ѝ се появи слаба усмивка, но забелязах и сълзите, които блестяха в очите ѝ, когато тя изрече тихо:

— Относно вас нямам никакви съмнения, Вивиан. Абсолютно никакви — направи малка пауза и продължи: — Животът ви е пред вас.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

От графиня Зое отидох направо в ресторанта, където щяхме да вечеряме с Джак.

Седнах в таксито, поръчах на шофьора да ме закара до „Ше Волтер“ и се замислих дали да сваля диамантеното сърце. Все още бе закачено на самото ми и стоеше чудесно върху черния вълнен плат. Реших да го оставя.

Когато пристигнах, Джак вече беше там и се изправи, докато ми посочваха масата му.

— Колко се радвам да те видя — изрече и ме целуна по бузата.

Двамата седнахме. Погледнах го и казах:

— Аз също.

Той ми се ухили насреща.

— Тази вечер си много елегантна, Вив. Много шик. Прекрасен костюм. Кой ти подари брошката?

— Имам я отдавна — отвърнах уклончиво и съжалих, че все пак не я свалих в таксито.

— Мирише ми на Себастиан — отбеляза той, направи знак на келнера и продължи: — Какво би желала да пиеш?

— Шампанско, Джак, ако е възможно.

— Чудесна идея, аз също ще пия шампанско. Напоследък не пия концентрати — поръча бутилка вов клико, келнерът се отдалечи и Джак попита: — Е, откри ли я?

— Коя? — изненадах се, макар веднага да разбрах, че има предвид Ариел. Само преди няколко седмици тя беше тема на последния ни разговор в Шато д'Коз.

— Тайнствената жена в живота на Себастиан. Ариел дьо Гренай, разбира се — поясни той.

— Не, не съм — отговорих. — И нямам намерение да я търся.

— Защо? Беше толкова запалена да я намериш... и да говориш с нея.

— Намерих майка ѝ. Ариел е в Африка. Няма да ходя там, Джак, смятам, че не си заслужава.

— Ето че запя нова песен! Все пак какво откри? Чрез майката искам да кажа.

— Не кой знае колко. Ариел живее в Африка. Била е там, когато Себастиан се е самоубил. Явно, че не би могла да хвърли светлина върху случилото се. Тя не знае повече от теб или от мен.

— Наистина ли е доктор?

— Да.

— Занимава се с научна работа, така ли?

— Да, Джак, работи с горещи вируси като ебола и марбург. Това ми съобщи майка й.

— Боже мой! Та това е опасна работа.

— Вярно.

Келнерът се приближи с кофичката с шампанското и започна да отваря бутилката. Джак престана да ми задава въпроси. Обаче в мига, в който останахме отново сами, той продължи да ме разпитва за Ариел дьо Гренай.

— Била ли е сгодена за Себастиан? — не се сдържа той.

— Доколкото разбрах, да — отвърнах. — Мислели са да се оженят през пролетта точно както ми каза той, Джак. Това е, няма друго. Освен че ти винаги си бил прав. Никога няма да разберем защо Себастиан се самоуби. Остава си загадка.

— Значи си се отказала да я интервюираш за очерка, така ли?

— Да. Наздраве — докоснах чашата си до неговата.

— Наздраве — отвърна ми и продължи: — Напредваш ли? Или вече си го свършила?

— Не, не съм още — засмях се. — Но утре се връщам в Лурмарен и имам намерение да го завърша окончателно. Нуждая се само от добра редакция.

— Надявах се да останеш още няколко дни в Париж — изсумтя той кисело. — Смятах да ми правиш компания. До края на седмицата съм тук.

— С удоволствие, но трябва да се връщам. Имам много работа, а книгата ми за сестрите Бронте излиза през лятото. Искам да й направя малко реклама, да попътувам, а точно сега се налага да прекарам известно време във „Вийо Мулен“. На тишина. Сама.

— През август ще ходиш ли в Кънектикът както обикновено? — попита той.

— Да, защо?

— Може и аз да съм там по същото време. В Лоръл Крийк Фарм.

— Не мога да повярвам! Ти да напуснеш Шато д'Коз!

Той се разсмя.

— Смятам да прекарам няколко седмици там, не мисли, че имам намерение да се преместя да живея в Корнуол, Вивиан.

Облегнах се на стола и го изгледах продължително. Изглеждаше добре, беше отслабнал и по-добре облечен от обикновено. Установих, че е в добро настроение, бе почти благ, нещо необичайно за него. Поех дълбоко дъх и заявих:

— Джак, ще те попитам нещо.

— Казвай.

— Искам да ме погледнеш в очите и да ми дадеш честната си дума, че не обичаш Катрин Смайт.

— С това съсипа цялата вечер, Вив, а тя едва сега започва.

— Обичаш ли я? — настоях. След като той не отговори, аз продължих безмилостно: — Аз съм, Вив. Най-старата, най-близката ти приятелка. Не можеш да ме излъжеш. Погледни ме в очите Джак Лайън Лок и се закълни, че не я обичаш.

— Обичам я, но...

— Не, Джак, никакви, но.

— Кой ти подари тази прекрасна брошка?

— Не променяй темата.

— Добре, добре. Обичам я. И какво от това?

— Видях се с Катрин преди два дни, докато бях в Лондон и работих с издателя си.

— Наистина! — той ме изгледа напрегнато. — Как е тя?

— Изглежда прекрасно. Трябва да ти кажа, че има някои жени, които се разхубавяват още повече по време на бременността. С нея е станало същото. В много добро настроение е, щастлива е за бебето, работи усилено върху книгата си за Фулк Нера и смята да се премести в нов апартамент.

— Кога?

— Е, още не го е намерила, Джак, но търси и се надява да се установи на ново място, преди да се е родило бебето — взирах се в него, очаквах някакъв коментар или да ми зададе въпрос, но той

мълчеше. Изпи виното си, огледа се за келнера, който веднага дойде и напълни чашата му.

Щом останахме сами, казах:

— Катрин те обича много, Джак.

— Върви и ги разправяй на старата ми шапка — измърмори той свирепо.

— Сигурна съм — отговорих му меко, — знам също и че иска да бъдете заедно, макар че не държи непременно да се ожените. Знаеш разбиранията й по отношение на брака.

— Ако толкова ме обича, както казваш, тогава защо ме предаде? — попита той намусено.

— Как го направи, Джак? — запитах и се намръщих.

— Забременя, след като знаеше, че не желая деца.

— Не вярвам да го е направила нарочно. Искам да те попитам нещо, само от любопитство. Защо не обичаш децата?

— Нямам нищо против децата. Просто не искам да имам мои.

— Според Катрин ти се страхуваш, че не можеш да обичаш дете, защото мислиш, че Себастиан не те е обичал.

Той ми се усмихна иронично.

— Ако си спомням правилно, това бяха последните й думи, преди да се разделим. Тогава направо се беше побъркала. Естествено, че мога да обичам дете...

— Тогава защо не заминеш за Лондон и да я убедиш да се върне отново във Франция? Двамата бихте си живели чудесно, скъпи.

— Няма начин, Вив. По-добре ми е сам.

— Не вярвам. Катрин ми каза и нещо друго, Джак. Ти си й доверил разни неща за Себастиан и според нея той е страдал от нещо, което се нарича дисасоциация.

— Вярно. Тя и на мен ми разви същата теория. Глупости на психиатрите!

— Не е точно така, Джак. Има такова нещо, аз също разговарях с един мой познат психиатър — направих пауза, после продължих бавно: — Смятам, че е права. Себастиан сигурно я е имал.

— Хайде, всяко нещо си има граници.

— Не е така. През последните няколко седмици, работейки върху очерка за него за „Сънди Таймс“, много мислих за Себастиан и вече го виждам в по-различна светлина.

— Интересно! Продължавай.

— Според мен на Себастиан му е било трудно да бъде близък с нас и да ни обича. Той просто не е бил способен, тъй като подобно чувство му е било чуждо. Много просто, не е бил научен. Като казвам нас, имам предвид теб, мен, Лусиана, майка ми. Вероятно и всички свои съпруги. Виж какво, той никога не е изпитал майчина любов, не е бил свързан с никого през първите години на детството си, които са най-важни. Все пак той не мразеше хората, Джак. Помниш ли колко загрижен бе за света, как желаше да помогне на отчаяните и нуждаещите се? Можеше да се отдаде на благотворителна дейност и да „обича“ света като цяло, така да се каже, защото от него не се изискваше да бъде в близки отношения с всички тези хора. Той раздаваше много пари, пътуваше по света, за да се увери, че се използват по предназначение. Така създаваше впечатлението, че е „любящ“ човек.

Джак ме слушаше, поемаше думите ми и забелязах, че те достигаха до съзнанието му.

— Себастиан полагаше всички усилия — продължих, — правеше всичко възможно за нас, Джак. Всъщност той винаги ни е показвал колко се грижи за нас, намираще много начини да си проличи. Прехвърли замъка на теб, защото ти много го харесваше. Не го направи, за да се облекчи от данъци, както често твърдиш. Насърчаваше те да работиш заедно с Оливие и да изучиш винарството. Знаем, надяваше се един ден ти да управляваш „Лок Индъстрис“ и фондацията, но никога не е казал, че не би могъл да го вършиш и отдалеч, както той самият винаги е правил. Никога не е споменавал, че трябва да се откажеш от винарната. Когато беше малък, той отделяше време за теб, окуражаваше те да се занимаваш с много неща. Себастиан ти помогна да станеш такъв, какъвто си днес.

Джак ме гледаше изумен.

— Какво искаш да кажеш, че ми е отделял време? Никога не го е правил! Той непрекъснато пътуваше и ми оставяше грижата за Лусиана. И за теб, малката.

Изсмях се в лицето му.

— За Бога, Джак, говориш като обидено момченце. Всъщност той възлагаше на мен да се грижа за теб и Лусиана — наведох се напред и хванах ръката му. — Послушай ме! Себастиан направи

всичко възможно за теб! Знам го, била съм свидетелка! Той наистина се занимаваше с теб. Научи те да яздиш, да играеш тенис, да гребеш, да плуваш и много други неща. Просто ги забравяш, защото го мразиш по някаква непонятна причина. Въобще не мога да разбера защо не му го признаеш.

— Ти винаги си гледала на него от друг ъгъл. Виждаш го в различна светлина от мен, Вив! — отвърна ми той.

— Това е вярно до известна степен, съгласна съм. Но струва ми се, че започвам да гледам на него по-реалистично. Знам, че го боготворях и идеализирах. Години наред страдах от заболяване, наречено героизиране на Себастиан. Вече се излекувах от него. Той не беше съвършен, осъзнавам го. Изпаднаше в мрачни настроения, имаше труден характер, самият той се измъчваше. Затова през повечето време беше мрачен, потиснат и труден за понасяне. Според мен болката му идваше от нерадостното му детство. Отгледан от Сайръс Лок и някаква противна бавачка, а по-късно да имаш и ужасна мащеха като Хилдегард Орбах — трябва да е било направо страшно. Гадно. Бедното момченце. Според мен, имайки предвид обстоятелствата, все пак той се е развил добре.

Джак ме гледаше напрегнато, преглъщайки всяка дума. Лицето му имаше странен израз.

— Явно доста си поработила върху психологията му... в такъв случай наистина ли вярваш, че е страдал от дисасоциация?

— Честно казано, да, Джак.

Той кимна.

— Спомена, че не можел да обича. Да не би да искаш да ми кажеш, че и теб не те е обичал?

— Да. Смятам, че не ме е обичал, поне не така, както ти и аз обичаме хората, Джак. Вярно, Себастиан ми е казал, че ме обича, даваше ми доказателства. Знам, че е бил привързан към мен и е бил загрижен да бъда добре, че имахме добра сексуална връзка. Много добра. Но сексуалното привличане не може да се смята за любов.

— Гледай как се обърнаха нещата — заяви той едва чуто.

— Виждам го в нова светлина — отвърнах. — Сега го разбирам по-добре, това е всичко. Не че го обичам по-малко от преди, просто представата ми за него се промени. Но чувствата ми са си същите.

— Виждам.

— Все пак се опитай да мислиш за него без предубеждение, Джак не би ли могъл? Смятам, че ти самият ще се почувстваш по-добре. Нямах причини да го мразиш. Беше добър, баща.

Той не отговори нищо. Седеше от другата страна на масата, без да откъсва очи от мен. Разбрах, че съм докоснала някаква струна у него. Сега ме уважаваше много повече от по-рано, защото бях напълно искрена с него.

Отпих от шампанското. Аз също мълчах.

— Но той винаги ми е отнемал онова, което съм желаел... — неочаквано изрече.

— Какво искаш да кажеш? — попитах го смръщена.

— Например моята Специална лейди. Майка ти. Аз много обичах Антоанет.

Бях толкова изумена, че го загледах с отворена уста.

— Джак, моята майка можеше да бъде майка и на теб! Тя беше голяма жена. Връзката им беше много сериозна. Тя го обожаваше. Какво, по дяволите, искаш да ми кажеш?

— Не знам... Винаги ми се е струвало, че ние двамата сякаш се състезаваме за любовта и вниманието ѝ. Както и за твоето. Трудно ми беше да възприема факта, че се оженихте. Той те отне от мен.

— Съжалявам, Джак. Много ми е мъчно, че си изпитвал такава неприязън и яд. Явно тези чувства са те измъчвали години напред. Но Себастиан не се състезаваше с теб, не го ли разбираш? Ти просто беше малко момче. Той беше мъж, който привличаше жените.

Джак въздъхна тежко.

— Значи така... грешал съм. На мен ми се струваше, че се състезавам с него. Нали това имаше предвид?

— Май че да, Джак — наведох се към него. — Искам да направя нещо за мен. Също и за себе си, то е важно, така че, моля те, послушай ме!

Погледът му отново се спря върху мен.

— Слушам те, Вив.

— Искам да заминеш за Лондон. Веднага. Не губи време. Желая да вземеш Катрин и да се върнеш с нея в Екс ан Прованс. Мечтата ми е да се оженим, така че бебето да е законно, когато се роди.

— Защо?

— Защото искам да започнеш живота си отново. Трябва да има ново начало и за династията Лок. Бебето, което Катрин носи, е бъдещето на династията. А самата Катрин е твоето бъдеще, Джак. Никога няма да намериш по-подходяща жена от нея. А тя много те обича.

Той седеше и внимателно поглъщаше всяка моя дума.

— Знаеш ли, странно е — усмихнах му се слабо и продължих: — Току-що си дадох сметка, че Катрин те обича точно така както аз обичах Себастиан.

Той се облегна на стола и ме изгледа въпросително.

А аз си помислих, че в този миг страшно прилича на баща си. Отправи сините си очи към мен и вдигна въпросително вежди:

— Как става това? — попита той най-накрая.

— С цялото сърце, душа и разум — отговорих.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Както винаги тишината на старата мелница в Лурмарен ми подейства като балсам. Това бе една от причините да обичам завръщанията си в Прованс, да си почивам в покоя на моята къща, да преоткривам хубостта ѝ и красотата на градината, да живея в усамотение.

През последните две седмици спокойствието ми бе като изпратено от Бога. Успях да се освободя от тревожните мисли, въведох ред в главата си.

Сега най-после всичко ми стана безкрайно ясно. Разбрах кое защо е станало и най-после постигнах съгласие със себе си.

Промених се.

Вече няма да бъда същата.

Както и никога няма да гледам на света както досега.

Някои неща, независещи от мен, допринесоха за тези промени — самоубийството на Себастиан, изповедта на графиня Зое, проникателността на Катрин, новите факти за онези, които смятах, че обичам, а се оказа, че съм знаела твърде малко за тях. Както и новото ми разбиране за самата мен. Установих, че в този момент предпочитам да бъда сама. От една страна, си дадох сметка, че не желая да се обвързва с Кит Тримейн. Това, струва ми се, винаги съм го знаела.

Двамата с Джак сме по-близки от всякога, вероятно защото бях толкова откровена относно Себастиан и споделих новото си виждане за него. По някакъв начин съм помогнала на Джак да види бъдещето по-ясно.

Най-после той живее в мир със себе си. Престана да мрази баща си, душата му накрая се успокои. Последва съвета, който му дадох в Париж. Замина да види Катрин в Лондон и я доведе със себе си в Екс ан Прованс. Двамата с него я убедихме да се оженят.

Вчера бе сватбата им в Шато д'Коз.

Присъстваха само най-близките. Всички бяхме съгласни, че така би трябвало да бъде. Бяха поканени Оливие Маркан и жена му Клодет, мадам Клотилд и съпругът ѝ Морис, както и някои други, които

отдавна работят в имението и с които Джак, Лусиана и аз сме израснали.

Лусиана и Джералд дойдоха със самолет от Лондон, а тя се държа толкова сърдечно с мен, че се учудих. Изглеждаше щастлива и здрава. Промяната у нея е толкова очевидна, че си помислих, да не би да е бременна.

След церемонията в градината бе сервиран обяд. Беше прекрасен майски ден, люляците бяха нацъфтели, Катрин беше красива булка в бледорозова рокля и палто от същия плат. Джак никога не е бил похубав. Беше облечен с тъмносин костюм, бяла риза и сива копринена вратовръзка и повече от всякога приличаше на Себастиан. Никога не съм го виждала толкова щастлив. Вълнувах се заради него, разчувствах се заради двамата. Ще живеят добре, в това отношение не изпитвам никакви страхове.

Изправих се, отдалечих се от бюрото си и стигнах до френските прозорци. Погледнах към градината и си помислих каква прекрасна вечер е. После отворих прозореца и пристъпих на терасата.

Отправих поглед към хоризонта.

Докато слънцето потъваше на запад, небето започна да се променя. Цветовете ме поразиха: яркочервено, преливащо се в оранжево, после в жълто и златисто, виолетово, което преминава в цвят на аметист, лилаво с вплетени розови жилки. Това бе най-красивият залез.

Силната светлина струеше иззад тъмните облаци и изглеждаше свръхестествена, сякаш скрит под линията на тъмните хълмове източник я излъчваше.

Резкият телефонен звън ме накара да откъсна очи от изключителната гледка.

Влязох в библиотеката и вдигнах слушалката на телефона.

— „Вийо Мулен“. Ало?

— Мадам Трент, моля.

— Да. Юбер, вие ли сте?

— Аз съм, мадам. Тази вечер... — гласът му затрепери, а след това прекъсна, докато той се опитваше да преглътне.

Преди да заговори отново, аз вече знаех какво ще ми съобщи.

— Графиня Зое ли, Юбер? — попитах тихо.

— Да, мадам. Почина преди малко. Разбра, че умира, и ме помоли да ви съобщя. „Телефонирай на мадам Трент, Юбер. Тя трябва да научи незабавно.“ Така ми каза. Това бе последното ѝ желание. Умря леко, мадам. Беше спокойна.

— Синът ѝ при нея ли беше, Юбер?

— Да, господин графът беше до леглото ѝ заедно с жена си и малкият им син. Също и госпожица Ариел. Най-после господинът успя да се наложи и повика сестра си от Африка.

— Радвам се, че всички са били около нея — изрекох с треперещ глас. Изтрих сълзите от бузите си. — Благодаря, Юбер, че ми позвънихте. Лека нощ.

— Лека нощ.

Поставих слушалката и се върнах на терасата. Слязох по стъпалата към градината, която заедно със Себастиан засадихме преди много години.

Колко красива изглеждаше тази вечер. Тази година много растения цъфнаха по-рано и от лехите се виждаха всякакви цветове.

Застанала с лице към полето с лавандула и поляните зад него, не виждах нищо от сълзи.

Мислех си за графиня Зое. Тя ми показва, че миналото си е отишло безвъзвратно. Моето минало бе свързано със Себастиан и една част от мен винаги ще му принадлежи. Обаче най-после се освободих от духа му... пуснах го да си върви. Сега вече можех да продължа живота си. Също като Джак ще започна наново.

Графиня Зое ме освободи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.